

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

DANGEROUS
Games

A DANGEROUS BEAUTY NOVEL

J.T. GEISSINGER

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

DA,GEROUS *Games*

Ayrıca J.T. Geissinger

Tehlikeli Güzellik Serisi

Tehlikeli Güzellik Tehlikeli
Arzular

Yavaş Yanık Serisi

Senin İçin

Yanmak

Senin İçin

Erimek

Senin İçin

Acımak

Kötü Alışkanlık Serisi

Günah Gibi

Tatlı Yap

Beni Günah

Benimle

Günah

Günah Gibi

Ateşli

Kötü Oyunlar Serisi

Hinzır Güzel Hinzır

Seksi Hinzır Niyetler

DAN GEROU'S *Games*

ADANGEROUS

SBEAUTY

NOVEL

J.T. GEISSINGER

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, kuruluşlar, yerler, olaylar ve vakalar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır.

Metin telif hakkı © 2019 J.T. Geissinger, Inc.
tarafından alınmıştır. Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, yayıncının yazılı izni olmadan çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka bir şekilde herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla iletilemez.

Montlake Romance tarafından yayınlandı, Seattle
www.apub.com

Amazon, Amazon logosu ve Montlake Romance,
Amazon.com, Inc. veya bağlı kuruluşlarının ticari markalarıdır.

ISBN-13: 9781542007726
ISBN-10: 1542007720

Kapak tasarımı Letitia Hasser

Kapak fotoğrafı Reggie Deanching

National City'den bir öpücük için bana şantaj yapan
adama.

İÇİNDEKİLER

BİRİNİ OKUMAYA
BAŞLA
İKİ
ÜÇ
DÖRT
BEŞ
ALTI
YEDİ
SEKİZ
DOKU
Z ON
ON BİR
ON İKİ
ON ÜÇ ON
DÖRT ON
BEŞ ON
ALTI
ON YEDİ ON
SEKİZ ON DOKUZ
YIRMI
YIRMI _____ BİR
YIRMI _____ İKİ
SONSÖZ
YAZAR HAKKINDA
BİLGİLER

Canavarlarla savaşan kişi, bu sreğte kendisinin de bir canavara dnşmemesine dikkat etmelidir ... eğer bir uçuruma yeterince uzun süre bakarsanız, uğurum da size bakacaktır.

-Friedrich Nietzsche

Bizi kendimizden başka kimse kurtaramaz. Kimse kurtaramaz ve kurtaramaz. Kendimiz bu yolda yrmemeliyiz.

-Buddha

Bilge bir kadın bir keresinde "Siktir et bu boku" demiş ve sonsuza dek mutlu yaşamış.

-Anonim

BİR

EVA

"Ses çıkarırsan ölür."

Silahını kadının şakağına dayamış olan Dimitri Rusça konuşuyor, sesi ipek kadar yumuşak. Gülümsemesi, talimatlarına itaat edeceğimi varsaydığını söylüyor, çünkü deneyimleri ona itaat edeceğimi öğretmiş.

Bu aramızdaki eski bir oyun, iyi bildiğim bir oyun. Adı "Dediğimi Yap, Yoksa Masum Biri Acı Çeker" olan bir oyun.

Bu vakada masum olan kişi, Dimitri'nin yem olarak kullandığı, elinde bir şişe şarap tutan korkmuş bir yabancı. Gerçekten de Naz'la birlikte kaldığımız Airbnb'nin sahibi olan kadın olabilir, az önce dairenin kapalı kapısından içeri girip sorduğumda kendini tanıttı ama muhtemelen bunu asla bilemeyeceğim.

Çünkü beyni verandayı kırmızıya boyamak üzere.

Üzgünüm, bayan. Bu pislikten emir almayı bir süre önce bıraktım.

Çılgılığım vahşi bir canavara benziyor, dişleri ve pençeleriyle boğazımı yırtıyor. Uzun, gürültülü ve tek bir kelimedenden oluşuyor.

"Naz!"

Kadın sıçrar, şarap şişesini düşürür ve histerik gözyaşlarına boğulur.

Dimitri itaatsizliğim karşısında o kadar afallıyor ki, boş bir inançsızlıkla bana bakıyor.

Şaşkınlığından yararlanıp taşaklarına olabildiğince sert bir tekme atıyorum.

Bir kükremeyle iki katına çıkar ama silahını düşürmez. Kadın bir hava saldırısı sireni gibi çığlık atıyor. Naz arkamda bir yerden panikle bağırıyor ama dikkatimi ikinci kattaki dairenin ahşap merdivenlerini döven ağır botların sesi çekiyor. Naz'ın adını bir kez daha haykıracak zamanım oluyor ki, siyahlar giymiş bir grup silahlı adam merdivenlerin üstündeki sahanlığa doluşup omuz omuza veriyorlar.

Dimitri'nin askerleri bir orman dolusu tabancayı yüzüme doğrulttu.

Kadının gözleri kafasının içine doğru yuvarlanır ve yere düşerken sahanlığın demir korkuluğuna çarparak sert bir gümbürtü çıkarır. Bacaklarını açmış, baygın bir halde yana doğru yığılır. Ekose elbisesi yukarı doğru kalkmış, kesilmiş süt renginde ve dokusunda sarkık kalçaları ortaya çıkmıştır.

"Al onu!" diye hırlıyor Dimitri dişlerini sıkarak. Gözleri cyborg mavisikle parlıyor ama hâlâ iki büklüm olmuş, kasıklarını tutuyor.

Koşmak için dönüyorum ama tişörtümden yakalanıp geriye doğru çekiliyorum. Sırtım sert bir yüzeye çarptı. Demir bir çubuk kadar sert bir ön kol boğazıma dolanıyor. Tekrar çığlık atıyorum, çırpınıyorum ve beni tutan kolu pençeliyorum ama kol bir mengene gibi sıkılaştınca çığlığım kısa kesiliyor.

Gözümün önünde yıldızlar belirirken, Naz elinde silahıyla yatak odasından çıkıyor.

Bize doğru adım atıyor, kollarını uzatmış, tamamen çıplak ve yürek parçalayıcı bir şekilde muhteşem.

"Olduğun yerde kal!" diye bağırır Dimitri İngilizce olarak.

Görünüşe göre taşaklarına yaptığım saldırının etkisinden kurtulmuş, çünkü dikleşti ve silahının namlusunu çenemin altına soktu. Dişlerim bunun şiddetiyle birbirine çarptı.

Naz olduğu yerde donakalır. Gözleri siyah ve vahşi. Saçları ıslak. Duştan nem damlıyordu.

Vücudu pırıl pırıl parlıyor, göğsü her nefeste inip kalkıyordu.

Her nefes alışında, öfke dolu. Neredeyse öfkesinin tadını alabiliyorum. Havada keskin metalik bir tang var, kendiliğinden yanmaya neden olacak kadar tehlikeli.

Tek sesin beni tutan adamın sert nefesi olduğu elektrikli bir sessizlik anı var. Ağzı kulağıma o kadar yakın ki, sıcak nefesi boynumdan aşağı buhar gibi süzülüyor. Sonra Naz öne doğru dikkatli bir adım atıyor ve Dimitri konuşuyor.

"Evet, yaklaş. Eğer onun ölmesini istiyorsan."

Naz yine donakalır. Olağanüstü bir yoğunlukla Dimitri'ye odaklanmış, gözlerini kırpmadan bakıyor ve çenesi taş gibi. Çıplaklığı konusunda hiçbir özbilinç taşımıyor ve bir düzine dolu silahın namlusuna bakıyor olmaktan korkmuyor gibi görünüyor. Güçlü vücudundaki her kas gerilmiş, saldırmaya hazır.

O muhteşem. David Goliath'a meydan okuyor, gözlerinde intikam ışığı var.

Lütfen, Tanrım, ölmesine izin verme!

Kalbim deli gibi çarparken bakışlarımı Dimitri'ye çevirdim. Naz'a soğuk ve maksatlı bir bakış attıktan sonra bana Rusça, "Kavgayı bırak ve sessizce benimle gel, yoksa o at sikini havaya uçururum," dedi.

"Eğer o ölürse, elinizde hiçbir koz kalmayacak!" Ses kutumdaki baskı yüzünden kelimelerim boğuk geliyor. Nefes nefese öksürüyorum. "Hayattaki tek amacım seni öldürmek olacak!"

"Zaten tek amacının bu olduğundan şüpheleniyorum, Evalina, ama her halükarda, bir erkek sikinin vurulmasına dayanabilir."

Belli belirsiz gülümsemesi bana bu pis işi kendisinin de birçok kez yaptığını söylüyor.

"Vur onu, Naz! Öldür şu piçi!"

Dimitri bana ölümcül bir bakış attı. "Sadece itaatsizlik değil, aynı zamanda isim takma. Görüyorum ki sana yeniden öğretmem gerekecek.

görgü."

Sesi öfkeyle titreyen Naz, "Ben onu vurursam, onlar da seni vurur" diyor.

"Ne kadar zekice, Bay Mansouri." İngilizceye geçen Dimitri dikkatini tekrar Naz'a çevirir. "Biraz miyop olsanız da her zaman zeki biriydiniz. Şimdi açık konuşayım ki yanlış anlaşılmalara olmasın. Evalina'yı ben alıyorum. O bana ait. Biz ayrılırken peşimizden gelersen, benim olanı benden almaya kalkışırsan ya da herhangi bir şekilde mülküme müdahale edersen bedelini öder. Onu sana dilinden başlayarak teker teker geri göndereceğim."

Gülümsemesi zalimleşiyor. "Eminim keşfetmişsinizdir, vücudunun en az işe yarayan kısmı."

Naz'ın etrafındaki hava onun öfkesiyle parıldıyor. Bana baktığında, gözlerinde tüm gezegenler yanıyor. Bakışları seni seviyorum diyor. Sakin ol.

Acaba kapıyı açmadan sadece birkaç dakika önce onun çocuğunu taşıyor olabileceğimi fark etmemle milyonlarca kez daha kötüleşen dehşetimi ve çaresizliğimi görüyor mu?

Dimitri adamlarına geri çekilme emri verir. Herkes tek bir birim olarak yavaşça hareket etmeye başladı. Beni tutan adam beni bir adım, sonra bir adım daha geriye sürüklüyor. Onunla mücadele ederken çıplak ayaklarım çaresizce tekmeliyor, hava almak için çırpınıyorum.

Dimitri tersler, "Kavgaya hakkında ne dedim ben?"

Silahını Naz'a doğrulttuğunda kıpırdamadan düşüyorum, dehşet dolu bir çığlık boğazımda düğümleniyor. "Hayır! Lütfen!"

Yalvarışımı duymak Dimitri'nin soğuk mavi yılan gibi gözlerinin derinliklerinde çirkin bir şeyin parlamasına neden oluyor.

Benden istediği şey bu, her zaman istediği şey. Yalvarmak. Zayıflık.

Korku.

Bir vampirin kanla beslendiği gibi besleniyor.

Bundan kurtulmanın tek bir yolu olduğunun farkındayım. Sadece tek bir yol olacaktı, bunu açıkça görüyorum. Kaçtığım, saklandığım ve aşık olduğum onca ay sadece

beni bu ana geri götüreceksin, şeytanlarımsın en karanlığıyla yüzleştireceksin.

Geçmişini gömmeye çalışabiliriz, ancak bazı cesetler mezarlarında sessizce yatmayı reddederler.

Bir bakıma rahatladım. Artık en kötüsü olacak diye endişelenmememe gerek yok, çünkü oldu bile. Şimdi tek yapmam gereken odaklanmak ve güç için dua etmek.

Rusça konuşuyorum çünkü Naz'ın sözlerimi anlamasını istemiyorum. "Onunla geçireceğim zamana karşılık sana ruhumu vereceğime söz verdim. Ama tetiği çekersen, verecek bir ruhum bile kalmayacak. Onu öldürürsen beni de öldürmüş olursun ve tüm bunlar boşa gitmiş olur."

Naz sesinde bir uyarıyla "Eva" diyor.

Kelimeleri anlamıyor olabilir ama pazarlık sesimi duyuyor. Kalbim ölüyormuş gibi hissediyorum.

Dimitri'nin gözlerinin içine bakarak kısık sesle, "Seni nasıl memnun edeceğimi unutmadım," diyorum.

Dimitri'nin göz bebekleri büyür. Dudakları nemlenir.

Ve oh, ne kadar tehlikeli bir oyun oynuyorum. Ne karanlık, ne tehlikeli bir oyun. Ama şu anda Naz'ın hayatından ya da kendi hayatımdan daha fazlasını korumayı düşünüyorum olabilirim ve Dimitri ona tamamen ve tereddütsüz teslim olduğuma ne kadar çabuk inanırsa, o kadar çabuk bu şeytanın kalbine bir kazık saplamanın ve ondan sonsuza dek kurtulmanın bir yolunu bulabilirim.

Dimitri bir elini saçlarıma atıyor ve dilini ağzımın derinliklerine sokarak beni öpüyor.

Bunun bir test olduğunun, geçmem gereken bir test olduğunun, yoksa Naz'ın öleceğinin farkındayım ama yine de başımı çevirip tükürmemek, onun iğrenç tadı karşısında boğazımda safra birikmiyormuş gibi pasif ve hareketsiz kalmak için içimdeki iradenin her zerresini kullanmam gerekiyor.

Naz öfkeyle hayvani bir ses çıkardığında Dimitri gülerek ağzımdan ayrılıyor.

"Oh, kıskanç aşık. Ne eğlenceli! Onu nasıl becereceğimi hayal etmek senin için işkence olacak, değil mi? Onu çılgın attırıp yalvartacağım tüm yolları?"

Naz'ın burun delikleri genişler. Göğsü genişler ve dudakları düzleşir. Parmakları silahının etrafında sıkılaşıyor.

Dimitri yine keyifle güler. "Acı çektiğinizi görmek için burada olamayacağım için üzgünüm ama korkarım artık gitmemiz gerekiyor. Eva'yla konuşmamız gereken şeyler var. Ne dediğimi unutma: Eğer bizi takip edersen, bedelini o öder."

Bu tehdide bir ünlem işareti koymak için silahının kabzasını yüzümün yan tarafına vurdu.

Başım yana doğru kırılıyor. Kemiklerin çatırdadığını duyuyorum ve yanağımdan aşağı sıcak bir şeyin aktığını hissediyorum ama sesimi çıkarmıyorum çünkü acı sesimi çalmış. Sarktığımda, beni arkamdan tutan adam düşmemem için diğer kolunu belime doluyor.

Naz'ın çaresiz bir öfkeyle kükremesi vücudumdaki tüm tüyleri diken diken ediyor.

Sonra başka bir şey duyamıyorum çünkü silah seslerinin gürültüsü beni sağır ediyor.

Beni tutan adam sarsılarak geriye doğru sendeliyor ve beni aniden elinden bırakıyor. Barutun keskin kokusu burnumu yakıyor. Parlak ışık parlamaları beni kör ediyor. Ellerimin ve dizlerimin üzerine düştüm, nefes nefese kaldım ve ne yapacağımı şaşırdım. Altımdaki beyaz halıya kan yağıyor ama benim mi başkasının mı bilmiyorum. Sağ gözümü odaklayamıyorum ve ışık sönmeye başlıyor.

Çekimler sonsuza kadar devam eder. Gerçeklik rüya gibi bir nitelik kazanıyor. Sanki kirli bir gözlükten görüyormuşum gibi her şey sessizleşiyor ve bulanıklaşıyor. Biri beni ensemden tutup eşikten sahanlığa sürüklüyor, sonra da sırtıma sert bir darbe indiriyor.

Bir an için merdivenin tepesinde sallanıyorum, ağırlıksız, nefessiz. Sonra yerçekimi devreye giriyor ve öne doğru yuvarlanıp aşağı düşüyorum, kollarım dönüyor, ağzım sessiz bir çığlıkla açılıyor.

İlk basamağa çarptım. Mide bulandırıcı bir sesle sol kolumdaki bir kemik kırıldı. Dünya tersine dönüyor. Devam ediyorum

Yuvarlanıyorum, yere inerken her merdivene çarpıyormuşum gibi geliyor, sırt üstü düşüyorum.

Kafatasım çimentonun kutsal olmayan sertliği karşısında çatlıyor. Rüzgâr benden uzaklaşıyor ve bir an için görüşüm kararıyor.

Hava açtığında, yıldızlarla dolu gece gökyüzüne bakıyorum. Başım yana doğru kayıyor. Zemin kattaki bahçeyi çevreleyen çitin demir parmaklıkları arasından, Naz'la birlikte bizi herhangi bir tehlikeye karşı uyaracağını düşündüğümüz büyük ve öfkeli köpeğin cam gibi bakışlarıyla karşılaşıyorum.

Kendi kanından oluşan bir havuzda ölü yatıyor, tüylü alnının ortasında mükemmel bir daire oluşmuş.

Güçlü bir duygu dalgası beni eziyor. Dimitri'nin ağına yakalanan bu zavallı yaratık için üzülüyorum ve Dimitri'nin dünyanın öbür ucuna kadar kovalayacağı sinek olduğum için kendimden iğreniyorum. Eğer ben olmasaydım, köpek hala hayatta olacak ve mutlu bir şekilde vahşi havlamalarıyla yoldan geçenleri dehşete düşürecekti.

Ben olmasaydım, Naz güvende olurdu.

Ben olmasaydım, pek çok şey daha iyi olurdu.

Sonra kafamın içinde annemin sesini duyuyorum, çocukken yaptığı gibi beni azarlıyor.

Kendine acımak bizim gibi insanların kaldıramayacağı bir lükstür, Evalina. Kendin için asla üzülme. Bu duyguların en faydasız ve uyuşturucuların en bağımlılık yapıcısıdır. Acıların içinde debelenerek çok fazla zaman geçirirsen boğulursun.

"Boğulmayacağım," diye söz veriyorum ölü köpeğe, sesim en zayıf fısıltıya dönüşüyor. "Ve yemin ederim Dimitri sana yaptıklarının bedelini ödeyecek."

Yaptığı her şeyi ona ödeteceğim, herkese.

Uzaktan gelen siren sesleri geceyi dolduruyor. Yakındaki insanların şaşkın seslerle birbirleriyle konuştuklarını fark ediyorum, küçük bir komşu kalabalığı tüm bu gürültünün ne olduğunu öğrenmek için toplanıyor ama yaklaştırmaya cesaret edemiyor. Tam zamanında merdivenlere bakıyorum ve Dimitri'nin tökezleyerek aşağıya indiğini görüyorum.

yüzü acıyla buruşmuş. Adamların cesetleri sahanlığa yığılmıştır ama Dimitri'nin askerlerinden ikisi hâlâ ayakta. İçlerinden biri Dimitri'nin kolunu omzuna atıyor ve inerken ona destek oluyor. Diğer, birkaç adım ötede, bana doğru ilerliyor.

Beni kaldırıp omzuna attı.

İnliyorum ve acıdan neredeyse bayılıyorum ama bilincimi korumayı başarıyorum.

"Çabuk!" diye bağıır Dimitri.

Asker beni caddenin karşısına, park etmiş bir minibüse taşıyor. Baş aşağı, merdivenlere bir göz atıyorum, Naz'ın dairenin açık kapısından çıkmasını bekliyorum ama yukarıda hiçbir hareket yok. Pencereden de bize bakmıyor ve sesi gecenin içinde yankılanmıyor.

Bir ıstırap şimşegi bir kılıç gibi içime saplanıyor.

Hayır! Naz! HAYIR!

Metal makaralar üzerinde ağır bir kapının açılma sesini duyuyorum, sonra asker beni soğuk, karanlık bir minibüsün arkasına atıyor. Kapıyı arkamdan çarparak kapatıyor. Bir tabutun üzerinde kayan bir kapağın içi boş kesinliğiyle kapanıyor.

Çılginca etrafa bakıyorum. Hiç pencere yok. Kalın tel örgüler yerden tavana kadar uzanıyor ve beni birkaç metrelik dar bir alana hapsediyor.

Naz'ın adını karanlığa haykıracak gücü buluyorum ama haykırışım sadece aracın ön tarafında açılıp kapanan daha fazla kapının sesiyle karşılanıyor. Minibüsün motoru kükreyerek çalıştığında, onun adını avazım çıktığı kadar bağııyorum, boğuk ve çaresiz, kalbim göğüs kafesine çarpıyor, dehşet damarlarımda orman yangını gibi yanıyor.

Lastiklerin gıcirtısıyla minibüs ileri doğru yalpalıyor. Dimitri'nin sesi minibüsün önünden geliyor, ama en kötü kâbusumdan da gelebilirdi.

"Onu unutabilirsin, Evalina. Artık senin peşinden gelmeyecek. O öldü."

Dimitri'nin karanlık kahkahaları ığlıklarırma eşlik ederken geceye doğru hızla ilerliyoruz.

İKİ

EVA

Sürüyoruz. Yüz yıl boyunca, ya da öyle görünüyor ki benim soğuk karanlık kozamda. Tüm bu süre boyunca, zihnim korku ve inkârdan oluşan bir hamster çarkında dönerken, bir topun içine kıvrılmış, gözlerim tamamen açık ve hiçbir şeye bakmadan hiperventilasyon geçiriyorum.

Naz ölmüş olamaz. Dimitri yalan söylüyor.

Ama Naz hayatta olsaydı gitmene asla izin vermezdi.

Yaralanmış olmalı. Evet, öyle. Yaralıydı ve bizi takip etmek için zamanında kapıya ulaşamadı. Yakında benim için gelecek. Her zaman benim için gelecek. Beni her zaman güvende tutacağına söz verdi.

Seni aptal. Ölü adamlar sözlerini tutamazlar.

Sonunda minibüs sarsılarak durur. Kapılar açılır ve kapanır. Dışarıda bir yerde erkek sesleri mırıldanıyor, sonra arka kapı kayarak açılıyor.

Beni kafese atan asker şimdi beni dışarı çıkarıyor, kolumun büküldüğü çirkin açığı görünce beni eskisinden daha dikkatli tutuyor. Kolumu göğsüme yaslıyorum ve dışarı çıkmama ve ayağa kalkmama yardım etmesine izin veriyorum.

Göz alabildiğine karanlığa uzanan bir ovanın ortasındaki küçük bir havaalanındayız, ruhumun rengiyle eşleşen bir siyahlık. Birkaç düzine metre ötede pırıl pırıl bir jet, motorları çalışır vaziyette ve piste doğru uzatılmış merdivenleriyle bekliyor.

Asker der ki, "Devam et. O bekliyor."

Yüzüne baktığımda gözle görülür bir şekilde irkiliyor. Ölü gibi görünüyor olmalıyım. Bu düşünce bana hastalıklı bir tatmin duygusu veriyor.

Kaçmaya çalışmıyorum. Gidecek hiçbir yer yok. Kaderime doğru gidiyorum, kimsenin kaçamayacağı bir hedefe ve sahip olabileceğim iyi olan her şey çok geride kaldı.

Belki de her şey değil, diye fısıldıyor kafamın içindeki acil bir ses. Naz'ın öldüğüne dair bir kanıt yok, ama ölmüş olsa bile, onun çocuğu içinde olabilir. Henüz pes etme.

Gözlerimi kapatıyorum, boğazımdaki kayanın etrafında yutkunuyorum. İstirap içimde kabarıyor ve nefes almayı neredeyse imkânsız hale getiriyor. Hayatın karşımıza çıkarabileceği onca korkunç şey arasında en kötüsü kesinlikle umuttur.

"Gospozha?" diyor asker.

İngilizce karşılığı "madam". Bir kadın için bir tür onursal, kibar bir hitap şekli ve Dimitri'nin en sevdiği kişi olarak eski hayatımda onun astları tarafından her zaman çağrıldığım şey.

Sanırım bazı şeyler hiç değişmiyor. Ama bazı şeyler değişiyor.

Artık eskisi gibi bir kız değilim. Bir canavardan kaçan ve bir tanrıya aşık olan kız. Ellerimde kan, kalbimde çorak bir arazi ve Naz'ın güzel gülümsemesinin zihnime kazınmış anısı var, Dimitri Ivanov'un oluşturduğuma pişman olacağı bir anı.

Çünkü bu, onun tüm dünyasını yerle bir edeceğim ana kadar beni ileriye götürecek yakıt.

Gözlerimi açıyorum, daha dik duruyorum ve derin, sabit bir nefes alıyorum. "Ben hazırım."

Askerin yüzünde tuhaf bir ifade belirir.

Muhtemelen hayal görüyorum ama korku gibi görünüyor.

Jetin içi gösterişli kelimesinin tam karşılığıdır. Her şey siyah deri, siyah lake ya da altın varak, pelüş halılar hariç, kalın havlar öküz kanı rengine. Bir duvarda Ivanov ailesinin arması, mücevherlerle kaplı altın kemerli bir taç ve tepesinde mavi ve sarı dama tahtası zemin üzerine bir haç resmedilmiş.

Ona bakarken, oxblood haliya tükürdüm.

"Yeni bir kötü alışkanlık daha mı?" diyor Dimitri. "Benim için biçilmiş kaftan."

Koridorun aşağısında, kapalı kokpit kapısının hemen dışındaki bir sandalyede kaskatı oturuyor. Solgun ve terliyor. Açık takım elbise ceketinin altındaki siyah gömleği kana bulanmış.

"Eğer önce o kurşun yarasından ölmezsen."

Soğukkanlılıkla gülümsüyor. "Beni öldürmek için bir kurşundan çok daha fazlası gerektiğini çok iyi biliyorsun."

Yaralanmasına rağmen, kendini kontrol edebiliyor. Kravatını bile gevşetmedi.

Dehşete kapılmalı, öfkelenmeli ya da hissettiğim bu garip kopukluktan başka bir şey yaşamalıyım. Sanırım bu şok olmalı. Ya öyle ya da tüm beyin kapasitem kırık kolumun ve sağ gözümünden göremeyecek kadar şişmiş yüzümün acısıyla uğraşmakla meşgul.

"Otur," diye emretti, "ve sana bakmama izin ver."

İşe yaramaz bir isyan ateşiyle bir an tereddüt ediyorum ama sonra karşısındaki koltuğa oturuyorum ve tereyağı yumuşaklığındaki derinin rahatlığına yavaşça yerleşiyorum. Sonra gözlerimi kaldırıp onun bakışlarıyla buluşuyorum ve öylece oturup ona bakıyorum.

O kırmızı dudaklar, bir kızinki kadar dolgun ve somurtkan. Parlak sarı saçlar. O klasik yakışıklı yüz, ince kemikli ve aristokrat, masum görünüşü ve hoş simetrisi ile.

Lucifer'in Tanrı'ya ihanet etmeden ve cennetten kovulmadan önce tüm meleklerin en güzeli olduğu söylenir.

Karşımda oturan kişi, en sevimli şeylerin en büyük kötülükleri gizleyebileceğinin inkar edilemez bir kanıtı.

Uzun bir süre sonra Dimitri şöyle der: "Önce gerçek. Seni bulacağımı biliyordun. Evet ya da hayır."

Nefes alıyorum. Nefes veriyorum. Korku filmlerindeki beyne aç ölümsüz yaratıklar gibi çılglık atma ve dişlerimi gıcırdatma dürtüsünü kontrol altına alıyorum.

"Evet."

Tanrım, o iğrenç gülümseme. O kendini beğenmiş, mide bulandırıcı gülümseme.

"Neden her zaman benim favorim olduğunu biliyor musun, Evalina? Neden seni binlerce mil boyunca kovaladım ve senden kurtulmak çok daha kolay olacakken, seni geri almak için bu kadar zahmete girdim?"

Bunu düşündüm. Canavar cömert bir ruh hali içinde, sevdiğim adam ölmüş olabilir ve tüm dünya kül olmuş durumda. Bu karanlık oyunu sonuna kadar oynayabilirim. "Kaybetmeye dayanamadığın için mi?"

"Hayır."

Devam etmediğinde, "Bu çoktan seçmeli mi, yoksa bana söyleyecek misin?" diye soruyorum.

"Çünkü sahip olduğum tüm kadınlar arasında sadece sen kırılmaz olduğunu kanıtladın."

Kırılmaz.

Sesinde karşılanmamış bir hedefin yankısı var, izini sürüp duvarı için doldurulmuş bir kupaya dönüştürmeyi hayal ettiği insan yiyen kaplan hakkında konuşan bir avcının heyecanı. Yutkundüğümde, ellerimde ince bir titreme oluyor, gülümsemesi uğursuzlaşıyor.

"Rüzgarda eğilen yeşil kamış, fırtınada kırılan ulu meşeden daha güçlüdür. Bunu Konfüçyüs söylemiş."

"Ne kadar aydınlatıcı."

Acı alaycılığımı görmezden geliyor. "Sen benim yeşil kamışsın, Evalina. Seni ilk gördüğümde bunu anlamıştım. Yıllar önce Mariinsky Tiyatrosu'nda sahnede dans etmiştin,

Kalbim durdu çünkü aradığım şeyi bulduğumu biliyordum."

Yüzümü buruşturuyorum, midem düğümleniyor.

"Köle mi?" "Hayır," diye nefes alıyor, gözleri parlıyor. "Bir eşit."

Ürettiğim kahkaha keskin ve çirkin. "Bunun ne kadar saçma olduğunu bir an için bir kenara bırakırsak, beni bir köpek gibi tuttunuz. Bir kafeste. Bir tasmayla. Bana ağza alınmayacak şeyler yaptın, şu anda burada oturmuş seninle konuşurken hâlâ hissedebildiğim şeyler. Bunu olduğundan başka bir şeymiş gibi göstermeye çalışma: benim acımdan zevk aldın."

"Ateşle deneme" diyor, mantıklı bir ses tonuyla. "Fırına koymadığınız sürece kalıpladığınız kilin çatlayıp çatlamayacağını anlamanın başka bir yolu yok."

Ona sadece inançsızlığın ağır bastığı bir tiksintiyle bakıyorum. "Yani ben çömlekçiyim ve sen de çömlekçi misin?"

"Bunun kaba bir karşılaştırma olduğunu kabul ediyorum."

"Sen tamamen delisin. Bunun farkındasın, değil mi?"

"Öyle miyim? Kendine bir bak. En az bir kemiğin kırılmış, gözün şişmiş ve sevgilin gözünün önünde öldürülmüş olmasına rağmen orada sakın, hatta meydan okurcasına oturuyorsun. Benimle geçirdiğin yılların deneyimi olmasaydı, muhtemelen bir köşeye kıvrılmış, acı ve kederden katatonik olmuş olurdun."

"Sevgiliniz gözünüzün önünde öldürüldü."

Nefes al, Eva. O yalanların prensi. Sadece nefes al.

Dişlerimi sıkarak, "Sanırım bunun için sana teşekkür etmem gerektiğini düşünüyorsun," dedim.

Bakışlarının tembelce üzerimde gezinmesine izin veriyor. "Bana minnettarlığını daha sonra gösterebilirsin."

"Oh, sana daha sonra bir şey göstereceğim kesin, ama bu minnettarlık olmayacak."

Başını eğiyor ve yüz ifademi klinik bir ilgiyle inceliyor.

"Onu gerçekten sevdin, değil mi?"

Sevdim, geçmiş zaman. Eğer yalan söylüyorsa, çok dikkatli davranıyor.

Kendimi toparlamak için bir an gözümü kaçırmak zorunda kalıyorum. Beni ağlarken görmesindense burada

ölmeyi tercih ederim. Ağlayabildiğim zaman

Sonunda konuştum, sesim nefretle gerilmişti. "Elindeki kozu kaybedersen ne olacağını sana söylemiştim."

"Evet. Hayattaki tek amacın beni öldürmek olacak. Korkunç."

Sesi sıkılmış gibi geliyor. Bir süre sonra, "Neden gülümsüyorsun?" diye soruyor.

Başımı çeviriyorum ve tekrar bakışlarıyla buluşuyorum. "Beni hafife alman eğlenceli olacak."

Öfke bekliyordum. Elde ettiğim şey uyarılmaya daha yakın görünüyor.

Sonra öne doğru eğilip kırık kolumu demir bir pençeyle kavırıyor ve içimden kopan ıstırap çığlığı bir ölüm perisinininkine benziyor.

Beni koltuktan yere sürüklüyor ve yakınıma eğiliyor. "Her türlü eğlenceyi yaşayacağız aşkım," diyor gırtlaktan gelen bir fısıltıyla, ben ayaklarının dibinde acı içinde kıvranırken. "Sadece bekle ve gör."

"Oh. Affedersiniz, efendim."

Koridorda solumuzda bir adam duruyor. Saçları dökülmüş, gözlüklü, mavi takım elbiseli ve cilalı oxford ayakkabılar giyiyor. Bir elinde büyük siyah bir çanta taşıyor. Muhasebeciye benziyor.

Dimitri kolumu bırakıyor ve sandalyesinde rahatlıyor, ama beni koridora yayan acımasız bir tekme atmadan önce değil. Sırt üstü yuvarlandım, acı içinde nefes nefese kaldım ve kusmamaya çalıştım.

Siyah çantalı adam umursamaz bir şekilde bana bakıyor.

Dimitri diyor ki, "Bırak onu. Şuna bir bak."

Ayağa kalkıyor, ceketini silkiyor, kravatını gevşetip başına geçiriyor ve gömleğinin düğmelerini açıyor. Her şeyi az önce işgal ettiğim sandalyeye fırlatıyor ve siyah çantalı adamın karnının yan tarafındaki deliği incelemesine izin veriyor.

Yutkunuyorum, yutkunuyorum, inlemelerimi bastırıyorum, kolumu kucaklıyorum ve bilincimi kaybetmemek için savaşıyorum. Acı o kadar büyük ki

Yoğun bir şekilde konsantre olabildiğim tek şey bu, diğer her şeyi yok eden beyaz ve yakıcı bir ıstırap noktası.

Sonra eski alışkanlıklar devreye giriyor. Kafamın içinde hiçbir şeyin bana ulaşamayacağı o yere çekiliyorum. Dimitri'yle geçirdiğim ilk korkunç yıl boyunca bir gece hastane yatağında bulduğum yere, hayatta kalabileceğimi bildiğim o karanlık, küçük sığınağa.

Uzaklardan Dimitri'nin memnun kahkahasını duyuyorum. "İşte böyle, küçük kamış. Devam et ve eğil."

İyi bir önlem olsun diye bana sert bir tekme daha attı.

Doktor Dimitri'nin kurşun yarasıyla ilgilenirken jetin hoparlörlerinden bir Rachmaninoff piyano konçertosu çalıyor ve ben kışın dalından düşen ölü bir yaprak gibi kıvrılmış ve cansız bir şekilde yerde yatıyorum.

Sadece ben cansız değilim. Pek sayılmaz. Kırık bedenimin hapishanesinde kalbim hala atıyor.

Naz. Naz. Naz.

Her ağır yumruk onun adını haykırıyor. Her kemiğim ve sinirim onun için haykırıyor. Aldığım her nefes, onun yanımda olmadığı bir dünyada varlığımın imkânsızlığına tanıklık ediyor.

Yoksa o mu? Hâlâ dışarıda yaşıyor, nefes alıyor ve beni bulmak için yanıp tutuşuyor mu? Kederim Dimitri'nin karanlık satranç oyununda bir hamle daha mı?

Bilmemek bir işkence. Gözlerimi daha sıkı kapatıyorum ve boğazımın arkasında yükselen iniltiyi yutuyorum.

Dimitri, yarasıyla ilgilenmeyi bitirmiş olması gereken doktora, "Şu kemiği koluna yerleştirin ve yüzüne bakın," der. "Ama ağrı kesici yok. Onları henüz hak etmedi."

Doktor mırıldanarak onaylıyor. Sesi ne şaşırmış ne de itilmiş gibi geliyor, sadece saygılı. Başkalarının acıları karşısında rahat olan bir adam.

Omzumda hafif bir dokunuş hissediyorum. Yanıt vermeyince doktor, "Oturursan ikimiz için de daha kolay olur," diyor.

Ses tonu sohbet havasında. Benim yardımım olsun ya da olmasın kırık kemiğimi düzeltmeye hazır. Ona itaat etmek mi yoksa taşaklarını tekmelemek mi istediğimi düşünürken o korkunç umut tekrar başını kaldırıyor ve bana kavgayı en önemli zamana saklamanın daha akıllıca olacağını hatırlatıyor.

Gözlerimi açıyorum. Bir inilti yutarak kendimi dikleştiriyorum.

Sırtımı koltuklardan birine dayayıp dizlerimi yukarı çekerek doktora bakıyorum. Önümde çömelmiş, ön kolumu muayene ediyor. Siyah ve mavi, acayip bir şekilde şişmiş ve iğrenç bir açıyla bükülmüş. Dimitri koridorda biraz ileride duruyor, bandajlı belinin üzerine yeni bir elbise gömleği ilikliyor.

Ağzının bir köşesi yukarı kıvrılmış.

Bu anlatım eğrisini tanıyorum. Bu bir beklenti. Ne kadar yüksek sesle çığlık atacağımı duymak için sabırsızlanıyor.

Seni ruhsuz piç. Bir daha asla benden tek bir çığlık bile alamayacaksın.

Eğer kalpler taşa dönüşebiliyorsa, benimki dönüştü.

Doktorun gözlerinin içine baktım. "Önce kolu yapalım."

Umursamaz bir ses çıkarır ve başını sallar. "Önce gözünün altındaki kesiği temizleyip dikmeliyim. Eğer kolundan başlarsam, yüzünle ilgilenemedim bayılabilirsin."

Dimitri'ye bakarak, "Yap. The. Kol."

Ağzının yukarı doğru küçük kıvrımı kayboluyor ve yerini memnuniyetsiz bir kıvrıma bırakıyor.

Gömleğinin düğmelerini iliklemeyi bitirdikten sonra pantolonunun içine sokuyor, ardından kravatını takıp ayarlıyor ve boynuna sıkıca doluyor. Sonra oturuyor, bacak bacak üstüne atıyor, kravatını göğsünde düzeltiyor, ellerini sandalyenin kolçaklarına hafifçe dayıyor ve bana bakıyor.

Doktor parmaklarını kolumda gezdirip yarayı hızlı ve etkili bir şekilde incelerken, sonra baş ve işaret parmaklarını bileğime bastırıp nabzımı sayarken ona bakıyorum. Acı mide bulandırıcı, bıçak gibi dalgalar halinde içime saplanırken bakışlarını kaçırmıyorum. Doktor, "Hem ulna hem de radiusta kapalı proksimal kırık. Kemikler deriyi parçalamadığı için şanslısın. Parmaklarını benim için oynat."

Dimitri'nin bakışlarını tutarak tüm parmaklarımı hareket ettiriyorum.

Gözleri hiçbir şey göstermiyor. Yüz ifadesi ve duruşu sakin. Sadece tek bir parmağı ona ihanet ediyor. Sağ işaret parmağı sandalyenin koluna yavaş ve sabit bir şekilde vurmaya başlar.

Doktor, "Görünüşe göre sinirleriniz etkilenmemiş. Ameliyat olmanız gerekiyorsa, şişlik inene kadar ameliyat olamazsınız, ancak bu arada kemikleri yeniden hizalayacağım. Bu acıtacak. Hazır olduğunuzda bana söyleyin."

Çığlık atmayacağım. Kendime çığlık atma izni vermeyeceğim. Bağıracağım.

Hayır. Çığlık at.

"Ben rea-"

Ben cümlemi tamamlayamadan doktor kırık kemiklerimi yerine oturtuyor.

Sönen sıcaklık üzerimde parlıyor. Yüzümdeki tüm kan çekiliyor. Sert bir nefes alıyorum, gözlerim açılıyor. Acı o kadar şiddetli ki, sanırım devrileceğim.

Bunun yerine, koridora doğru eğildim ve pelüş oxblood halının üzerine kustum.

Doktor, güzel mavi takım elbisesi içinde dizlerinin üzerinde sabırla kolumu tutarken öğürüyorum ve tükürüyorum. Midem boşaldığında nefes nefese tekrar dik oturuyorum. Titriyorum. Soğuk bir ter damlası alnımdan aşağı süzülüyor ve gözüme damlıyor.

Doktor tepkim karşısında şaşkınlıkla bakıyor. "Öğle yemeğinde sebze yediğinizi görüyorum."

Kısık sesle "Sebze çorbası" diyorum.

Dimitri hâlâ bana bakıyor ama parmağıyla vurmayı bıraktı ve ağzının yukarı doğru kıvrımı geri geldi.

Mekanik merdivenler katlanır ve kabin kapısı kapanır. Jetin motorlarının sesi yükseliyor. Doktor koluma bir atel takıp askıya alıyor, sonra çantasından küçük bir şişe antiseptik ve bir parça pamuklu gazlı bez çıkarıp yanağıma sürmeye başlıyor.

Sonra uçağın arka tarafındaki siyah kadife perdenin arkasından kısa etekli ve yüksek topuklu ayakkabılar giymiş kuzguni saçlı güzel bir hostes belirir.

Bana bakıyor. Doktora baktı. Dimitri'ye, sonra da yerdeki sarı kustumuk havuzuna baktı. Sonra, dehşete o kadar alışmış ve artık ondan etkilenmeyen bir insanın camısı bakışları ve boş ifadesiyle, "Birazdan kalkacağız. Ben ortalığı temizleyeceğim. Bir şeyler içmek isteyen var mı?"

Dimitri der ki, "Hadi magnum Cristal'i açalım. Kutlama yapmak istiyorum. Kayıp kuzum tekrar evinin yolunu buldu."

Gülümsemesi yavaş ve kötülük dolu.

Uçak havalandı. Doktor yanağımdaki kesiği dikeyiyor, sonra hemen pencere kenarındaki bir koltukta uyuyakalıyor. Hostes halıdaki kusmuğumu temizliyor, Dimitri'ye şampanya ikram ediyor, sonra onun önünde yere diz çöküyor ve pantolonunun fermuarını açıyor.

Dimitri, Baccarat kristal flütün kenarından, ağırlaşmış gözlerle, kız ereksiyonunu ağzına alırken beni izliyor. Bir elini kızın saçlarına atıyor ve öğürene kadar onu üzerine bastırıyor.

Ve canavarın çarpık krallığına geri dönüyorum.

ÜÇ

EVA

Jet indiğinde şiddetli bir yağmur yağıyor, yalınayak ve titreyerek asfaltın karşısında bekleyen Phantom'a doğru yürürken mürekkep gibi gökyüzü, beni ıslatan kalın ve dondurucu damlalar halinde kendini boşaltıyor.

Dimitri yanımda yürüyor, eliyle enseme sıkıca kavlıyor.

Üniformalı bir şoför elinde bir şemsiyeyle bize doğru aceleyle geliyor. Dimitri onu kenara çekip kapıyı açmasını söylüyor. Açtığında Dimitri önce beni içeri itiyor, sonra yanıma oturuyor ve ben köşeye büzülürken saçlarını düzeltiyor. Şoför kapıyı kapatıp tekrar arabaya atlıyor ve biz de uzaklaşıyoruz.

Birkaç dakika sonra Dimitri'ye bakıyorum. Pencereden dışarı, yağmurla kayganlaşan geceye bakıyor.

"Nereye gidiyoruz?"

"Göreceksin."

Yüz ifadesi nötr ama ses tonu, heyecanlandığında olduğu gibi sert.

Bunun için iyi bir sebebi var. Kaçan evcil tavşanını yakaladı ve küçük tavşanın ölmeden önce ne kadar acıya dayanabileceğini görmek için deneyler yapacağı kafesine geri getiriyor.

Ama tavşan akıllıysa, eline bir silah alana kadar onu sakın tutacaktır.

Bakışlarımı kaçırıp dudaklarımı ıslatıyorum, kalbim göğsümün kafesine çarpan kapana kısılmış bir sinek kuşu gibi. "Beni nasıl buldun?"

Gülüştü yumuşak ve kısa. "Çok soru soruyorsun. Sorulardan ne kadar hoşlanmadığımı unutmuşsun."

Bana bakmak için dönüyor. Yanından geçen bir sokak lambası kucağındaki belirgin şişkinliği aydınlatıyor ve ben midem bulanarak arkamı dönüyorum. Kapıya doğru büzülme dürtüsüne direniyorum.

Belli ki iştahı hostes tarafından kapatılmamıştı. "Ben de bu kıyafetleri sevmiyorum."

Uzanıp tişörtüme dokunuyor, sonra parmağını kolumun çıplak derisinde gezdiriyor. Ben donup kaldığımda, derim ürperdiğinde, boğazının derinliklerinden küçük bir memnuniyet sesi çıkarıyor.

Sesi ipeksi bir yumuşaklıkta, "Şu anda seni ne kadar çok becermek istediğimi biliyor musun, Evalina? O paçavraları yırtıp atmayı, ellerimi boğazına dolamayı ve boğuk çığlıklarını dinlerken seni becermeyi ne kadar istediğimi? Hmm?"

Ağzım cevap veremeyecek kadar kuru. Gergin bir sessizlik içinde oturup çatıdaki yağmurun davul sesini dinliyorum.

Kıkırdıyor. "Evet, öyle." İç çekmekten çok inlemeye yakın bir ses daha çıkarıyor. "Her zaman ne istediğimi biliyorsun. Bunu özlemişim." Sesi bir oktav düşüyor, boğuklaşıyor. "Ben de senin o tatlı amını özledim. Çok tatlı ve sıkı. Yoksa ölmüş sevgilin koca sikiyle onu gerdi mi?"

Naz'ın benimle seviştiği, yüzümü ellerinin arasına aldığı ve kendini bedenimin içine akıtıp kalbime ve ruhuma sahip çıkarken bağlılığını fısıldadığı kristal berraklığında zihinsel bir görüntü oluşturun.

İçimde bir keder ve öfke dalgası kabarıyor, sıcaktan yanıyor, tüm mantıklı düşünceleri yok ediyor ve kanımı zehire dönüştürüyor. "Evet, beni gerdi. Eğer beni şimdi o küçücük sikiyle becerirsen, bu bir filin kışına bebek havucu sokmak gibi olur."

Dikiz aynasından sürücünün gözlerinin açıldığını görüyorum. Bana bakıyor ve bakışlarımız buluşuyor ama sanki bana bakarken yakalanmaktan ya da benimle aynı kaderi paylaşmaktan korkuyormuş gibi hızla gözlerini kaçırıyor.

Ama Dimitri gülerek ikimizi de şaşırtıyor.

"Ne kadar büyüleyici bir görsel. Her zaman keskin bir mizah anlayışın vardı. Seni o mu boşalttı?"

Sesi hafif, ama taşları devirip zayıf noktalar arıyor. Başparmaklarıyla bastırabileceği yumuşak noktalar. Dilimi ısıyorum ve pencereden dışarı bakıyorum, ama sessizliğim sadece onun ilgisini çekmeye yarıyor.

Eğilip çenemi kavlıyor ve beni ona bakmaya zorluyor. "Cevap ver bana."

Yalan söylediğimi anlayacaktır. Her zaman anlar. Ben de ona basit gerçeği söylüyorum, sesim duygu yüklü. "Evet."

Bakışlarının yüz hatlarımda gezinmesine izin veriyor, acımı içine çekiyor. Boka batmış bir domuz gibi içinde debeleniyor. Sonra gül goncası dudakları zalim bir gülümsemeye dönüşüyor. "Anlat bana."

Diğer elinin topuğunu kasıklarındaki şişkinlik boyunca kaydırıyor.

Nabzım kontrolden çıkıyor. Birbiriyle yarışan savaş ya da kaç dürtüleri arasında sıkışıp kaldım, içgüdüsel olarak bana olacıklardan daha korkunç bir muameleyi engellemek için bir yol sunulduğunu biliyorum.

Haklıydı: Onun ne istediğini her zaman bilirim. Ve şimdi istediği şey ona bir hikaye anlatmam. Çok özel, açık bir hikaye. Eğer anlatırsam, daha fazla dayak yememe izin verecek.

Ya da daha kötüsü.

Dudaklarımı ıslatıyorum ve sinirlerimi çelikleştiriyorum. "Hoşuma gitti. İyi hissettirdi."

Yavaşça göz kırpmıyor, gözleri ısınıyor. "Bu kadar iyi hissettiren ne yaptı?"

"Ağzını üzerime koymayı severdi. Dilini kullanmayı severdi."

Dimitri'nin parmakları çenemin etrafında sıkılaşıyor. Eli bacaklarının arasında huzursuzca hareket ediyor. "Devam et."

"Beni oradan öpecekti-"

"Nereden?"

"Bacaklarımın arasında."

Açılan bir fermuarın yırtılması. Dimitri'nin eli pantolonunu karıştırıyor, aradığını buluyor ve yumruk yapıyor. "Amını yemesine izin mi verdin?"

"Evet."

Eli yukarı ve aşağı vuruyor, çıkık ereksiyonunu okşuyor. Nefes alıyor, "Sürtük. Benim güzel küçük sürtüğüm. Onun açgözlü ağzını amında hissetmek hoşuna gitti, değil mi?"

Hıçkırıklarımı bastırıp fısıldıyorum, "Evet."

Dimitri'nin eli çenemden boğazıma doğru kayıyor ve sıkıyor. O kadar heyecanlı ki eli titriyor. Diğer bacaklarının arasında meşgul.

"Ve sonra?" diye sorar.

"Sonra ... beni becerecekti."

Dimitri yumuşak bir inilti çıkarıyor, eli daha hızlı hareket ediyor.

"Bazen sert. Bazen yumuşak. Ama her zaman derin."

"Büyük bir aleti vardı," diye fısıldıyor, yüzüme o kadar yakın ki

Sıcak nefesi saçlarımı karıştırıyor. "Seni emmeye zorladı mı?"

Sıcak ve asidik, safra boğazımın arkasında yükseliyor. Gözyaşlarımın eşiğindeyim ama ona bu zevki tattıramam. "Beni o zorlamadı. Ben istedim."

"Sen istedin." Şaşırdım.

"Evet. Onu memnun etmek istedim."

İnliyor, elinin darbeleriyle kalçalarını esnetiyor.

Dimitri'nin doruk noktasına yaklaştığını, oraya ulaşmak için neye ihtiyacı olduğunu ve bunu ne kadar çabuk yaparsa, bu cehennemden o kadar çabuk kurtulacağımı bildiğimden, gözlerimi sıkıca kapatıp hızla konuşuyorum.

"Dizlerimin üzerine çöküp onu ağzıma alırdım ve yaklaşıp kadar emerdim, sonra beni

Ellerimin ve dizlerimin üzerine çöküp beni arkadan becerirdi ya da ben üste çıkarım, o da beni becerir ve göğüslerimi sıkardı-"

Uzun, alçak bir inilti. Dimitri koltuğunda kamburlaşıyor, geriliyor. "Göğüslerimi severdi," diyorum, gözlerim doluyor, sesim

kırılıyor. "Her zaman onları öpmek isterdi. Meme uçlarımı ısırmayı severdi, sadece acıtacak kadar sert."

Dimitri nefesini içine çeker.

"Ama bazen cildimde diş izleri bırakacak kadar sertti." diye fısıldıyorum.

Dimitri bir inilti ve titremeyele orgazm oluyor, elini boğazımda öyle sıkıyor ki öğürüyorum.

Birkaç kez sarsılıyor, homurdanıyor, sonra bana doğru sarkıyor, nefes nefese boynuma yapışıyor. Boğazımdaki eli gevşiyor. Nefes almak için çaresizce öksürüyorum.

Sonra ağzı boynumda, sıcak ve ıslak, tiksintiyle irkilmeme neden oluyor.

"Aferin kızım," diyor nefes nefese. "Benim muhteşem iyi kızım. Hiç hayal kırıklığına uğratmıyorsun. Tanrım, seni özlemişim."

Ağlama, Eva. Güçlü kal. Sakın ağlamaya kalkma.

Dimitri memnun bir iç çekişle koltuğuna yığılırken ben sessizce kendi kendime tekrarlıyorum. Kendi tarafındaki kapının kolçağındaki bölmeyi açıyor ve bir el havlusu çıkarıp temizlenmek için kullanıyor. Sonra tekrar içeri uzanır ve bu kez küçük beyaz plastik bir şişe çıkarır. İki adet dikdörtgen mavi hapi elinde sallayarak çıkarıyor ve sözsüz bir şekilde bana uzatıyor.

Ağrı kesiciler.

Şimdi onları hak ettim, ama karnımda taşıyor olabileceğim yaşam zerresine ne zarar verebilirler?

Daha da kötüsü, Dimitri yaşam zerresinin varlığından şüphelenirse ona ne zarar verebilir?

I al ve haplar ve set onlar altında benimDilini yutar gibi yaptı.

Bir süre sonra Dimitri, "Ne yaptığını sanıyorsun?" diye sorar.

Kahretsin. Şüphelenirse sonu felaket olur, o yüzden hapları ters çevirip yutuyorum, bu sefer gerçekten. "Onları su olmadan yutmak zor."

O profilimi incelerken sessizce arabayı sürüyoruz ve ben koltuğumda kaskatı oturup kurtuluş için Tanrı'ya dua ediyorum.

Dinliyor gibi görünmüyor.

Bir süre sonra durduğumuzda, kafamın içinde karanlık ve ıssız bir yerde yaşıyorum. Dimitri'nin bana ulaşması için sesini yükselterek birkaç deneme yapması gerekiyor. Sesi bana sanki suyun altından geliyormuş gibi geliyor.

"Evalina. Evalina, uyan."

Parmaklarını yüzümün önünde şaklattı ama uyumuyordum. Sadece zihnimin karmakarışık karanlığında bir gezintiye çıkmıştım.

Naz, lütfen hayatta ol. Lütfen.

"Uyandım," dediğimi duyuyorum, sanki çok uzaklardan geliyormuş gibi.

Dimitri arabadan inip arkadan dolaşarak kapımı açtığında, bu kopukluk hissim bir armağan gibi devam ediyor. Elini uzatarak bana gülümsüyor. Bir iblisin gülümsemesi, keskin ve tehditkâr, bana cehennemde ön sıradan bir koltuk vaat ediyor. Mükemmel sarı saçları ay ışığında bir inci gibi parlıyor.

Parmaklarını kavıyorum ve bana yardım etmesine izin veriyorum, ama ayağa kalkmaya çalıştığımda tökezliyorum ve bir dizimin üstüne düşüyorum. Çakıllar keskin dişlerini diz kapağıma geçiriyor.

"Benim küçük kuzum kendini zayıf hissediyor," diyor, bu fikir hoşuna gidiyor. Ayakkabısının burnuyla beni dürtüyor. "Yürüyebilir misin, yoksa seni saçlarından tutup içeri mi sürüklemem gerekiyor?"

Kendimi ayağa kalkmaya zorluyorum, bulantı dalgasıyla savaşıyorum. Haplara rağmen kolum zonkluyor, yanağım sıcak ve dikişlerin etrafı gergin ve bana tekme attığı yerlerim ağrıyor.

Daha da kötüsü, eskiden kalbimin olduğu yerde açılan delikten dolayı göğsümde oluşan ağrı. Hayalet bir uzuv gibi acıyor, kayıp ama unutulmamış, zihnimin kendini sardığı donukluk battaniyesine amansız darbeler indiriyor. Onun bakışları altında sessiz ve dik durmak için tüm irademi kullanmam gerekiyor.

"Çok güzel acı çekiyorsun," diyor gözleri parlayarak. "Ne kadar metanetlisin. Ama bunu uzun süre devam ettiremeyeceksin. Aylardır yeniden bir araya gelmemizi bekliyordum." Gülümsemesi zehirli bir hal alıyor. "Cezalarınızda yaratıcı olmak için bolca zamanınız var."

Sert parmaklarını sağlam koluma doladı ve beni öne doğru çekti. Acıyla inliyorum, tökezliyorum. Buzlu çakıllar çıplak ayaklarımın tabanını kesiyor.

Sonra yukarı bakıyorum ve beni bekleyen kafese bir göz atıyorum.

Drakula'nın kalesi bundan daha korkutucu olamazdı.

Tepedeki kuleler gökyüzüne kara hançerler saplıyor, yıldız ışığını yok ediyor. Binlerce karanlık pencere bize düşmanca, parıldayan bakışlarla bakıyor. Ay ışığıyla ürkütücü bir şekilde aydınlanan görkemli ve geniş konak, tavan arasında hayaletler ve zeminlerin altında gizli bir labirentte gizlenen etobur canavarlar olan yerlerden birine benziyor.

Köşeye sıkışmış bir kedi gibi, ruhum geri çekiliyor, tıslıyor ve bu manzara karşısında kıllanıyor.

"Burası neresi?"

"Yeni evin."

Solmuş bahçelerden geçerek ana girişe giden çatlak mermer merdivenlerden çıkmıyoruz, bunun yerine kuzey kanadının etrafından dolanıyoruz, büyük bir ahşap kapıya varana kadar boğumlu ölü sarmaşıklarla süslenmiş kemerli bir sütunun altından yürüyoruz. Sade ve penceresiz, tonozlu taşın içine yerleştirilmiş ve iki yanında makineli tüfekleri tutan iri yarı korumalar var.

Bizi gördüklerinde dikkat kesiliyorlar. Biz yaklaşırken Dimitri "Açın" diye emrediyor.

Adamlardan biri takım elbise ceketinin içinden büyük, yuvarlak bir anahtarlık çıkarır. Yüzükteki çok sayıdaki iskelet anahtardan birini seçip kilide takıyor, sonra iri bir elini kapının üzerine koyup itiyor. Geçmemize izin vermek için kenara çekiliyor, yüzü taştan bir levha gibi.

Kapı arkamızdan boğuk bir gümbürtüyle ve soğuk bir cereyanla kapanıyor, çıplak kireçtaşı duvarları kaplayan pirinç şamdanlardaki mumların oluk oluk akmasına neden oluyor. Gölgeyi tavan köşelerinde örümcek ağları uçuşuyor.

"Bu hiç de ürkütücü değil," diyorum nemli kasvet içinde Dimitri'nin yanında dururken. "Beni Umutsuzluk Çukuru'na mı götürüyorsun?"

"Kapa çeneni."

Ses tonu buz gibi. Prenses Gelin göndermemi anlamadı. Anlayabilecek tek adam benim için sonsuza dek kaybolabilir.

Yutkunuyorum, zihinsel kopukluğum için şükrediyorum, çünkü beni uluyan bir acıyla yere düşmekten alıkoyan tek şey bu.

Dimitri kolumu çekiştiriyor. Düzensiz taş merdivenlerden iniyoruz, sıcaklık her adımda düşüyor. Yosun, çürük ve fare pisliği kokusu alıyorum, uzaktan gelen su şırıltısını duyuyorum. Basamaklar o kadar soğuk ki ayaklarımın altı yanıyor.

Histeri, doğal olmayan sakinliğimin sınırlarını tehdit ediyor, ama onu geri itiyorum, kayıp davaların koruyucu azizi Havari Jude'a sessiz bir dua sunuyorum. Ama o ve Tanrı aynı uzun tatilde olmalı, çünkü spiral merdivenin dibine ulaştığımızda, bulunacak bir kurtuluş yok.

Bunun yerine beni karşılayan şey kendi kişisel cehennemim.

"Beğendin mi?" diye soruyor Dimitri, sesi bir okşayış kadar nazik ve okşayıcı. "Malikâne ilk inşa edildiğinde burası şarap mahzeni olarak kullanılıyordu ama onlarca yıldır boştu. Sadece sizin dönüşünüz için özel olarak hazırlattım."

Oda küçük, yuvarlak ve bir hapishane hücresi gibi döşenmiş; kaba gri bir battaniyeyle örtülü dar bir yatak, lavabo için su dolu porselen bir tas tutan metal bir sehpa ve yerde tuvalet olduğunu tahmin ettiğim siyah dökme demir bir tencereden başka bir şey yok. Penceresiz taş duvarlar derinleşen kasvete doğru uzanıyor. Aydınlatma armatürleri, aynalar ya da akan su yok ve yatak ya da çıplak zemin dışında oturacak hiçbir yer yok. Tek ışık, yatağın üzerindeki bir nişin içine yerleştirilmiş balmumu bir sütundan geliyor. Yüksekliğine ve zayıf bir şekilde dalgalanan alevine bakılırsa, parlamak için fazla zamanı kalmamış.

Gözlerimi kapatıyorum, bir nefes alıyorum ve yaşadığım her şeyi geride bırakıyorum. Naz'a ne olduğundan ve karnımdaki yaşam zerresinin var olup olmadığından emin olana kadar, tek şey

-Yapmam gereken tek şey hayatta kalmak.

Gözlerimi açıyorum ve Dimitri'ye bakıyorum. "Beni ölene kadar burada çürümeye mi terk etmeyi planlıyorsun?"

Cevap olarak verdiği gülümseme şeytanı bile korkudan titretirdi.

Dönüyor ve kıvrımlı taş merdivenlerden yukarı doğru ilerliyor. Ağır ahşap kapı açılır ve kapanır. Anahtar kilidin içinde dönüyor.

Yatağın üzerine oturup mum sönene kadar duvarlara bakıyorum ve uzay boşluğu kadar soğuk, siyah ve sessiz bir karanlıkta tek başıma kalıyorum. Sonra içimde tuttuğum keder ve histeri üzerime çöküyor ve başımı geriye atıp Naz'ın adını haykırıyorum.

Kilitli kapının dışından hafif, memnun bir kahkaha sesi geliyor.

DÖRT

NAZ

Vurulmak tuhaf bir şey. Harika bir günü gerçekten mahvedebilir.

Başımı kaldırıp kendime bakıyorum, sonra keşke bakmasaydım diyorum. Her tarafım kan içinde. Deliklerin nerede olduğunu ya da kaç tane olduğunu söyleyemiyorum ama acı tüm bedenimi ele geçirmiş şeytani bir varlık. Yakıcı acı, ayak tırnaklarımdan başımın tepesine kadar dalga dalga yayılıyor. Bir velociraptor tarafından çiğnenmiş ve sıçılmış gibi hissediyorum. Her nefes tam bir işkence.

Ama acının bir önemi yok. Dünyada önemli olan tek şey Eva. Kafamı boşaltmalı ve hızlı hareket etmeliyim.

Dimitri'nin bizi nasıl bulduğunu sonra düşüneceğim. Eğer o piç Killian'ın bu işle bir ilgisi varsa-

Durun! Odaklan! Kıçını kaldır!

Hem acıyı hem de paniği bir kenara itip kendimi konsantre olmaya zorlayarak doğruluyorum ve envanter çıkarıyorum.

Sağ baldırımda bir kurşunun eti sıyırdığı yırtık bir kesik var. Elek gibi kan sızdırıyor ama ciddi bir yara değil. Karnımın sol alt çeyreğindeki delik daha sorunlu. O da kötü bir şekilde kan sızdırıyor ama parmaklarımla bölgeyi nazikçe yokladığımda arkada bir çıkış yarası keşfediyorum ki bu iyi bir şey.

Yani, "iyi", her şey göz önüne alındığında. Hissettiğim kadarıyla, kurşun göğüs kafesimi ıskalamıştı ve tüm ana organlarım

bölge daha yukarıda. Deliği bantlayıp işlevsel hale getirebilirim.

En azından bağırsağım karın boşluğuma bakteri sızdırıp sepsis başlayana kadar.

En büyük sorun göğsümdeki yara.

Sağ tarafta, köprücük kemiğimin altında. Yani en azından kalbim etkilenmedi. Ancak tam bir nefes almakta yaşadığım zorluk, ciğerlerimden birinin muhtemelen mahvolduğunu gösteriyor.

Uzaktan gelen siren seslerinin yaklaştığını duyuyorum ve aynı anda sahanlığı ve fuayeyi dolduran bir yığın ölü adam olduğunu fark ediyorum.

Sonra siyah trençkotlu yarım düzine Alman silahlarını sallayarak içeri daldı.

"İyi zamanlama, pislikler!" Çileden çıkmış bir halde törpüledim. "Beş dakika önce neredeydiniz?"

Beni görmezden geliyorlar, Dimitri'nin adamlarının cesetlerinin üzerinden atlıyorlar ve tamamen gözden kaçırdıkları tehlike için bölgeyi tarayarak düzen içinde odaya yayılıyorlar.

Connor'la Avrupa'daki mal varlığı hakkında konuşmalıyım. Kulübedeki en keskin aletler değil.

Almanlardan biri - en uzun boylu olanı, platin kesimli ve her iki başparmağında da gümüş yüzükler var - yanıma çömeliyor. Çıplak, kanlı bedenime bakarak başını sallıyor. İngilizce olarak, "Daha az deliği olan İsviçre peyniri görmüştüm" diyor.

Aksanı ağır, alaycılığı da öyle. İşaret parmaklarımla gözlerini oymak isterdim ama sirenler yaklaşıyor ve karşı koymaya çalıştığım panik, sinir sistemime gününü gösteriyor.

"Kalkmama yardım et."

Silahını paltosunun cebine sokuyor ve ellerini koltuk altlarımdan geçirerek beni kaldırıyor, acıdan inlemelerime ya da ayağa kalktığımda kendi ağırlığımı taşıyamamama akıllıca bir yorum yapmıyor. Dişlerimin arasından hava emerek ağır bir şekilde ona yaslanıyorum.

Arkadaşlarına Almanca bir şeyler bağıyor, onlar da gelip önümde duruyor ve bana bir çiftlik mezatındaki hayvanmışım gibi bakıyorlar.

Bir hayvan gibi dişlerimi gösteriyorum. "Evet, içinize çekin, pislikler. Baktığınız bu karmaşa sizin suçunuz. Yapman gerektiği gibi altıma sahip olsaydın, bu kadar çok deliğim olmazdı!"

İçlerinden biri omuz silkiyor. "Hipoglisemim var. Yemek için durduk."

Ona kötücül bir bakış gönderdim. "Eğer ölmezsem, seni öldüreceğim."

Alınmış gibi bakacak cesareti var. Sonra da kendini beğenmiş bir tavırla, "Bu sizin için çok uygunsuz olurdu, çünkü az önce caddede hızla ilerleyen camları karartılmış beyaz kargo minibüsünün plakasını alan bendim," diyor. Dudaklarını büzüyor. "Acaba içinde kim olabilir?"

O kadar şaşırdım ki neredeyse ölecektim. "Metrix'e haber ver de takip etsinler, seni geri zekâlı! Daha ne bekliyorsun?"

Dışarıda, sirenler kreşendo yapıyor. Sanki bütün bir araba filosu lastik yakarak duruyormuş gibi sesler çıkarıyor. Balkon penceresinden sokağın karşısındaki apartmanın duvarlarının yanıp sönen kırmızı-beyaz ışıklarla aydınlandığını görüyorum.

Polisl

er.

Sikey

im.

Tek çıkış yolu ön merdivenlerden aşağı, onlara doğru.

Hayal kırıklığımı haykırdığımda, bana destek olan uzun boylu Alman gözlerini deviriyor. "Siz Amerikalılar çok dramatiksiniz. Bununla ben ilgilenirim."

Beni diğerlerinden birine teslim ediyor ve cesetlerin üzerinden çevik adımlarla geçerek kapıdan çıkıyor, sonra da merdivenlerden inerek gözden kayboluyor.

"Onları karşılamaya mı gidiyor?"

Çenemi tutamayıp arkasından baktığımda, titiz olan, "Endişelenme. Günter'in yüksek mevkilerde arkadaşları var."

Ne kadar yüksek olduğunu soracak vaktim yok, çünkü beynim çok fazla cezalandırıcı acı ve kan kaybı saçmalığı yaşadığına ve şimdi izin almak için harika bir zaman olduğuna karar veriyor.

Oda karanlığa gömülüyor ve ben düşünüyorum.

Bir süre sonra bir sarsıntıyla uyanıyorum, kalbim sanki bir defibrilatörle çalıştırılmış gibi çarpıyor.

Vücudumun alt kısmına beyaz bir çarşaf örtülmüş bir ambulansın arkasındayım. Caddede son sürat ilerliyoruz, savruluyoruz, sirenler çalıyor.

Karşımdaki dar karyolada sakince oturan Killian, günün erken saatlerinde Aziz Stephen Katedrali'ndeki buluşmamızda giydiği pahalı takım elbisenin kusursuzluğu içinde.

"Soru" diyor, uyandığımı görünce. "Neden çıplaksın?"

"Eva nerede?" diye bağırdım. Neler oluyor? Dimitri'nin bizi bulmasıyla bir ilgin varsa, seni öldürürüm!"

Eğlenerek, kaşlarını kaldırmış bana bakıyor. "Ölmüş olması gereken biri için çok fazla enerji var."

Ona doğru hamle yapıp karyolamın yarısına kadar yuvarlandığımda, Killian bir elini göğsüme koyarak beni geri itiyor ve küfrediyor.

"Sakin ol! Kendine zaten olduğundan daha fazla zarar vereceksin!"

Ona siktir olup gitmesini söylemek isterdim ama acı içinde inlemekle meşguldüm. Gözlerim kapalı bir şekilde sırtüstü yatıyorum, araba çarpmış ve yol kenarında ölmek üzere olan bir hayvan gibi sesler çıkarıyorum.

"Evet, bu daha doğru. Şimdi yarım saniye çeneni kapatabilirsene, konuşacağım."

Sıkılmış bir çeneyle, "Eva. Oradan başla."

İç çekişi büyük ve dramatik. Takım elbise ceketinden ipek bir cep mendili çıkarıyor ve elindeki kanımı siliyor. "İsa, Meryem ve Yusuf. Hayatımda bu kadar inatçı iki insan tanımadım."

Ambulans köşeyi dönüyor, lastikler gıcırıyor. Şoförün inanılmaz bir acelesi var gibi görünüyor. Düşündüğümde daha kötü durumda olmalıyım.

Killian, "Alman dostlarınızdan Metrix merkezine gelen ve durumu aktaran bir telefona müdahale ettim-" diyor.

"Almanlara casusluk mu yaptın? Nasıl?"

"Ben bir casusum, işte böyle. Sessiz olun. Dediğim gibi-"

"Dimitri Eva'yı aldı. Beni bu işten kurtarmalısın. ambulans. Onu geri getireceğim."

"Mükemmel bir plan," diyor sertçe, kanlı ipek parçasını bir kenara fırlatarak. "Etrafı silahlı korumalarla çevrili silahlı bir deliyi kovalamak için mükemmel bir durumda görünüyorsun."

"Ben daha kötüsünü yaşadım." Köpek gibi solumamak için kendimi burnumdan nefes almaya zorluyorum. Vücudunuz öldüğünü düşünürken normal bir nefes alma düzenini sürdürmek inanılmaz derecede zor.

"Anlıyorum. Saldırıdan önce bir pantolon giyecek misin, yoksa Dimitri ile antik Yunan tarzında güreşmeyi mi planlıyorsun? Bu arada, aslında hoşuna gidebilir."

"Siktir git, Killian."

Başını onaylamaz bir şekilde sallayarak nefes veriyor. "Sende ne bulduğun hakkında hiçbir fikrim yok. Caziben son derece zayıf."

"Daha önce benim hakkımda iyi şeyler düşündüğünü söylemiştin." "Bunu sadece onun gözüne girmek için söyledim."

Ona ters ters baktığımda tekrar iç geçiriyor. "Şaka yapıyorum. İşimi çok kolaylaştırıyorsun, dostum."

"Sen söz konusu olduğunda mizah anlayışım dibe vuruyor. Ve hastaneye falan gitmiyorum, o yüzden şu lanet ambulansı durdurun ve beni çıkarın."

"Hastaneye gideceğimizi hiç söylemedim."

Ambulans bir başka köşeden keskin bir dönüş yaparak beni duvara çarpıp Killian'ı neredeyse yerinden oynatırken birbirimize bakıyoruz.

"Gerçekten mi? O zaman bilmediğim bir araba kovalamacasının içinde miyiz?"

"Çünkü bu şoför manyağın teki."

"Oraya on dakikadan kısa sürede varırsa ona bin avro vereceğimi söyledim."

"Orası mı? Orası neresi?"

Sirenler kesilir, ambulans çılgın atarak durur ve Killian gülümser. "İşte."

Şoför arka kapıları açtığında, bir tür depoda olduğumuzu görüyorum. Büyük bir metal kapı arkamızdan sessizce iniyor. Tavanlar yüksek, ışıklar alçak ve görünmeyen büyük bir makine parçasından garip bir elektrik uğultusu yayılıyor.

Burası bir seri katilin sığınağı gibi bir havaya sahip.

Killian ekşi bir sesle, "Bana öyle bakma. Seni buraya öldürmek için getirmedim. Ölmeni isteseydim geldiğimiz yerde kan kaybından ölmene izin verirdim. Burası tuttuğum pek çok güvenli evden biri."

"Ve daha önceki soruna cevap vermek gerekirse, hayır, Dimitri'nin gelişiyi hiçbir ilgim yok. Yaşadığımız onca şeyden sonra bana hâlâ güvenmiyor olmana gücenmem gerekirdi ama senin ne kadar şüpheli bir göt olduğunu biliyorum."

Ambulanstan atladı, sonra o ve şoför

-Beyaz tişörtünün altına bir post giymiş gibi görünen keçi sakallı, esmer bir adam beni karyolaya çekti.

"Doğrama dükkânı mı?" Etrafımda parçalanmış halde duran düzinelerce pahalı arabaya inanamayarak bakıyorum.

"Ne yapacaksın, organlarımı motor parçalarıyla mı takas edeceksin?"

"Seni sahaya hazırlayacağız kardeşim," diyor Swarthy Goatee. "Ben Doc, bu arada."

"Doktor mu? Oh, harika. Bu beni yüzde yüz daha iyi hissettirdi. Eminim tıp diplomanı Harvard'dan almışsındır, değil mi?"

O ve Killian bakışırlar. Killian der ki, "Onu görmezden gel. Her zaman adet öncesi dönemdedir."

Bunun ne kadar cinsiyetçi olduğuna dair bir şeyler haykırmak istiyorum ama oda dönmeye başlıyor ve görüşümde kırmızı titreşmeye başlıyor, bu yüzden gözlerimi kapatıp tekrar nefesime konsantre oluyorum.

"Serum fizyolojik vermeye başlayacağım," diyor Doktor konuşkan bir ses tonuyla, "sonra seni temizleyip röntgen çekeceğim, böylece neyle karşı karşıya olduğumuzu görebileceğim."

Ona daha önce not ettiğim yaraları ve Dimitri'nin adamlarının silahlarında olduğunu düşündüğüm mermilerin kalibresini hızlıca özetliyorum. Sonra gözlerimi açıyorum ve karyolamın yanında yürüyen Killian'a bakıyorum. "Onu aldı. İçeri girdi ve onu aldı."

Konuşmayı kesmek zorundayım çünkü boğazım kapandı.

Killian sözlerimin ardındaki gerçek anlamı, ne kadar suçlu hissettiğimi biliyor. Suçlamak yerine destek oluyor.

"O güçlü biri. Onunla yedi yıl hayatta kaldı. Bir süre daha hayatta kalacaktır. Ve bu konuda kendini üzme, çünkü o dairede dokuz ölü adam saydım. Sen işini yaptın, dostum. Ben bile daha iyisini yapamazdım. Mantıken, senin de ölmüş olman gerekirdi."

Tanrıya şükür Glock'umda yüksek kapasiteli şarjör vardı. Hiperventilasyon geçiriyor olabilirim ama şu anda umurumda değil. "Connor'la konuşmam gerek. Almanlardan biri bir minibüsün plakasını aldığını söyledi."

"Biliyorum. Ve arkadaşın Connor plakaların izini çoktan buldu. Dört çocuklu bir banliyö annesine ait bir Audi'den çalınmışlar."

"Lanet olsun. Trafik kameralarını kontrol ettiler mi? Bulunduğumuz yerden ayrıldıktan sonra minibüsü takip edebildiler mi? Nereye gittiklerini biliyor muyuz?"

"Üçüne de evet."

Doktor karyolayı monitörler, parlak asılı ışıklar ve kablolar ve tüplerle dolu çeşitli makinelerle derme çatma bir ameliyathaneye park ediyor, ardından serum fizyolojik serumunu hazırlamaya başlıyor. Kulaklarımda gümbürdeyen kalp atışlarımdan sesinden başka bir şeye konsantre olamıyorum.

"Ve?" diye bağıyorum.

Killian bana ihtiyatla bakıyor, çenesinde bir kas zıplıyor. "Derin bir nefes al."

"Lanet olsun."

"Evet. Minibüsü Çek Cumhuriyeti sınırının hemen dışında kaybettiler. Bir tünele girmişler ve diğer tarafta hiç trafik kamerası yokmuş. Uydu hiçbir şey bulamadı."

Panik, göğsümün içinde bir havai fişek gibi parlıyor. Gitmiş. Eva gitti.

Bu sefer belki de sonsuza

dek. "Ancak . . ."

Killian'ın duraksaması içimde büyük bir umut dalgası yaratıyor. Dirseklerimin üzerinde doğruldum ve "Ama ne, pislik?" diye bağırdım.

Doktor kıkırdar, başını sallar.

Killian takım elbise ceketinin iç cebinden kartvizitlerinden birini çıkarır. İki parmağının arasında tutuyor.

Gereksiz gizemli havasından bıkmış bir şekilde, "Ne? Seni aradı mı? Ne diyorsun sen?"

"Bu yüksek kaliteli kart stoğunda siyah mürekkepten daha fazlası olduğunu söylüyorum."

Ona bakıyorum, yine bayılmak üzereymişim gibi hissediyorum, ama bu sefer rahatlamaktan. "GPS?"

Başını sallıyor. "Mikro-ince, son teknoloji. Katedralden sonra gittiğimiz kafenin dışında Eva kartımı kot pantolonunun arka cebine koymuştu, hatırladın mı?"

Hatırladığım kadarıyla, o sırada ona çok kızdığım için neredeyse o şeyi ikiye ayırıp yüzüne fırlatıyordum. Bütün öğleden sonra beni bir sopayla dürtmüştü. Şimdi ona sarılabildiğim için çok minnettarım.

"Dimitri onu kaçırdığında o kotu giyyordu." "Ve pantolonlarımın birinde yanıp sönen yeşil bir nokta var. monitörler bunu doğruluyor." Deponun diğer tarafındaki bir hacker düzeneğine başıyla işaret ediyor; parlayan bilgisayar ekranları ve yanıp sönen CPU raflarıyla çevrili U şeklinde bir masa.

"Oh Tanrım. Oh lanet olsun. Onu kaybetmedik." Rahatlamanın verdiği gevşeklikle karyolaya uzandım ve birkaç kesik kesik nefes aldım.

"Evet. Bir dakika bunun tadını çıkar."

Sesinin tonu beni endişelendiriyor. "Bu da ne demek oluyor?"

"Havadalar demek."

Bu kötü, ama çok da kötü değil, Tabby'nin artık uçağın izini sürebileceğini düşünürsek. Ama Killian orada öylece durup bana baktığında, daha fazlası olduğunu anlıyorum. "Bu gizli kapaklı işler bana hiç iyi gelmiyor. Sadece söyle bana."

Kartviziti takım elbisesinin cebine geri koyuyor ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor. "Pil ömrünü korumak için, kart belirli bir coğrafi çit bölgesinin dışına çıkarılana kadar çevrimdışı kalıyor. Bildiğiniz gibi GPS çok fazla pil tüketir ve tahmin edebileceğiniz gibi bir kartvizitin içine gizlenebilecek boyutta bir cihaz çok küçüktür. Sistem bir kez devreye girdiğinde saat işlemeye başlar."

Birkaç dakika önce hissettiğim tüm rahatlama buharlaşıyor. "Eva'nın cihazının pili bitmeden önce ne kadar zamanımız var?"

Saatine bakar. "Üç saatten az kaldı."

Swarthy Goatee'ye bakıyorum. "Elinde o kadar uzun süre ayakta kalmamı sağlayacak bir ilaç var mı?"

Bana deliymişim gibi bakıyor. "Daha röntgenini bile çekmedim!"

Beni aşağı çekmek isteyen acı dalgasına karşı dişlerimi sıkarak doğruluyorum. "Boş ver doktor. Sadece deliklerimi zımbalayın ve ilaçları verin. Zamana karşı yarışıyoruz."

Ellerini havaya kaldırıp yardım için Killian'a döndüğünde, Killian sadece bana bakıyor.

"Bana uyar. Eğer ölürsen, seve seve devreye girer ve senin yerine Eva'ya bakarım."

Bir süre ona, kare çenesine ve mükemmel burnuna bakıyorum, sonra tekrar uzanıyorum. "Tamam, Doktor. İşini yap."

Elbiselerine ihtiyacım olduğunu söylemek için bitirmesini bekleyeceğim.

BEŞ

EVA

Karanlıkta tek başına, bir dakika bir yıldır.

Dimitri'nin kahkaha sesi kesildikten sonra karyolada ne kadar oturduğumu, düşüncelerimin içinde kaybolduğumu bilmiyorum ama sonunda soğuk beni etkiliyor ve kontrolsüzce titremeye başlıyorum, dişlerim takırdıyor. Kaba gri battaniyenin altına kıvrılmak yerine, bir duvara ulaşana kadar ellerimi uzatarak odanın içinde yavaşça yürüyorum. Eğriyi takip ediyorum, karanlıkta körlemesine ilerliyorum, ayak parmağımı taş bir basamağa çarptığımda küfrediyorum.

Sonra santim santim, düz olmayan spiral merdivenden en üstteki sahanlığa çıkıyorum.

Uzun mumlar hala şamdanlarında yanıyor. Biri hariç hepsini söndürüyorum, sonra onları toplayıp kolumu yakan sıcak balmumu damlalarına aldirmeden hücreme geri taşıyorum.

Yanmayan mumları dökme demir tencerenin yanına yere yığıyorum, yananı yatağın üzerindeki nişte yanmış akrabasının bağırsaklarına yerleştiriyorum ve kafesime uzun uzun bakıyorum. Bir ortaçağ zindanı kadar kasvetli ve misafirperver değil.

Daha kötüsü de olabilirdi. Henüz hiç fare görmedim.

Kot pantolonumu çıkarıp bir süre dinlenmek istiyorum ama Dimitri'nin ben uyurken geleceği düşüncesi ve yar-

giyinik olmak beni durduruyor. Kot pantolonumu düşünürken aklıma geldi.

Arka cebimde Killian'ın kartviziti var.

Kalbimin hızla çarpmasına ve ellerimin titremesine neden olan adı konmamış bir duyguyla nefesim kesilmiş bir şekilde onu çıkarıp bakıyorum.

"Asla bir telefonun yanına yaklaşmana izin verilmeyecek," diyorum, sesim duvarlarda yankılanıyor. "Buradan çıkmaya izin verse bile, Dimitri bir telefon görüşmesi yapmaya izin verecek kadar uzun süre gözünün önünden ayrılmana izin vermez."

...

Gözlerimi sıkıp kapatıyorum. Güvenini kazanmadığım sürece.

Bu düşünce midemi bulandırıyor. Ama şimdi bunu düşünmeyeceğim, onun güvenini kazanmanın ne gibi iğrenç eylemler içereceğini. Bunun yerine, numarayı hafızama kaydediyorum ve uykumda ezberleyebileceğimden emin olana kadar sessizce tekrar tekrar söylüyorum.

Sonra kartın kenarını alev alana kadar mum alevinin üzerinde tutuyorum.

Alev kartın yarısını yedikten sonra onu taş zemine koyuyorum ve geriye için için yanan siyah küllerden başka bir şey kalmayana kadar izliyorum. Külleri topluyorum ve ellerimle dökme demir tencerenin tozunu alıp yerde kalan lekeleri üfleterek temizliyorum.

Havada yanmış kâğıdın keskin kokusu ve tanımlayamadığım tuhaf bir metalik aroma var. Erimiş kablo gibi kokan bir şey.

Duvarlara bakmaktan başka yapacak bir şeyim kalmayınca karyolaya uzanıp battaniyeyi üzerime çekiyorum ve acıyan gözlerimi kapatıyorum.

Zifiri karanlığa uyanıyorum.

"Kahretsin." Birden ayağa fırladım, nabzım düzensizdi. Mum bir saat ya da bir yıl önce söndü ve başka bir tane yakamayacağım. Dimitri geride kibrit bırakmamış.

Peki ya adamları?

Eminim dışarıdaki korumalar -eğer hâlâ oradalarsa- kapıyı açmamaları konusunda kesin talimat almışlardır. Ama belki de onlardan birini taş eşikteki deliklerden birinden çakmak geçirmeye ikna edebilirim?

İkisinden birinin ya da her ikisinin de sigara içtiğini varsaymak yanlış olmaz, zira uzun süre aynı pozisyonda kalan pek çok adam uyanık kalmak ve can sıkıntısıyla mücadele etmek için sigara içer. Kapımı koruyan iki kişi bana yabancı gelse de Dimitri'nin adamlarının çoğu sigara içer. Neredeyse içtikleri kadar.

Kararımı verdim, bir solucan kadar kör bir şekilde odanın içinde dikkatlice sürünüyorum. Yine de artık merdivenlerin genel yönünü biliyorum ve çok geçmeden ilk basamağı buluyorum. Aceleyle yukarı çıkıyorum, titriyorum ama soğuk için minnettarım çünkü yanak bölgemdeki şişliğe yardımcı oluyor gibi görünüyor. Dikişler o kadar sıkı değil ve etraflarındaki deri artık sıcak hissettirmiyor.

Koluma dokunmaya cesaret edemiyorum. Atelin altında neler olduğunu sadece Tanrı bilir. Bir daha asla tam olarak kullanamazsam şaşırım.

Merdivenlerin sahanlığına ulaştığımda kulağımı kapıya dayayıp nefesimi tutarak herhangi bir yaşam belirtisi olup olmadığını dinliyorum.

". . . güzel kız, gerçi. Harika göğüsler. Ve o dudaklar. Woof."

"Aptal mısın lan sen? Sana daha önce de söyledim, onun hakkında çeneni kapa."

"Burada konuşmaktan başka yapacak ne var? Bizi kim duyacak, kargalar mı?"

"Kamerada olmadığımızı nereden biliyorsun? Ne yaptığımızı izlemeden böyle bir kıcı burada bizimle yalnız bırakacağını mı sanıyorsun? Kafanı kullan."

"Psh. Çok fazla endişeleniyorsun."

"Evet, işte bu yüzden hâlâ hayattayım."

Erkekler, Rusya'nın güneyinden gelenlere özgü bir lehçeyle konuşuyor; son sessiz harflerin sertleşmesi belirgin.

"İşemem lazım," diyor tüm bu konuşmalardan hoşnut olmayan biri.

şanslıyım çünkü g  slerimi be enen kişi geride kaldı. Eğer biriyle şansım olacaksa, bu odur.

Di erinin gitti inden emin olmak için ona kadar sayıyorum, sonra kapıyı  alıyorum. "Merhaba? Kimse var mı?"

Ayak sesleri. Bo azın temizlenmesi. Etrafına sinsice baktığını hayal ediyorum.

" d n  alabilece im bir kibritiniz ya da  akma ınız var mı diye merak ediyordum. Mumlarım yandı."

Sessizlik o kadar uzun sürüyor ki cevap vereceğini sanmıyorum, ama sonra sesini duyduğumda kalbim yerinden fırlıyor, alçak sesle ve kapıya yakın.

"Seninle konuşamam."

"Anlıyorum. Kimseye s ylemeyece im. Tekrar konuşmak zorunda değiliz. Sadece ..." Sesimi titrek ve ince çıkarıyorum. "Burası çok karanlık. Karanlıktan hoşlanmıyorum."

Ağır bir nefes verme, belki de r zg rdır. Sonsuzluktan sonra, "Bunu yaptığım için beni  zme." diyor.

Aşağı bakıyorum. Kapının altından kırmızı plastik bir tek kullanımlık  akmak itiyor.

Fikrini de iştiremeden diz çöküp onu kaptım. "Teşekkür ederim!" Fısıldıyorum. "Sana çok minnettarım!"

Tatmin olmuş bir homurtu gibi

bir ses. "Adın ne senin?"

Bir an tereddüt ettikten sonra "Vlad" dedi.

Kazıklı Voyvoda gibi. Ne kadar da uygun. "Oh, bu babamın adıydı! En sevdiğim isim!" İki de yalan. Umarım sesim ona da bana olduğu kadar kırılgan gelmiyordur.

Cevap vermeyince, konuşmamızın bittiğini düşündüm. Ama sonra "Adın ne?" dedi.

Sesimi bir oktav al altıyorum, sevimli bir şekilde savunmasız ve korkmuş görünmeye çalışıyorum. "Ben Evalina."

Tekrarlıyor, sesinde boğuk bir nota var. Göğüslerimi düşünüyor.

Nefes nefese, "Tekrar teşekkür ederim Vlad. Sen bir meleksin. Bana yardım ettiğini unutmayacağım. Buradan çıktığımda senin için yapabileceğim bir şey olursa yaparım."

Yine o homurtu, sanki çoktan bir liste hazırlıyormuş gibi. "Orada ne yapıyorsun?"

Arkadaşının keskin sesi, tuvalet ihtiyacını giderdikten sonra döndüğü uzaklardan geliyor. Aniden ayağa kalkıyorum ve Vlad "Bir ses duyduğumu sandım. Ama hiçbir şey değildi."

Benden çok daha iyi yalan söylüyor. Sesi rahat ve endişesiz, tıpkı yüz ifadesinin de öyle olduğunu hayal ettiğim gibi. Diğer adam şöyle diyor: "Çıglık atıp atmaması önemli değil, bizi ilgilendirmez, anladın mı?"

"Evet," diyor Vlad kolayca. Arkadaşı soğuktan yakınmaya başlayınca konu kapanır.

Ödülümü ellerimde bir haç gibi tutarak merdivenlerden aşağı süzülüyorum, kafam Vlad'ın takdirini kendi yararına kullanabileceğim tüm yollarla uğulduyor, tek kullanımlık bir çakmak gibi masum bir günlük eşyanın başıma böyle bir felaket getirebileceğini asla tahmin edemezdim.

Pek çok kâbus gibi bir gök gürültüsüyle başlıyor.

Yaklaşan fırtınanın sesiyle derin uykumdan irkilerek doğruldum. Rüyamda Naz'ı görüyordum, ıssız bir sahilde onun peşinden koşuyordum, o önümde hızla koşarken arkasına bile bakmadan karanlıkta kaybolana kadar boş yere adını haykırıyordum.

Kendimi yeniden yönlendirmem bir an alıyor, yalnız olmadığımı anlamam ise bundan daha da kısa sürüyor.

Dimitri ve iki koruma merdivenin dibinde durmuş bana bakıyorlar.

Sesi neredeyse ilgisiz denecek kadar yumuşak olan Dimitri, "Ah. Uyuyan Güzel uyanıyor," diyor.

Sözlerinin etrafında bir engerek yılanı dolanıyor ve keskin dişlerini gösteriyor.

Battaniyeyi göğsüme doğru çekiyorum, kanım damarlarımda hızlanıyor. Gardiyanlar da gergin, yüzleri temkinli, parmakları makineli tüfeklerinin dipçiklerine dolanmış. Ağzım çöl kumunda ağarmış kemikler gibi kuruyor.

Bu her neyse, kötü.

Bir adım öne çıkan Dimitri gülümser. Siyah ipekten -her zaman, her zaman siyah ipekten- güzel kesimli bir takım elbise ve her yerde bulunan siyah kravat takıyor. Yenilenmiş ve tamamen kontrol altında görünüyor, tüm o kötü silah sesi olayı aklından tamamen çıkmış.

Acıya bu kadar tahammülü olan başka bir insan tanımadım.

Kendim hariç, tüylerimi diken diken eden bir tiksintiyle fark ettim.

"Ee, bu küçük rahat yerde nasılsın aşkım?" Dimitri battaniyenin bir köşesini kaldırıyor ve konuşurken boş boş parmaklıyor. "Rahat mısın? İhtiyacın olan her şeyi bulabiliyor musun?"

Sanki bir işaretmiş gibi midem gurulduyor. Yüzümü boş tutuyorum ve bakışlarımı Dimitri'nin cilalı ayakkabılarına dikiyorum. "Yemeğe ihtiyacım var."

"Ah, evet," diye düşünceli bir şekilde cevap veriyor. "Diğer tüm temel ihtiyaçlar karşılandığına göre. Barınak. Su."

Duraklaması dramatik geliyor. Ona bakıyorum, ensemdeki tüyler diken diken oluyor.

Bakışları yatağımın üzerindeki nişte titreyen muma gelene kadar etrafta dolaşıyor. Gülümsemesi genişliyor. "Ateş."

Vlad ağırlığını ayaktan ayağa kaydırıyor. Aptallığı için ona bağışlamak istiyorum.

Dimitri yatağının ucuna oturuyor, bacak bacak üstüne atıyor ve bir bileğini diğerinin üzerine atıyor, sanki güzel bir salonda bir hizmetçinin ona bir fincan çay vermesini bekliyormuş gibi. Vücudunun her hattı rahatlamış.

Sadece gözleri onu ele veriyor, buzul mavisinin o yakıcı soğuk ışıltısı.

"Evalina, bana söylemek istediğin bir şey var mı?" diye soruyor.

İlgili. İlgili bir ebeveyn gibi.

Belli ki çakmağı biliyor ama bu küçük oyun onu eğlendiriyor. Siz gülerek dönüp giderken rakibiniz binlerce kesikten kan kaybından ölene kadar ona saldırın, savuşturun, çalım atın, bıçaklayın ve saplayın.

Pekâlâ. Eğer istediği oynusa, alacağı da oyundur.

Ne de olsa ustasından öğrendim.

"Evet, var," diyorum aynı özenli ses tonuyla. "Birlikte olduğumuz yedi yıl boyunca beni bir kez bile orgazm etmedin. Ama sanırım tecavüzün amacı kurbanın zevk alması değil."

Dimitri'nin ifadesi değişmez ama bomba korumaların yüzünde patlar. Yaşadıkları şok o kadar büyüktür ki oda yankılanır.

Ama Dimitri'yi çok iyi tanırım. Gözü yükseklerde ve altındakilerin önünde erkekliğine doğrudan bir hakaret bile onu yerinden oynatamaz.

"Davranışların berbat," diyor, kolundaki görünmez bir tüy parçasını silkeleyerek. "Bununla daha sonra ilgileneceğim. Ama neyi kastettiğimi çok iyi biliyorsun."

"Biliyorum. Şirketin önünde bu konuyu açmak istemedim canım, ama madem ısrar ediyorsun."

Bana bakıyor, bekliyor.

"Ağız kokun tamamen kontrolden çıktı. Bu noktada ekinlere zarar veriyor. Her konuştuğunda, nane şekerine mi yoksa tuvalet kağıdına mı ihtiyacın olduğundan emin olamıyorum."

"Komik," diyor, ölümcül bir yumuşaklıkla. "Ama ben çakmaktan bahsediyorum."

Yani kameralar var. Dimitri beni gözetleyebilsin diye karanlıkta bir yere gizlenmiş. Tahmin etmeliydim.

Vlad hala düşünüyor.

Tepki verme! Bırak ben halledeyim!

Ona telepatik olarak göndermeye çalışıyorum ama mesajı almıyor. Yüzü bembeyaz kesiliyor ve boğazı düğümleniyor. Refleks olarak yutkunuyor ve yavaş bir adım geri atıyor.

"Bana kibrit bırakmadın," diyorum Dimitri'nin bakışlarını tutarak. "Soracağımı biliyordun. Bunu sen ayarladın. Kendinden başka kimseyi suçlayamazsın."

"Oh, ama yapabilirim. Ve yapacağım." Dimitri ayağa kalkar ve Vlad'a ölümcül bir bakış atar.

Hissettiğim tek şey yorgunluk. İliklerime kadar yorgunum. Bu kadar korku taşımaktan, bu kadar şiddete katlanmaktan, bu çocuksu, sadist zorbayla ilgili her şeyden bıktım.

Eğer beni sınırıyorsan, Tanrım, ben de bundan bıktım.

Ayağa kalkıyorum, battaniyenin düşmesine izin veriyorum ve Dimitri'ye tamamen bakıyorum. "Onun yerine cezasını ben çekeceğim."

Dimitri'nin dudağının hafifçe yukarı doğru kıvrılması, bunu yapacağımı zaten bildiğini söylüyor. Vlad ve arkadaşı sanki bir mucize mi yoksa deli miyim karar verememişler gibi bana bakıyorlar.

Dimitri ellerini arkasında kavuşturuyor ve yatağının ucunda düşünceli bir şekilde adım atmaya başlıyor, sanki tüm bu iğrenç şeyi sonuna kadar görmemiş gibi. Ona saçmalamayı kesmesi için bağırarak istiyorum ama şu ana kadar öfkesi geçmedi ve ani bir gürültü zavallı Vlad'ı uçurumun kenarına itebilir. Kurşun delikleriyle delik deşik olmak istemiyorum.

Ben de orada durup engerek parlak siyah sarmallarını açıp kaparken, kuklalarını nasıl dans ettirdiğinden zevk alarak bekliyorum.

"Pekâlâ," dedi sonunda, kendini toparlamak için durdu. Hayal kırıklığına uğramış bir havayla burnunun ucundan Vlad'a bakıyor. "Yaptığın şey güvenimi boşa çıkardı ama sanırım bunu telafi etmeye hazırsın."

Vlad rahatlamış bir halde neredeyse secdeye kapanacaktı. "Evet, efendim, lütfen, evet, ne olursa."

Herhangi bir şey. Kelime dudaklarından çıktığı anda, bunun bir hata olduğunu anladım.

Dimitri güneş gibi aydınlanmış bir halde bana döndüğünde haklı olduğumu anladım. Arkasına, belindeki takım elbise ceketinin altına uzanıyor ve üçe katlanmış ince, siyah bir metal parçası çıkarıyor. Bileğinin ustaca bir hareketiyle kırbacı açıp yerine kilitliyor.

Kırbacı Vlad'a uzatır, o da alır ve kafası karışmış görünür.

Dimitri ve ben birbirimize bakıyoruz. İkimizin de ne olacağı konusunda kafası karışık değil ama sadece birimiz gülümsüyor.

Dişlerinden zehir damlayan engerek bana "Soyun" dedi.

ALTI

NAZ

"Sana göz kulak olan bir koruyucu meleğin olmalı dostum, çünkü bu yaraların hiçbirisi hayati tehlike arz etmiyor. Kurşunlar herhangi bir ana organa, kan damarına ya da kemiğe isabet etmemiş."

"Eğer bir koruyucu meleğim varsa, o piç içiyordur."

Karyolada sırtüstü yatıyorum, kendimi ezilmiş bir pislik torbası gibi hissediyorum, kalkıp gitmek için çaresizim çünkü röntgenler, ultrason ve Doktor'un muayenesinin diğer bölümleri zaten çok fazla zaman aldı.

Eva'dan ayrı kaldığım her saniye bir ömür gibi.

"Ciğerlerimin nesi var? Nefes almak acıtıyor."

"Merminin patlama dalgası yumuşak dokular ve içi boş organlar için travmatiktir, ancak küçük kalibreli, tam metal ceketli mermiyle vurulduğunuz için başka bir şans yakaladınız. Eğer çukur uçlu tüfekleri olsaydı ve siz de aynı noktalardan vurulsaydınız, ölmüştünüz. Organlarınız sıvılaşmış olurdu."

"Yani bağırsaklarım görüldüğü kadar kötü değil mi?"

"Temiz bir giriş-çıkış, dostum. İnce bağırsakta delinme yok. Yarada mermi parçası yok. İç kanama çok az. Sana söylüyorum, bu bir mucize."

Nedense kendimi kutsanmış hissetmiyorum.

"Enfeksiyon oluşmadığından emin olmak için şimdilik size antibiyotik vermeye başlayacağım. Tamamen stabilize olana ve ikincil bir sorun ortaya çıkmayana kadar hareketsiz kalmanız gerekecek."

"İkincil sorunlar mı?"

"Kurşun yaraları sinsidir. Basit görünen bir şey çok hızlı bir şekilde felakete dönüşebilir."

"Ormandan çıkıp çıkmadığımı öğrenmemiz ne kadar sürer?"

"En az birkaç gün." "Bu çok uzun bir süre!"

Doktor omuz silkiyor ve röntgen cihazına bağlı bir dizüstü bilgisayarda bakmakta olduğu karnımın siyah-beyaz resmine sırtını dönüyor. "Ya da şimdi gitmene izin veririm ve birkaç saat içinde kanama ve enfeksiyondan şoka kadar her şeyden ölebilirsin. Sana kalmış."

Yakınlardaki bir taburede oturan ve son James Bond filminin reklamı gibi görünen Killian, "Onun ölüsünden sana hayır gelmez dostum," diyor.

"Siktir!" Eva. Tatlım. Dur bakalım.

"Dostum, nefes alıyor olman bile bir mucize. Çok mutlu olmalısın."

Doc'a gözlerimi kısarak bakıyorum, Orta Doğulu olan görünüşü, Güney Kaliforniya sörfçüsü ve belli belirsiz Avrupalı aristokrat karışımı aksanı ve inek profesör tavrının çelişkisi kafamı karıştırıyor. Şekilsiz, sis gibi.

"Nerelisin sen?"

Hiç ironi yapmadan, "Dünya" diye cevap verir.

"Harika. Şimdi uğraşmam gereken iki abartılı pislik var."

"Anlaşılmaz mı?" Doktor kaşlarını kaldırdı. "Bunun hangi dil olduğunu bile bilmiyorum."

"İnsanlara küfür etmediği zamanlarda eşanlamlılar sözlüğü okumayı seviyor" diyor Killian. "'Anlaşılması zor' diyebilirdi ama o zaman kendini sizden daha zeki hissetmezdi."

Sert bir şekilde nefes vererek başımı karyolaya bırakıyorum ve gözlerimi kapatıyorum.

Killian, "Ölümümü planlamayı bırak. Yapacak planlarımız var."

"Ölümünü planlamıyordum. Sadece seni canlı ama uzuvsız bırakacak hafif bir parçalama."

"Yani temelde bir kütük mü?"

"Seni bir gölette yüzdürürdüm ve sana Lily derdim." "Bu rahatsız edici, dostum."

"Gerçekten rahatsız edici olan ne biliyor musun? Her beş saniyede bir bana 'dostum' demen. Kes şunu."

"Yaşadığınız bu sevimli kankalığı bölmekten nefret ediyorum," diyor Doktor, "ama sana dikiş atmam gerekiyor."

"İğne gibi mi?" "İğne gibi."

"Yarasa Mağarası'nda hiç QuikClot yok mu?"

"Hayır."

"Siktir. Tamam, eski usul yapalım."

"Başlamadan önce sana bir iğne lokal anestezi yapacağım." "Hayır, sadece acele et ve bitir şu işi."

"Dostum, acıyacak."

"Uyuşturucu istemiyorum!"

Gözlerini deviriyor. "Tabii ki bilmiyorsun. Tebrikler, maço oldun. Kıpırdama ve sessiz ol."

Göğsümün üst kısmındaki yarayla başlıyor, yavaş ve metodik bir şekilde çalışıyor, sonra omzumdaki çıkış yarasına geçiyor, sonra da karnıma doğru ilerliyor.

Uzun zaman alıyor. Sonsuza dek sürecekmış gibi geliyor. Saatin her tik takında, içimde bir vinç daha sıkı sarılıyor, kısa, düzensiz nefesler alana kadar, tüm vücudum titriyor.

Kız onda. Onu aldı. Başaramadım.

Tam karyoladan sıçramak üzereyken Killian'ın alçak sesini duyuyorum.

"Güvenli bir yere gitmekle meşgul olacak. Biraz nefes alacak yerimiz var."

Dimitri Eva'ya gerçekten kötü bir şey yapmadan önce, demek istiyor. Tabii ki bilmiyoruz.

Gözlerim kapalı, çığ bir sesle cevap veriyorum. "Fotoğrafları görmedin. Geçmişte ona neler yaptığını. Tacizleri.

. . ." Durup birkaç derin nefes almak zorunda kalıyorum, Eva'nın hastane dosyasından kafama hücum eden yaralanma görüntülerini temizlemek için çaresizce çabalıyorum, ama onlar gelmeye devam ediyor. "Kaybettiği zamanı telafi etmek için can atıyor olacak."

"Yapması gereken çok fazla önemli iş var. Tahminimce onu bir süreliğine buza koyacak."

Sesinde gözlerimi açıp ona bakmamı sağlayan belli bir bilmişlik tonu var. "Nükleer bomba mı?"

Başını salladı. "Dimitri savaş başlığının transferini tamamlamak için herhangi bir hamle yapmadan önce apartmanda bıraktığın ölü asker yığınının üzerindeki tozun kalkmasını sağlamalı. Polis adamların onun için çalıştığını öğrendiğinde çok tepki çekecektir."

Doktor konuşmanın gidişatına şaşırdıysa da bunu belli etmiyor. Sanki bir torba et üzerinde değil de güzel bir kumaş parçası üzerinde çalışıyormuş gibi neşeyle dikiş dikmeye devam ediyor.

"Hiçbirinin kimliği olmayacak. Ona kadar takip edilemezler."

Killian alay ediyor. "Hayır, pasaportlarını taşımayacaklar, ama muhtemelen hepsinin olmasa da çoğunun bir ülkeden ya da başka bir ülkeden tutuklama kayıtları olacak. Cesetlerinin parmak izi alındıktan sonra, bilinen ortaklarını bulmak için çok fazla araştırma yapmak gerekmeyecek."

Gülümsemesi zayıf ve rahatsız edici derecede kendinden emin. "Ve eğer yetkililerin doğru yönde biraz dürtülmeye ihtiyacı olursa, yardımcı olmaktan mutluluk duyarım."

Son cümleyi sanki her şeyi gören, her şeyi bilen Bay Süper Casus hizmetinizdeymiş gibi söylüyor, çok teşekkür ederim. Küstahlığı gerçekten canımı sıkıyor.

"Bu konuda. Ben de sana sormak istiyordum." Başını eğiyor.

"Sen de kimsin lan?"

Elini bir sineği uzaklaştırır gibi havada sallıyor. "Bunu bana zaten sormuştun."

"Evet, söyledim ve sen de bana 'önemli biri olmadığın' gibi mütevazı bir saçmalık savurdun."

"Saçmalık mı? Yani benim önemli olduğumu mu düşünüyorsun? Gururum okşandı."

"Yemin ederim, senden daha sinir bozucu biriyle tanışmadım."

"Kısa süre önce hayatını kurtardığımı hatırlatmama gerek var mı Nasir? Biraz daha minnettarlık gösterebilirsin."

Gülüşüm inanılır gibi değil. "Hayatımı kurtardığın için övgü mü alıyorsun?"

Doktor homurdanıyor. "Değil mi? Burada mucize yaratan benim, o değil."

Onu görmezden geliyorum, Killian'a ters ters bakmakla meşgulüm. "Almanlar senden önce geldi! Beni hastaneye götürürlerdi!"

Killian hafifçe, "Ama seni hastaneye götürmediler, değil mi? Ben götürdüm." Elini tekrar sallayarak etrafımızı işaret ediyor. "Ya da onun gibi bir şey."

"Sensiz de gayet iyi olurdum!"

"Ben olmasaydım cinayetden tutuklanırdın. Hoşuna gitse de gitmese de bana ihtiyacın var dostum."

"Bana öyle demen konusunda sana ne demiştim?" diye bağırdım.

Doktor tekrar söze karışıyor ve bize bıkkınlıkla bakmak için dürtmesine ara veriyor. "Siz iki muhabbet kuşunun bir dakika yalnız kalmaya ihtiyacı var mı, yoksa ben işime devam edebilir miyim?"

Killian'ın burnunu kırma isteğim, Dimitri'nin bana onu takip etmememi yoksa Eva'nın bedelini ödeyeceğini söylediği anının aniden sarsılmasıyla raydan çıktı.

"Bu bakış da ne?" diye soruyor Killian, sesi telaşlı geliyor. "Ölüyor musun?"

Zihnim dönüyor, yavaşça "Hayır ... ama yapmalıyım" diyorum.

Tavana bakıyor. "Ve sen beni anlaşılmaz olmakla suçluyorsun."

"Dimitri Eva'yı alıp gitmeden önce, onları takip edersem Eva'yı parçalar halinde bana geri göndereceği tehdidinde bulundu."

Düşünceli bir şekilde duraksadığımda Killian, "Eminim haklısındır. Bu yüzyılda bunu yapmaktan çekinme."

"Eğer öldüğümü düşünüyorsa ..."

Ne demek istediğimi anlayınca daha dik durdu. "Senin onu takip etmeni beklemeyecektir."

"Bingo."

Killian bir an düşünür, sonra başını sallar. "Bu dahice."

Doktor mırıldanıyor, "Siz iki kız arkadaş beni kırbaçlıyorsunuz."

Onu görmezden gelmek çok daha kolay hale geliyor. "Ayrıca ... muhtemelen tutuklanmalısın ki senin de bu işin dışında olduğunu düşünsün."

"Tutuklanmak mı?" diye tekrarlıyor

Killian, dehşete düşmüş bir halde.

"Tabii sen de ölmek istemiyorsan."

Kötü bir şey koklar gibi burnunu çekiyor. "Evet, bu tercih edilir. Onurumla ölebilirim ama tutuklanırsam ..." Titriyor. "Bu amatörler için. Benim korumam gereken bir itibarım var."

"Tanrı senin devasa egonu zedelemesin."

Alaycı ses tonuma gülüyor. "Gargantuan ego mu? Affedersiniz ama camdan evlerde yaşayan insanlar vesaire."

"Cidden, siz ikiniz başımı ağrıtıyorsunuz." Doktor gereksiz bir acımasızlıkla beni dürtüklüyor.

"Ow!"

"Ayrıca," devam ediyor Killian, sondaj
"Dimitri benim kim olduğumu bilmiyor."

"Senin kim olduğunu nasıl bilmez?"

"Kız arkadaşını nükleer bir silahla takas etmek için pazarlık yaparken onu arayıp gerçek adımları ve ev adresimi verdiğimi mi düşündün? Ne tür bir casus olduğumu sanıyorsun?"

"Bu retorik bir soru mu? Çünkü eğer değilse, elimde bir sürü cevap."

"Çok bilmiş, şüphesiz."

"Ama doğru. Devam edersek, Almanlardan birinin üst düzey bağlantıları olduğu anlaşılıyor, çünkü siz gelmeden önce polisi karşılamaya çıktı. Bakalım polislere silahlı çatışmada ölen bir Amerikalı hakkında bir hikaye sızdırmasını sağlayabilecek miyim? Dimitri çoktan öldüğümü düşünebilir, çünkü o gittiğinde kanlar içinde yerde yatıyordum, ama gazetede bir haber anlaşmayı mühürleyecektir. Fazla bir şey değil ama gardını biraz düşürmesini sağlayabilir."

Killian başını sallar. "Bu arada, Dimitri'nin yerinizi nasıl tespit ettiğine dair herhangi bir bilgi alabilir miyim diye bakacağım. Bir yerlerde birileri tehlikede ve bunun kim olduğunu bilmek istiyorum."

"Benim tarafımda değil, bunu size kesinlikle söyleyebilirim."

Bir an için bana bakıyor, bakışları esrarengiz. "Asla bilemezsin dostum. Bazı insanlar, iki tarafın da ne olup bittiğinden haberi olmadan iki tarafı birbirine karşı oynatma konusunda çok yeteneklidir."

Şüphelenerek gözlerimi kısıyorum ama o arkasını dönüp cebinden bir cep telefonu çıkarıyor. Deponun diğer tarafına doğru ilerliyor ve bir arama yapıyor. Sesini alçak tutuyor, böylece ne dediğini duyamıyorum, bu da beni daha da şüphelendiriyor.

Sonra bakışlarım bilgisayar bankasına takılıyor. "Hey, Killian?" diye seslendim.

Bana baktı.

"Bilgisayarda yanıp sönen yeşil GPS ışığının kırmızıya dönmesi ne anlama geliyor?"

Killian masasına ve bilgisayar ekranlarına doğru ilerler. Fareyi çevirir, birkaç düğmeye tıklar ve sonra bir yemin mırıldanır.

"Neler oluyor?" Panikleyerek yüksek sesle söylüyorum. Doğruldu ve bana baktı. "Panik yapma." "Çok geç!"

"GPS devre dışı kaldı."

"Off-line?" Ağırlığımı dirseklerimin üzerinde dengeleyerek doğrulmaya çalışıyorum. "Nasıl oldu da devre dışı kaldı?"

"Bilmiyorum."

"Tekrar çevrimiçi olacak mı?" "Bilmiyorum."

"Sen ne bilirsin ki?" diye bağıyorum, sonra bir acı şimşegi içimden geçerken inliyorum. Sırt üstü yere yığıldım, nefes nefese kaldım, elektrik çarpmış gibi hissediyordum.

Doktor alaycı bir falsetto ile, "Hayır, ağrı için hiçbir şeye ihtiyacım yok. Ben koca bir maço aptalım."

"Kapa çeneni!"

Benim nefes almaya çalıştığım ve Killian'ın bilgisayarında bir şeyler karıştırdığı birkaç dakikanın ardından, "Bir kere, kartın devre dışı kaldığında nerede olduğunun tam koordinatlarını biliyorum. Ve sabitti, bu da son varış noktalarının orası olduğu anlamına gelebilir."

"Aman Tanrım," diyorum kısık sesle, içimden yağmur gibi rahatlama akıyor. "Kalp krizi geçiriyorum."

"Gerçekten mi?" diyor Doktor, endişeyle. Bileğimi kaldırıp nabzımı ölçmeye başlıyor ama ben kolumu geri çekiyorum.

"Mecazi olarak! Siktir!"

"Sakin ol, psikopat. Tüm bu bağırışlar tansiyonun için kötü. Sızıntı yapacaksın."

Sıkılmış dişlerimin arasından hırıltılı bir ses çıkarıyorum, bu da onun tekrar gözlerini devirmesine neden oluyor.

"Aceleci davranmamalıyız," diyor Killian. "Eva kartı dışarı atmış, kıyafetini değiştirmiş, suya batırmış olabilir... neden sabit durduğu ve çevrimdışı olduğu konusunda olasılıklar sonsuz. Bunu ... olmadan bilmenin bir yolu yok."

Durakladı. Karyolada perişan ve zavallı bir halde yatan bana bakarak özür dileyen bir yüz ifadesi takındı.

"Oraya gitmeden," diye bitiriyorum, kalbim sıkışıyor.

İkimiz de şu anda hiçbir yere gidecek durumda olmadığımızı biliyoruz, bu da Killian'ın Eva'nın peşinden tek başına gideceği anlamına geliyor.

Dimitri ile birlikte olması bir yana, bu benim en kötü kabusum.

YEDİ

EVA

İki koruma sessizce bana bakıp Dimitri'nin emrine uymamı ve kıyafetlerimi çıkarmamı beklerken mahzenin soğuk havası elektrikle çatırıyor.

Eğer yapmazsam, kıyafetlerim zorla çıkarılacak. Karşı koyarsam Dimitri'nin hoşuna gideceğini biliyorum. İzleyebilsin diye Vlad'a beni soydurur mu yoksa kendisi mi yapar emin değilim ama her iki durumda da direnişimin her anının tadını çıkaracaktır.

Neredeyse tereddüt ettiğim her anın tadını çıkarıyor.

Vlad'ın dehşete düşmüş ifadesinden cezamı kendisinin vereceğini anladığını anlayabiliyorum. Kırbacı elinde tutarken hızla göz kırpmıyor. Arkadaşı ise ortaya çıkan dramdan etkilenmiş görünüyor. Kaşları kalkmış, gözleri parlıyor. Böyle bir spor beklemiyordu ama dört gözle bekliyor gibi görünüyor.

Dimitri, kendi adına, sadece gözlemliyor. Kolezyum'daki Sezar, aslanların içeri alınışını ilgiyle izliyor.

"Silahını bana ver," der Dimitri Vlad'a. "İki elini de serbest bırakman gerekecek."

Vlad ona tüfeği uzatır. Yüzündeki tüm kan çekilmişti. Ona garip bir şekilde acıyorum, ne kadar saçma olsa da. "Sorun yok," diyorum ona. "Bu senin hatan değil. Hadi şu işi bitirelim."

Vlad tekrar yutkunur. Dimitri sabırsızca küçük bir iç çeker. Dışarıda bir yerlerden uzak bir gök gürültüsü sesi daha gelir.

Vlad'a darbeleri böbrek bölgemden uzak tutmasını söylemek üzereydim ki Dimitri'nin en sevmediği kelimeyi söyleyerek herkesi şoke etti.

"Hayır."

Bir an için yanlış duyduğuma emin oldum. Ama sonra Dimitri'nin yüzüne bir göz atıyorum, dudakları bembeyaz kesilmiş ve burun delikleri açılmış, yanılmadığımı anlıyorum.

"Bir kadına vuramam," diye devam ediyor Vlad sinirli bir şekilde. "Üzgünüm efendim, ama ben hiç-"

Kulakları sağır eden silah sesi onu susturur.

Çığlık atıyorum ve yatağa dalıp başımı kapatıyorum. Küçük taş odada ateşlenen makineli tüfeğin sesi acı verici, sanki buz kıracakları aynı anda iki kulağıma birden saplanıyor. Sonra ses kesiliyor ve geriye sadece barutun yanık kokusu ve daha dönüp bakmadan içgüdüsel olarak tanıdığım korkunç, ıslak bir fokurdama sesi kalıyor.

"Üzgünsün," diyor Dimitri, Vlad'ın yerde buruşmuş haline bakarak.

Boynundaki yırtık pırtık bir yara, kaba taş duvara zonklayan bir kavis çizerek kan fışkırtıyor. Gözleri vahşi, ağzı açık. Elleri çaresizce boğazını pençeliyor.

Midem bulandı, gözlerimi kapattım ve başka tarafa baktım.

"Peki ya sen Stefan? Bir kadına vurma konusunda vicdanın ne durumda?"

Cevap tereddütsüzdür. "Emriniz benim vicdanımdır."

"Mükemmel. Evalina?"

Dimitri'ye baktığımda eliyle bir işaret yaparak dayak yemem için nerede durmamı istediğini gösteriyor.

Hayatta kalmak zorundasın. Zerreyi düşün. Stefan iyi bir izlenim bırakmak isteyecektir.

canınızı yakar ve zerre zerre zerre için hayatta kalmak zorunda kalırsınız.

Zihnim bir panik fırtınası gibi. Midem boğazımda düğümleniyor.

Vlad bir müttefik olabilirdi ama Stefan kesinlikle değil. Burada gururumdan çok daha fazlası tehlikede olabilir. Sert bir şey yapmalıyım.

Yataktan kayıyorum ve Dimitri'nin önünde yere diz çöküyorum. Başımı eğerek, "Efendim. Lütfen beni affedin."

Daha önce havanın yüklü olduğunu düşünüyordum, şimdi Ateş.

Dimitri, "Bizi yalnız bırakın." diyor.

Silahlı Stefan'a verir, sonra Stefan'ın ayak sesleri duyulur. Duvarlarda yankılanıyor, basamakları hızla çıkarken giderek zayıflıyor. Büyük ahşap kapı açılıp kapanıyor, sonra şeytanla baş başa kalıyorum, ayaklarının dibinde diz çöküyorum.

Cilalı siyah ayakkabılarının parmakları dizlerime bir santim yaklaşıp kadar ilerliyor.

Vlad son bir yumuşak hırıltı çıkarır. Elleri cansız bir şekilde yere düşüyor.

Sonra, uzun bir süre, sadece gökyüzünde yuvarlanan gök gürültüsünün aralıklı patlamasıyla bozulan bir sessizlik var.

"Bana bak."

Dimitri'nin sesindeki sıcaklığı duyduğumda, vücudumu bir korku ürpertisi kaplıyor. Başımı kaldırıp bakıyorum, kalbim küt küt atıyor.

"Dizlerinin üzerinde itaatkâr bir görüntü çizmen çok hoş. Ama ben senden hiçbir zaman bana efendi demeni istemedim. Bunu neden şimdi yapıyorsun?"

Zekice bir cevap bulmak için beynimi zorluyorum ama bulamıyorum. "Sen hayatta olduğun sürece ben özgür olamayacağım. Bu seni efendimden başka ne yapabilir ki?"

Bundan memnun ama aynı zamanda rahatsız da. Sözcüklerin arasından zehirli bir iplik gibi akan intikam akıntısından. "Sen hayatta olduğun sürece." Bu bir tehdit hediyesi.

gerçeğe sarılmış ve o bunu biliyor. Ama nedense, bu onun öfkesini kıskırtmıyor.

"Sen asla bir köle olmadın, Evalina. Hâlâ da değilsin."

Kurt gibi ifadesi ve bakışlarındaki keskin beklenti kafamı karıştırdı, sanki bu anı bekliyormuş gibi. Teslimiyet gösterisinin bana zaman kazandıracağını, belki de cezamı hafifleteceğini düşünmüştüm ama dayağımı unutmuş gibi görünüyor. Aklında başka, daha karanlık bir şey var.

"Ne o zaman? Bir rehine mi?"

"Daha çok bir çırak." Bir an için boşluğa düştüm.

Sonra kafamın içindeki bir anahtar eski, paslı bir kilide takılıyor ve dönüyor. Boş bir odanın kapısı gıcırdayarak açılıyor, menteşeleri inliyor. Eşikte duruyorum, karanlığa bakıyorum, her zaman ortaya çıkmayı bekleyen canavarı arıyorum.

Frozen, tekrar ediyorum, "Çırak?"

Sesini alçaltarak, "Seni neden bu kadar yakınımda tuttuğumu hiç merak etmedin mi? Neden iş toplantılarında bulunmana izin verdiğimi? Neden seni kırmak için ne gerektiğini görmek için seni tekrar tekrar test ettim? Düşün, Eva. İyi bir nedeni olmadan bir şeyler yapan bir adam olmadığımı biliyorsun."

Odanın içinde beni bekleyen bir canavar değil, bir resim. Bir şövale üzerinde, ellerinin altında canlanırken kendi Frankenstein eserine zevkle gülen bir katil tarafından kanla boyanmış bir resim.

Dimitri beni yakından izliyor, resmin tamamını görmemi bekliyor. Merkezde, onun elini tutan kendimin görüntüsünü keşfetmemi bekliyor.

Ve görüyorum. Zihnimin içinde bir güneş gibi yanan bir netlikle görüyorum.

O çömlekçi. Ben de çamurum. Sadece işkence gördüğümü sandığım onca yıl boyunca, çok daha kötü bir şey oluyordu.

Tımar ediliyordum.

Hava kan kokuyor. Zemin dizlerimin altında sert ve soğuk. Ve ruhumun en karanlık yerinde, şeytani bir tohum çiçek açıyor.

İnsanlara karısı olduğumu söylüyor.

"Her kralın bir kraliçeye ihtiyacı vardır," diyorum gözlerinin dipsiz derinliklerine bakarak.

Yanakları heyecandan kızarır. "Kesinlikle."

İşte sonunda geldik. Aşık olma aptallığı için ödeyeceğim gerçek bedel.

Eskiden olsa, Naz'dan önce, ağlardım. Siner ve bunu kaderim olarak kabul ederdim. Annemin kızı olurum ve hayatın önüme koyduğu iğrenç şeyleri domuzların önüne atılan lapa gibi en iyi şekilde değerlendirirdim. Ama şimdi kendimden çok daha ötesini, milyonlarca insanın hala yaşadığı bir geleceği görüyorum çünkü bana şeytanı kendi oyununda yenme fırsatı sunuldu.

Çocuğumun da yaşayabileceği bir gelecek.

Yapılması gereken düşünülemez şeyi yapma isteğimin yarattığı bir gelecek.

Ama çok hevesli görünmemeliyim, yoksa bu tazi kokumu alır.

"Senden nefret ettiğimi biliyorsun. Bana güvenemeyeceğini biliyorsun." "Senin duygularınla ilgilenmiyorum ve güven meta satmıyorum." Vlad'ın cesedine doğru alaycı bir bakış gönderir.

"O zaman tam olarak ne öneriyorsunuz?"

Çenemi avucunun içine alıyor, başparmağını alt dudağımın üzerinde gezdiriyor. "Hayatının dörtte birini benimle yaşadın. Benim gözetimim altında bir kızıdan bir kadına dönüştün. Ve şimdi kendine bir bak. Güçlüsün. Dirençlisin. Sana çok pahalıya mal olsa da boyun eğmiyorsun. Artık bir savaşçısın Evalina, çünkü seni ben öyle yarattım. Olduğun ya da olabileceğin her şey benim sayemde."

Çıglık atmak istiyorum ama gergin bir şekilde bekliyorum çünkü daha fazlasının geleceğini biliyorum.

"Özgürlüğün tadına baktın. Eğer hak edersen sana daha fazlasını vereceğim. Eğer hak edersen sana neredeyse istediğin her şeyi vereceğim." Sesi boğuklaşıyor. "Çünkü sen, sadece sen, tam olarak neye ihtiyacım olduğunu biliyorsun."

Evet, onun ihtiyaçlarını yakından biliyorum. "Hak et" derken neyi kastettiğini düşünürken, tükürük dilimin arkasında birikiyor. Tükürmemek için yutkunuyorum. "Anlamıyorum."

"Çok basit. Benimle evleneceksin."
Sarsıldım, o kadar şaşırmıştım ki neredeyse düşünüyordum.

Tepkimden rahatsız olmadı. "Ya da hayatının geri kalanını bu mahzende kilitli geçirirsin."

Elini yüzümden çekip merdivenlere doğru dönüyor. Omzunun üzerinden, "Bunu düşünmen için sana biraz zaman vereceğim" dedi.

"Zamana ihtiyacım yok."

Duruyor, yavaşça dönüyor ve bana bakıyor.

Bakışlarını tutarak ayağa kalkıyorum, Vlad'ın soğumuş bedeni yapmak üzere olduğum Faustvari pazarlığın tek tanığı olacak şekilde karşı karşıya duruyoruz.

Kalbim küller içinde, şeytana "Seninle evleneceğim." diyorum. Cevabım, parıldayan beyaz dişlerimi göstermek oldu.

Nişan hediyesi olarak Vlad'ın uğruna öldüğü kırbacı yiyorum. Nefes nefese kalmış, alnı terden parlayan Dimitri yatağın ve benim titreyen çıplak bedenimin üzerinde duruyor. Yüzüstü yatmışım, acı içinde nefes alıyorum, yanaklarım sıcak ama kuru. Kaba gri battaniye avucumun içinde bükülüyor. Kırık kolum can çekişiyor. Bacaklarımda aşağı yukarı ateşten şeritler yanıyor,

alt ve üst sırt.

Böbreklerime dikkat etmesi için onu uyarmam gerekmedi. Dimitri bunun nasıl yapıldığını biliyor.

Beni apartmanda bulduğundan beri yaptığım tüm

günahları saydırdı.

bir piç. Uzun bir listeydi. Hafızamda herhangi bir boşluk olduğunda bana yardım etti. Sonra o beni izlerken kıyafetlerimi çıkarttırdı, gözleri canlı ateş gibiydi. Son olarak, alacağım ceza için ona teşekkür etmemi istedi.

Her şeyde dini bir tören havası vardı. Eksik olan tek şey bir komünyon gofreti ve bir yudum kutsal şaraptı.

Ona istediği her şeyi en ufak bir tereddüt ya da sitem olmadan verdim. Evalina 2.0, şeytanın gardını düşürmesi için her türlü aşağılanmaya katlanan kız.

Sanırım kaltağı zehirleyeceğim.

Bunu hayal ederek, Dimitri'nin yalvarma olarak yanlış yorumladığı bir ses çıkarıyorum.

"Ne bekliyordun, şampanya ve güller mi?"

Sesine kahkahalar karışıyor. Bu retorik bir soru. Ne bekleyeceğimi çok iyi bildiğimi biliyor. Dilimi ısııyorum ve karşımdaki taş duvardaki bir çatlağa odaklanıyorum, zemine doğru kıvrılan yolunu takip ediyorum.

Bakışlarım Vlad'ın vücuduna takılınca hemen gözlerimi kaçıyorum. Gözleri hâlâ açık, Tanrım.

"Pekâlâ, aşkım. Aferin."

Dimitri üzerime eğilip saçlarımı yüzümden uzaklaştırıyor. Yanağımı öpüyor, nefesi tenimde sıcak. Tepki vermemek için kendimi zorluyorum, çünkü en kötüsünün geride kaldığını biliyorum.

Vücudum için başka planları olsaydı, önce oradan başlardı.

Geri çekiliyor, saçlarını düzeltiyor ve kırbacı Vlad'ın kıpırdamayan göğsünün üzerine bırakıyor. Sonra dikkatle ayağa kalkışımı izliyor, boğazımda yükselen bir iniltiye karşı dişlerimi sıkıyor ve irkiliyorum.

Gözlerini kaçırarak kot pantolonumu çekiyorum, arada bir durup nefes alıyorum ve baş dönmesine karşı koyuyorum.

Çalışan tek elimle kot pantolonumun düğmelerini ilikleyemiyorum ve kırık kolumu tişörtümün kol deliğinden geçiremiyorum. Tişörtü çıkarmak için askıyı çıkarmak zorunda kaldım ama

Ŗu anda tekrar takmayı başaramayacak kadar çok acı çekiyorum, bu yüzden çaresizce ona bakıyorum.

"Al."

Dimitri askıyı yerden alıp boynuma geçiriyor, sonra da atel takılı kolumu kumaşın beşiğine yerleştiriyor. Takım elbisesinin ceketini çıkartıyor ve hafifçe omuzlarıma örtüyor. Kumaş yanan sırtımın üzerine yerleşirken acı içinde tıslıyorum.

"Sus. Deriyi kırmadım."

şimdi sakın, iştahı şimdilik tatmin olmuş durumda. Sonuç olarak, onun için parlak bir gün oldu. Beni buldu, sakso çektirdi, otuz bir çekti ve hemen dönüp kırbaladığı bir nişanlı kazandı. Bonus olarak da zavallı Vlad'i öldürdü.

Ve belki Naz.

Kalbim sıkışıyor. şimdi onu düşünme. Düşünme, yoksa bunu asla yapamazsın.

Bakişlarımı aşağıda tutarak Dimitri'nin bana bundan sonra ne olacağını söylemesini bekliyorum. Milyonlarca sorum var ama bir tanesini bile sormak mayın tarlasına adım atmak olur. En iyisi bundan sonrasını onun yönlendirmesine izin vermek ve bir kuzu kadar uysal olmak.

Ya da daha doğrusu kuzu postuna bürünmüş bir kurt.

Ağzıma dokunuyor. "Neye gülüyorsun?"

Tanrım, aptal suratım. Asla düzgün tutamıyorum. "Sana söylersem beni tekrar dvmenden korkuyorum."

Çenemi kaldırarak beni ona bakmaya zorluyor. "Sana özgürce konuşman için izin veriyorum."

"Seni incitebilmeyi diliyordum."

Dudakları yukarı kıvrılıyor. Eğleniyor. "Bunu ister miydin? Beni incitmek?"

"Evet."

O kadar vurgulayarak söylüyorum ki kıkırdıyor.

"Peki bunu nasıl yapacaksın? Tırnaklarımı kerpetenle koparır mıydın? Gözlerime asit mi dkerdin? Testislerimi budama makasıyla keser miydin?"

Hiddetle cevap veriyorum: "Seni ateşe verirdim ve dumanı tüten bir kül yığınının başka bir şey olmayana kadar yanmanı izlerdim, sonra da yığının üstüne çömelip sıçardım."

Bir an için o kadar şaşırır ki tepki vermez. Sonra başını geriye atıyor ve gülüyor. "Tanrım," diyor kahkahadan boğulurcasına. "Ne küçük bir vahşi. Hun İmparatoru Atilla bile bunun yarısı kadar vahşi değildi!"

"Hun İmparatoru Attila yedi yıl boyunca seninle yaşamadı."

"Aynen öyle." Dimitri elini boğazına doluyor ve beni kendine çekiyor. Gözleri zaferle parlıyor. Dişlerini gösterdi. "Bu kesinlikle doğru. Sen benim eserimsin. Benim çocuğumsun. Zeus'un alnından doğan Athena gibi."

Deli olduğunu bilsem de, sözleri kehanetin unutulmaz ağırlığını taşıyor. "Hayır. Ben senin gibi değilim-"

"Sen de tıpkı benim gibisin aşkım. Tek fark ben olduğum şeyi kabul ediyorum, sen etmiyorsun." Ağzını kulağımın yanına koydu. "İki adamımı öldürdün. Fırsatını bulursan beni de öldüreceksin. Ellerinde bunca kan varken masum olduğunu iddia edemezsin, özellikle de hiçbiri için suçluluk duymuyorken."

Geri çekiliyor ve yüzümdeki dehşet ifadesine gülümsüyor. "Gözlerindeki at gözlüklerini çıkar, Evalina. Fareler aslanların inlerinde hayatta kalamaz. Sadece aslanlar yaşar."

Bununla birlikte, elimi tutuyor ve beni mahzenden çıkarıyor.

SEKİZ

EVA

Phantom'a binip yola çıkıyoruz. Stefan başka bir arabayla takip ediyor. Vlad düştüğü yerde, mahzenin taşları üzerinde çürümeye bırakılıyor.

Kafamın içindeki o karanlık yerde yeniden yaşıyorum ve orası giderek daha rahat bir yer haline geliyor. Orası sessiz ve güvenli; dizlerimi çenemin altına çekip canavarlardan saklanabildiğim, korkunç eski bir evin merdivenlerinin altındaki sıcak bir boşluk.

Tanıdık kıkırdamaları benim de onlardan biri olabileceğimi ima eden canavarlar.

"Buradayız."

Gözlerimi kırıştırıyorum, uykuluyum, düşüncelerim yoğun ve halsiz. Pencereden sisli gri bir şafağa baktığımda bir konak görüyorum, bu seferki öncekiler kadar kasvetli değil. Beyaz ve geniş bir tepenin üzerinde, yüzyıllardır büyüyor olabilecek kadar uzun, yaprak dökmeyen ağaçlarla çevrili.

"Burada mı?" Bir şahinin ağaçların üzerinde tembelce dönmesini izliyorum. Sertçe alçalıyor ve bir çitin arkasına kurşun gibi dalıyor, sonra pençelerine sıkışmış küçük, kıpır kıpır bir paketle gökyüzüne tırmanarak tekrar beliriyor.

"Ev."

Dönüp Dimitri'ye baktığımda mavi gözleri heyecanla parlıyor. Yanımda oturuyor, yakın ama dokunmuyor,

Vücudunun sıcaklığı, soğuk ve cilalı dış görünüşünün altında bir hayvanın nabzının attığını sürekli hatırlatıyor.

"I düşündüm o akıllıca için bulmak a yeni yuva için Biz.

Düşünüyorum."

Tabby ve Connor'ın onun eski adresini bildiklerini ve beni orada arayacaklarını düşünüyor. Doğal olarak her şeyi önceden planlamış. Yakalanmamı, teslim olmamı, elini kabul etmemi. Bu kadar çabuk teslim olmam onu şaşırttı mı merak ediyorum.

Muhtemelen hayır. Onu tanıdığımdan beri, her hareketimi tahmin edebiliyor. Kafam onun için kristal bir küre. Gözlerimin içine bakıp geleceğimi görebiliyor.

Connor ve Tabby hakkında hiçbir şey söylemiyor, ama dudaklarının etrafındaki hafif gerginlikte onlar var. Ona ihanet ettikleri ve banka hesaplarından para çektikleri için henüz cezalandırılmadım ama cezalandırılacağımdan şüpheleniyorum.

Konuşurken sesimin donuklaştığını duyabiliyorum. "Evet. Bu akıllıcaydı.

Düşünüyorum." "Yorgun görünüyorsun."

İroni yapmıyor, sadece gözlemci. Bakışları morarmış yüzümün, buruşuk kot pantolonumun ve kirli çıplak ayaklarımın üzerinden geçiyor, sonra tekrar yukarı çıkıp dağınık saçlarıma yerleşiyor. Ağzı onaylamaz bir hal alıyor.

"Killian beni kaçırdıktan sonra onu Gümüş Gölge'de kestim. Beni döverken tekrar tasma gibi kullanıp beni tutmasını istemedim."

Sanki hiç tanımadığım birinin başına gelmiş bir şey gibi, gerçekçi bir tonda anlatıyorum. Neredeyse öyle hissettiriyor. Uzak bir anı, kenarları bulanık, çoktan solmaya başlamış.

"Killian mı?" diyor Dimitri, sesi şiddet dolu. "Sana adının bu olduğunu mu söyledi?"

"Evet."

Yüzü sertleşiyor. Bir süre sonra, "Sana zarar vermenin bedelini ağır ödeyecek," der.

Başka bir adamın bana vurmasına duyduğu öfkeyi duymak tuhaf bir merak duygusu yaratıyor bende. Yüzüme

yansımış olmalı,

Çünkü "Ne?" diye soruyor.

"Tekrar dürüstçe konuşabilir miyim?"

"Bana karşı dürüst olduğun için cezalandırılmayacaksın, sadece itaatsizlik ettiğin için cezalandırılacaksın."

Hiç düşünmeden, "Bu yeni." dedim.

Küçük iç çekişi hoşnutsuzdu. "Hayır. Küstahlık ile dürüstlük, kabalık ile gerçek, isyankârlık ile ne istediğime dair basit bir kafa karışıklığı arasında fark vardır."

"Bir keresinde yatağı toplamayı unuttuğum için kolumu kırmıştın."

Bana bakıyor, bakışları düz ve soğuk. "Sana yatağı yapmanı söylemiş miydin?"

Sanırım. "O gün değil."

"Ama bu sabit bir beklentiydi. Verildiği zamandan beri değiştirmedim. Bu nedenle itaatsizlik ettiniz, bu nedenle cezalandırıldınız."

Dudaklarımı aralayarak ona baktığımda, mantığının çılgınlığıyla boğuşurken gülümsüyor.

"Açıklamama izin verin. Aşağıdaki sorulara cevap verin. Başka bir erkekle yattığın için sana kızgın olduğumu düşünüyor musun?"

"Hayır," diye cevap veriyorum hemen, "çünkü bunu sen planladın. Başka bir adama karşı bir şeyler hissetmemi istedin, böylece annem öldüğünde kaybettiğin kozu yeniden kazanacaktın."

"Doğru. Ama ben sana hiç başka bir erkekle yatmanı yasakladım mı?"

Bu sefer cevabım o kadar hızlı olmadı. "Bunu özellikle yaptığınızı sanmıyorum ama kesinlikle ima edildi."

"Tüm Rus ordusunu siksen bile umurumda değil. Ama önce benden izin alırsan." Sersemlemiş bir şekilde, "Oh. Ne kadar özgürce." dedim.

Bir omzunu kaldırıyor. "Pek sayılmaz. Sadece izlemek istiyorum." "Ama Vlad'a beni kırbaçlatacaktın. Neden Killian'a kızgınsın ama Vlad'a değil?"

Bana bakıyor, yetişmemi bekliyor. "Killian'ın izni olmadığı için mi?"

"Çünkü seni çalma ve şantaj için kullanma cüretini gösterdi. Ve evet, ayrıca sana elini sürmek için izni olmadığı için. Onunla ilgili her şeyi bana daha sonra anlatacaksın." Sesi sertleşir. "Gönderdiği videoda o morluklara neden olacak ne yaptığını duymak istiyorum."

Sesini sertleştiren öfke değil, heyecandır.

Bu adam bir kötülük soğanı. Kokuşmuş bir katmanı soyduğunuzda altında daha da çürümüş başka bir katman ortaya çıkıyor.

Yüz ifademi bir kafa karışıklığı olarak yanlış yorumluyor. "Fazla karmaşıktırma. Çok basit bir şey. Sana ne yapmanı söylüyorsam onu yap. Eğer sana bir şey yapmanı söylemezsem, yapma. Mükemmel bir örnek: Vlad'dan aldığın çakmak. Yanlış olduğunu biliyordun. Eğer bir tane almanı isteseydim, sana verirdim."

Ah, ama o zaman beni kendi zararımın sebebi yapmak ve bonus olarak masum bir adamı öldürmek gibi hoş bir akıl oyununu düzenleyemezsiniz.

Uzun, kıvrımlı bir araba yoluna giriyoruz ve yavaşlıyoruz. Ön camdan görünen ev heybetli bir şekilde büyük. Gece yarısı siyahına boyanmış, oymalı ahşap kapılardan oluşan çift setin önünde duruyoruz.

Naz'ın saçının rengi.

Gözyaşlarımın akmasını engellemek için gözlerimi sıkarak kapatmak zorunda kalıyorum.

Malikânenin yankılanan fuayesi ve ana koridorunda yürürken Stefan asık suratla Dimitri ve benim arkamdan geliyor. Her yüzey o kadar çok parlıyor ki, parıltıyı engellemek için güneş gözlüğü takmak istiyorum.

Dönümlerce mermer, ayna ve cilalı ahşap, sadece ara sıra ipek bir duvar halısı veya Türk halısı ile kesintiye uğruyor. Kazablanka zambakları Ming vazolarından taşarak

Dimitri'nin parmağı altındaki yaşamla ilişkilendirdiğim ve bu nedenle tutkuyla nefret etmeye başladığım o keskin, hastalıklı tatlı cenaze salonu parfümüyle hava.

Arada sırada üniformalı bir hizmetkârla karşılaşıyoruz. Hepsi durup biz geçene kadar sessizce eğiliyor, bakışlarını yerden hiç kaldırmıyorlar. Yürürken ayak seslerimiz duvarlarda yankılanıyor.

Burası bir anıt mezar havasında. Ki benim durumumda, sanırım öyle.

"Yine gülümsüyorsun," diyor Dimitri, bir dizi kapalı kapının önünde dururken. Bunlar beyaz, altın rengi kulpları ve uyumlu süslemeleri var.

Elimi dudaklarıma götürüyorum, haklı olduğunu görmekten rahatsız oluyorum.

Birkaç adım yanımda ve arkamda duran Stefan bana bakıyor. Üzerimdeki bakışları soğuk ve delici, tıpkı bir sorgucunun çekiçe ayak parmaklarınıza vururken cevap beklerkenki bakışları gibi.

Dimitri kapıların üzerindeki altın kolları çevirip iterek açıyor ve içerideki geniş süiti ortaya çıkarıyor.

Her yer bembeyaz, göz kamaştıracak kadar beyaz, kasetli tavandan parlak mermer zemine kadar. Tüm mobilyalar, heykeller ve sanat eserleri, hatta pencereleri çerçeveleyen kadife perdeler bile taze kar renginde. Bu tekdüzeliği bozan tek bir renk bile yok, tek bir bitki ya da dergi bile.

Gözlerimi kırpıştırarak etrafıma bakıyorum. "Ne kadar rahat ve misafirperver. Buzdan bir mağara gibi."

Dimitri bana yandan bir bakış gönderiyor, ağzının bir köşesi kalkık. Sesi alaycı bir hal alıyor.

"Gelin odasının aşkımızın saflığını yansıtmamasını istedim."

Gelin odası. Kusabilirim. "Umarım hizmetçiniz kan lekelerini nasıl temizleyeceğini biliyordur."

Bana bakıyor, benimkini mi yoksa onunkini mi kastettiğimden emin değil.

İleri doğru bir adım attım, ama "Bekle" diyerek beni durdurdu. Şaşkınlıkla ona baktığımda eğilip beni kollarının arasına alıyor.

Profiline dedim ki, "Benimle dalga geçiyor olmalısın." "Eski kafalı olduğumu biliyorsun."

"Tabii. İspanyol Engizisyonu gibi."

"Zekice, ama buna pişman olacaksın." Eşikten adımını atıyor ve beni içeri taşıyor.

Stefan kapının hemen dışında duruyor ama gözleri bir çift lazer gibi beni takip ediyor. Mahzende cezamı en ön sıradan izleyeceğini düşündüğünde bakışlarının ne kadar hevesli olduğunu düşünmemeye çalışıyorum. Aynı anda sadece bir şeytana odaklanabiliyorum.

Dimitri süiti geçiyor ve bir otel lobisi kadar büyük olan bitişikteki banyoya giriyor. Beni bir deniz teknesi büyüklüğündeki porselen küvetin yanına ayaklarımın üzerine yatırıyor ve doğruluyor, işte o zaman ne kadar solgunlaştığını fark ediyorum. Ve üst dudağında birkaç dakika önce olmayan ince bir ter sisi var.

İlginç. Fiziği zayıf ama son derece güçlü, bir maraton koşucusunun dayanıklılığına sahip. Kurşun tahmin ettiğimden daha fazla hasar vermiş olmalı.

Naz'ın kurşunu.

Ani zonklamasını durdurmak için elimi kalbimin üzerine bastırıyorum.

"Temizlen. Sana yardım etmesi için bir hizmetçi göndereceğim. Bugün ilerleyen saatlerde doktor seni ziyaret edecek. Bu arada dinlen. Enerjinizi yenilemeniz gerekiyor."

Müstehcen gülümsemesinden uzaklaşıp odaya odaklanıyorum. Alet ya da silah olarak kullanabileceğim bir şey olmalı, belki bir ustura. Bir kalem. Pencerelerde parmaklık olmadığını fark ettim-

"Kaçmaya çalışmayın."

Dimitri elini sırtımın alt kısmına koyuyor. Yumuşak dokunuşuna rağmen baskın, sahiplenici ve uyarıcı bir jest bu.

"Pencereler kırılmaz ve duvarlarda kameralar var. Davranışlarınız özgürlüğünüzün miktarını belirler. Eğer beni memnun etmezsen, bu odadan asla çıkamazsın."

"Anlıyorum."

Yüz ifademi yakından inceliyor, ama yüzümün boş olduğunu biliyorum, çünkü hiçbir şey hissetmiyorum. İçimde bir ıssızlık var, odanın rengi nasıl solmuşsa hayat da öyle solmuş, çorak bir arazi.

"Bir şeye ihtiyacınız olursa ev telefonunu kullanın." Aynanın yanındaki duvarda duran küçük dijital konsola başıyla işaret ediyor. Mavi bir dokunmatik ekran komutumu bekliyor.

Bana arsenik lazım. Bir palaya ihtiyacım var. Atmayan kalbine saplamak için sivriltilmiş bir kazığa ihtiyacım var. Boş yüzüm hâlâ yerindeyken ona dönüyorum. "Peki ya düğün? O ne zaman olacak?"

Bir süre sessizce beni süzüyor, bakışları ağzımda geziniyor. "Sanırım elbise seçmek için zamana ihtiyacın olacak."

"Bir isteğim var."

Soluk kaşlarını kaldırıyor ama hiçbir şey söylemiyor.

"O zamana kadar seninle yatmak istemiyorum." Ses tonum sohbet havasında, sanki sevgili Cozumel pazarımdaki tezgahlardan birinde bir eşarbin fiyatı üzerine pazarlık yapıyormuşum da kendi saygısızlığımı anlatmıyormuşum gibi.

Dimitri'nin ifadesi tehlikeli bir hal alır. "Çok fazla varsayımda bulunuyorsun."

"Artık ben varım. Birkaç haftalık fark iştahınızı kabartmaktan başka ne işe yarar ki?"

"Haftalar mı? Oh, aşkım, beni yanıltıyorsun."

Gözlerindeki bakışı gördüğümde ağzım kurudu.

Kıçımı tutup beni kendine doğru çekiyor ve diğer eliyle boğazımı sıkıyor. Ağzını ağzıma bastırıyor, dudağımı o kadar sert ısıyor ki kan akıyor. Geri çekildiğinde, sert nefes alıyor ve hırıliyordu.

"Üç gün içinde evleneceğiz. Eğer Mesih'in ölümden dirilmesi için bu süre yeterli olduysa, bizim de kutsal evliliğe hazırlanmamız için yeterli bir süredir."

Beni itti ve kravatını düzelterek dışarı çıktı. Süitin kapıları çarptı, kilidin içinde bir anahtar döndü ve sonunda-

Neyse ki yalnızım.

Üç gün oldu. Tanrım bana yardım et.

Tüylü beyaz bir el havlusuyla dudağımı kuruluyorum ve kıpkırmızı bir leke çıkınca hastalıklı bir memnuniyet duyuyorum. Sonra takım elbise ceketini silkip bir köşeye atıyorum.

Sözüne sadık kalarak, kısa bir süre sonra bir hizmetçi beliriyor, kapıyı tereddütle çalıyor, sonra da öfkeli Stefan tarafından içeri alınıyor. Hizmetçi genç, belki de yirmi yaşında, yuvarlak omuzlu ve fırlak gözlü, adını sorduğumda irkilen bir esmer. Cevap vermiyor. Bakışlarını indirerek banyo suyunu akıtıyor ve tezgahın üzerindeki aynalı tepsiden aldığı güzel kokulu şişelerden birinin içindekileri ekliyor.

Sonra bir dizi anlaşılmaz el hareketi yapıyor, parmakları şimşek gibi çakıyor.

"Özür dilerim," diyorum nazikçe. "Ne demek istediğinizi anlamıyorum." Bana vahşi bir hayvana yaklaşır gibi yaklaşıyor: yavaşça,

Dikkatle, ellerini kaldırdı. Düğmeleri açık kotuma bakıyor ve fermuarı işaret ediyor.

"Oh. Bunları çıkarmama yardım etmek ister misin?"

Başını salladı. Tuhaf bir şekilde rahatladım ve biraz da minnettarım.

"Tamam. Fermuarı açabilirim ama lütfen belini aşağı çeker misin?"

Başını sallıyor. Bana karşı bariz temkinliliğine rağmen tavırlarında ona güvenmemi sağlayan bir şey var. Soyunmama yardım etmesine izin veriyorum, sonra sıcak suya giriyorum, bacaklarımdaki yaralara değdikçe acı içinde tısıyorum. Yine de katlanılabilir ve su iyi hissettiriyor, bu yüzden oturana kadar kendimi yavaşça indiriyorum, atelli kolum kuru tutmak için yan tarafa dayanıyor.

Hizmetçi bir kenarda durmuş, gözlerini kocaman açmıştı. Sırtıma bakıyordu.

"Eminim lavabonun altındaki dolaplardan birinde ilaçlı krem vardır. Lütfen benim için bakar mısın?"

Başını sallayarak uzun mermer lavaboya doğru ilerliyor, orada bir merhem tüpü bulana kadar dolapları ve çekmeceleri açıyor ve muzaffer bir edayla havaya kaldırıyor.

Benim için sürpriz olmadı. Dimitri her zaman iyileştirici merhemler, bandajlar ve ağrı kesiciler bulundururdu, çünkü bunlara çok sık ihtiyaç duyulurdu. "Güzel. Teşekkür ederim. Belki dışarı çıktığımda bunu takmama yardım edebilirsin?"

Tekrar başını sallıyor, sonra ellerini belinde kavuşturup gözlerini indiriyor.

Ona buraya nasıl geldiğini ve kim olduğunu sormak istiyorum ama o dilsiz ve ben de işaret dili bilmiyorum. Bu da tabii ki Dimitri'nin amaçlarına mükemmel bir şekilde uyuyor. Personel ile ne kadar az iletişim kurabilirsem o kadar iyi.

Saçlarımı ıslatmak için başımı tekrar suya daldırıyorum, sonra hizmetçiye şampuan olup olmadığını soruyorum. Mermer masadan bir şişe daha seçiyor ve avucumun içine bir topak şampuan dökmesine izin veriyorum. Tek elimle kafa derimi ovuyorum, sonra beceriksizce kolumu yukarıda tutmaya çalışarak tekrar suya daldırıyorum.

Çaresizliğimi görünce bir parmağını kaldırıyor, sonra da diğer odada kayboluyor. Elinde boş bir kristal sürahiyle hızla geri dönüyor ve bana oturmamı ve başımı arkaya yatırmamı işaret ediyor.

Sonra sürahiyi banyo suyuna daldırıyor ve saçlarımı durulamaya başlıyor.

Gözlerimi kapatıyorum, yine minnettarım ve aynı zamanda bundan ne kadar uzak hissettiğim için endişeliyim. Başıma gelen her şeyden. Bu yabancının önünde çıplak olmaktan utanç bile duymuyorum.

Eğer bu bir şoksa, bunun için de minnettarım, çünkü alternatiften daha iyi: Dimitri'nin beni yarattığını söylediği kadar dirençli olduğumu.

Çünkü bu konuda haklıysa, diğer her konuda haklıdır.

Bu da demek oluyor ki ben de bir canavarım.

Saçmalama. Beynin büyük bir psikolojik travma yaşıyor. İçinde bulunduğun durumun gerçekliğini ve beni inkâr ediyorsun. Bağlantısız hissetmek doğaldır. Bu bir savunma mekanizması. Senin hiçbir sorunun yok.

"Ama ben senin sesini kendi kafamın içinde duyuyorum Beastie."

Yüksek sesle konuştuğumu fark etmiyorum, ta ki zihninde bir haç ve biraz kutsal su arıyormuş gibi görünen hizmetçiye bakana kadar.

"Özür dilerim. Şu anda kendimde değilim."

Gülüşüm tuhaf ve yersiz. Bunu biliyorum çünkü hizmetçi yavaşça birkaç adım geri çekiliyor, sonra orada durup bana göz kırpmıyor ve yutkunuyor.

Derin bir iç çekiyorum ve gözlerimi kapatıyorum. "Oh Tanrım. Çok özür dilerim. Seni korkutmak istememiştim. Eminim bir psikopat için çalışma şanssızlığına uğramış çok tatlı bir insansın ve çok fazla korkunç şey gördün ve şimdi buradayım, kum torbası gibi görünüyorum ve kendi kendime konuşuyorum ve senden benimle ilgilenmen bekleniyor. Korktuğun için seni suçlamıyorum. Beni görmezden gel. Bir çeşit sinir krizi geçiriyorum."

Ne demek istediğimi kanıtlamak için hemen gözyaşlarına boğuldum.

Dizlerimi yukarı çekip alnımı dizlerime dayıyorum, sonra hıçkıra hıçkıra ağlarken suyun içinde ileri geri sallanıyorum, sağlam kolum inciklerime sarılmış, kırık kolum çok acıyor. Hıçkırana kadar ağlıyorum, ruhen tükenene ve fiziksel olarak bitkin düşene kadar.

Sonra omzumda nazik bir okşama hissediyorum ve başımı kaldırıyorum.

Hizmetçi, elinde kabarık beyaz bir havluyla küvetin yanında duruyor. Yüzünde kararsız bir gülümseme var. Beni işaret ediyor ve baş ve işaret parmağıyla "Tamam" işareti yapıyor. İyi olacağımı mı söylüyor, yoksa bu gerçekten destansı bir ağlama kriziydi mi, emin değilim hanımefendi, ama artık benden korkmuyor gibi görünüyor, bu yüzden bunu bir kazanç olarak sayıyorum.

Son gücümle kendimi toparlayıp küvetten çıkıyorum ve yorgunluktan titreyerek orada dururken onun vücudumdaki suyu temizlemesine izin veriyorum. Bir elini omzuma koyuyor ve gözleriyle buluşuyorum.

Sırtımdaki yaraları işaret ediyor, bakışları sorguluyor.

"Dimitri daha önce benimle biraz eğlendi."

Yavaşça başını sallıyor, gözleri sertleşiyor. Sonra ağzını işaret ediyor.

"Anlamıyorum."

Önce sırtımı, sonra da ağzını işaret ediyor.

"Konuşmamanın sebebinin Dimitri olduğunu mu söylüyorsun?" Başını salladığında midem yavaşça yuvarlanıyor.

"Aman Tanrım. Sormaya korkuyorum."

Gerçi buna gerek yok, çünkü Dimitri'nin ağzını açarak bana ne yaptığını gösteriyor.

Dilinden geriye kalan parçalanmış et parçasına bakarken mide bulantısı boğazımda sıcak bir safra akıntısına dönüşüyor.

DOKUZ

NAZ

"Bunu mahvetme."

"Hiçbir şeyi mahvetmeyeceğim."

"Son derece dikkatli olmalısın."

"Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?"

"Buraya bubi tuzağı kurmuş olabilir. Gözcüler, kameralar, kim bilir neler olabilir. Hepsi bir tuzak olabilir."

Killian gözlerini devirir. "Endişelenmeyi bırak. Yaşlı bir kadın gibisin."

Hâlâ karyolada yatıyorum, tüm deliklerim dikilmiş, serum antibiyotiğe bağlıyım, Killian'ın hazırlanıp Eva'nın GPS'inin son konumuna gitmeye hazırlanmasını izliyorum ve benim yerime gittiği için kendimi tam bir başarısız erkek gibi hissediyorum.

Benim kadını. Benim sorumluluğum. Nokta.

Kurşun deliği saçmalığı dışında, ki bu beni gerçekten kızdırıyor.

"Bir telefona ihtiyacım var."

"Doktor sana ihtiyacın olan her şeyi verecek."

Killian çenesini sallayarak deponun diğer tarafında paslanmaz çelikten büyük bir buzdolabını karıştıran Doc'a doğru bakıyor. Beni diktikten sonra canının hamburger çektiğini söyledi ki bu çok garip bir şey ama Killian ve göreviyle o kadar meşguldüm ki bu konuya giremedim.

Bilmek istediğimden değil zaten.

"Destegin var mı?"

Killian bana aptalmışım gibi bakıyor çünkü o desteğe ihtiyaç duymayacak kadar iyi. Bu beni de kızdırıyor.

"Detaylara ihtiyacım var. Bu beni deli ediyor." "Sen zaten deliydin, dostum."

"Killian. Lütfen."

Sesimin tonundan ve onun yanında daha önce hiç söylemediğime emin olduğum lütfen kelimesinden etkilenerek durdu.

Sesim sert, "O benim hayatım. O benim tüm hayatım."

Bir süre yüz ifademi inceledikten sonra uçaksavar ceketinin fermuarını çekti ve omuzlarına bir çanta astı. Takım elbisesini Clark Kent'in bir telefon kulübesinde değişmesinden daha hızlı değiştirdi ve şimdi tam taktik teçhizat ve sinir bozucu derecede büyük olan bir çift yıpranmış savaş botu giyiyor.

Muhtemelen ayak parmaklarına çorap tıkiyordur.

"Onu tek parça halinde geri getirdiğimde bana borçlu olacaksın." diyor.

Sonra gitti ve beni arkasından küfürler savururken bıraktı.

Deponun öbür ucundan Doc sesleniyor, "Hamburger ister misin dostum? Her şeyle iyi pastırmalı çizburger yaparım."

Bağırıyorum, "Hamburger istemiyorum! Lanet bir telefon istiyorum!"

"Telefon istiyorsun ama ihtiyacın olan şey bir sakınleştirici hap, dostum." Bilgisayarların bulunduğu masaya doğru ilerliyor ve bir kereviz sapı kemiriyor. "Eğer kız arkadaşını geri getirebilecek biri varsa, o da az önce giden adamdır. O efsanedir."

Beynimdeki bir damarın patlamak üzere olduğuna yemin edebilirim. "Bana söyleyip duruyor."

Doktor masanın çekmecesinden siyah bir cep telefonu çıkardı. Açıyor, birkaç tuşa basıyor, sonra bana doğru getiriyor.

"Bu güvenli mi?"

"Duh."

Ondan aldım ve Connor'ın numarasını çevirmeye başladım. "Sanırım sana Killian'ı sorsam bana hiçbir şey söylemezsin."

"Hiç de değil. Sorabilirsiniz."

O kadar lakayt ve cevap o kadar beklenmedik ki, aramanın ortasında durup başımı kaldırıyorum.

"Tamam. Kim o?"

"Gerçekte kim olduğunu mu soruyorsun? Hiçbir fikrim yok dostum. Killian'ın gerçek adı olup olmadığını bile bilmiyorum."

"Teşekkürler. Çok yardımcı oldun. Bu içten konuşmayı yaptığımıza çok sevindim."

"Size sadece gerçeği söylüyorum. Bilmesi gerekenler esasına göre çalışır ve onunla ilgili hemen hemen her şeyi bilmemesi gerekir."

"Onunla nasıl tanıştın?"

"Sam Amca için serbest çalışıyordum-"

"Amerikalı mısınız?"

"Hayır."

Birbirimize bakıyoruz. "Sanırım takip eden soru oldukça açık."

Diyor ki, "Benim vatandaşlığımın ne alakası var? Dünyanın her yerinde hükümetler vatandaş olmayanları gizli operasyonlar için işe alır. ABD'nin arka kanal işleri için gerçekten büyük bir bütçesi var, bu yüzden en sık onlarla çalışıyorum."

"Yani sen bir casussun."

"Her şeyden önce ben bir doktorem. İşim beni nereye götürürse oraya giderim. Ve Killian'ın durumunda, bu Pakistan'daki bir işti. Onunla CIA'e Bin Ladin'in yerini bildirmeden hemen önce tanıştım."

"Bekle." Kendimi dirseklerimin üzerinde destekliyorum, inançsızlıkla diken diken oluyorum. "Bana Bin Ladin'in öldürülmesinden Killian'ın sorumlu olduğunu mu söylüyorsun?"

"Hayır, dostum," diyor, gözleri muziplikle parlıyor. "SEAL Team Six Bin Ladin'i indirdi. Killian onlara nerede olduğunu söyledi."

saklanıyordu."

"Saçmalık. Bunu o uydurdu."

Doktor ellerini kaldırır. "Sadece şunu söylüyorum, adamın bir telefon görüşmesi yaptığını ve birine Abbottabad'daki bir yerleşkenin adresini verdiğini duydum ve bir saat bile geçmeden Bin Ladin Abbottabad'daki o adresteki yerleşkede ölmüştü. Hesabı siz yapın."

"Eğer ona kulak misafiri olduysanız, sizin de kulak misafiri olmanızı istemiştir!

Muhtemelen çevir sesi ile konuşuyordu!"

"Hayır, bunun gibi çok fazla şey oldu. O gerçek bir anlaşma. Her neyse, kardeşinin bacağını kurtardıktan sonra onunla dost olduk. Rawalpindi-'de bir antipersonel mayına bastı."

"Ne? Killian'ın bir kardeşi mi var?"

"Bir ikiz, evet. O da bu işin içinde."

Birbirimize bakıyoruz. Doktor kerevizini kemiriyor. "Bir ikiz. Bu gittikçe daha da iyi oluyor."

"Birbirlerine çok benziyorlar. Aslında biraz ürkütücü. Aynı dövmele ve her şey."

"Bu çok ürkütücü."

"Bir de bana sor. Birkaç kez hangisiyle konuştuğumdan emin olamadığım oldu."

"Kardeşinin adı ne?" "Liam."

"Soyadlarını biliyor musun?"

Alay ediyor. "Tabii. Killian'ın sosyal güvenlik numarasını ve doğum tarihini de mi istiyorsun? Bana içinde tüm kişisel bilgilerinin olduğu bir dosya verdi."

"Tanrım, o adamdan gerçekten nefret ediyorum."

"Onu bir kez tanıdığınızda gerçekten harika biri."

Tekrar karyolaya uzandım ve derin bir nefes verdim. "Bana da bunu söyleyip duruyor."

"Ona bir şans verin. Sana alışacaktır."

"Doğru. Küf gibi. Bana onun hakkında başka ne söyleyebilirsin?"

Doktor bir dakika düşünür, kereviz sapını bitirir ve elinin tersiyle ağzını siler. "Disko müziğinden nefret eder."

"Oh, Tanrı aşkına."

"Tek bildiğim, adamın bir hayalet olduğu. Yaptığı işte en iyisi ve o bir hayalet. Beni bir iş için istediğinde, beni arar. Yapabilirsem, gelirim. Bana nakit ödeme yapar, işi yaparım, çocukluk travmalarımız hakkında sohbet etmeyiz. Bir kongre için şehirdeydim, bu yüzden şanslıydınız ve kısa sürede bulabileceği herhangi bir şarlatan yerine beni aldınız."

"Bir kongre mi?"

Omuz silkiyor. "EuroSciCon Dünya Patoloji Haftası düzenliyor. Sürekli eğitime büyük önem veriyorum."

Gözlerimi kapatıp "Buna inanamıyorum." diye mırıldandım. Sonra gözlerimi açıyorum ve Connor'ın numarasını çevirmeyi bitiriyorum.

"Paylaşma zamanımız bitti mi?" diye soruyor

Doktor sırtarak. "Git başımdan."

Buzdolabına ve deponun mutfak kısmını oluşturan uzun paslanmaz çelik masaya doğru ilerliyor, sonra da yemeğini hazırlamakla meşgul oluyor.

Hat ilk çalışında cevaplandı. Ağır sessizliğin içinde, "Connor. Ben Naz."

"Yüce Tanrım." Telefonda rahatlamış bir iç çekiş geliyor. "Güvenli bir hatta mıyız?"

"Evet."

"Günter bir ambulans tarafından alındığını söyledi ama hastaneye hiç gitmemişsin. Dimitri'nin adamlarından birinin seni yakalayıp bir çukura attığını düşündüm."

"Killian tarafından alındım. Şu anda şehirde bir yerde onun güvenli evindeyim."

"Killian?"

"İnan bana, ben de en az senin kadar şaşırdım." Connor homurdanıyor. "Adam kurtarmalarda çok başarılı." "Eğer onu işe almamız gerektiğini söylersen, işi bırakırım."

"Güvenli evin nerede olduğuna dair bir fikrin var mı?"

"Yok. Delik deşik oldum ve çalışamıyorum ama yeterince stabilim." Killian'ın nereye gittiğini ve Doktor'un onunla kardeşi hakkında bana söylediklerini anlatarak ona olanları hızlıca özetliyorum.

"İkizler. İlginç."

"Daha çok rahatsız edici."

"Tabby bunu kullanarak onun hakkında bir şeyler bulabilir. Yani, onlar. Bana durumundan bahset."

"Doktor hayati tehlikesi olmadığını söylüyor ama kendimi oldukça kötü hissediyorum. En azından birkaç gün yatacağım."

"Anlaşıldı. Exfil için ne zaman hazır olursunuz?"

"Çıkmak yok. Killian dönene kadar yerimde kalacağım."

Connor'ın duraksaması ağırlıklıdır. "Ona güvенеbileceğini düşünüyor musun?"

"Onu fırlatabildiğim kadar uzağa değil. Ama Eva'yla birlikte geri gelirse burada olmalıyım."

"Ya onsuz geri dönerse?"

Ciğerlerim tekrar ağrımaya başladı. "O zaman ben hallederim." "Karar senin kardeşim."

"Tabby Dimitri hakkında yeni bir bilgi aldı mı?"

"Yerde henüz bir ses yok ama uydu aracılığıyla malikanesini izliyoruz. Söyleyebildiğimiz kadarıyla, kimse gelip gitmedi. Gerçekten sessiz görünüyor. Tabii uyduyu hacklemedilerse."

"İzleyeceğimizi tahmin etmiştir. Eva'yı zaten bildiğimiz bir yere götürmeyecek kadar zeki. Tabby yeni mülkler satın alıp almadığını, yeni kira kontratları imzalayıp imzalamadığını öğrenmeye çalışsın. Bir yerlerde bir evrak izi olmalı."

"Zaten üzerinde, kardeşim."

Tabii ki öyle. Tanrı onu korusun. "Bu harika. Teşekkür ederim."

Sesi düşer. "Ülkedeki tüm hastaneleri de izliyoruz. Her ihtimale karşı."

Tavana bakarak sert bir nefes alıyorum. "Sizi bu hattan arayabilir miyim, yoksa kullan at mı?"

Deponun öbür ucundan bağıyorum, "Doktor! Bu telefon bende kalabilir mi?"

"Elbette, dostum. Hepsi senin."

Uygulamalara giriyorum ve SIM karttan telefonun numarasını çekiyorum, sonra Connor'a okuyorum.

"Anlaşıldı. Bana Killian'ın gittiği yerin koordinatlarını ver, ben de kendi tarafımızda ne bulabileceğimize bakayım. Adres, uydu görüntüsü, ne varsa."

Ben cevap vermeyince Connor "Hâlâ orada mısınız?" diye soruyor.

"Evet."

Bir süre sonra Connor sessizliğimin nedenini tahmin ediyor. "Sana koordinatları vermedi, değil mi?"

"Hayır."

"Onları almanın bir yolu var mı?"

Bilgisayar ekranlarına bakıyorum. Hepsi karanlık.

Orospu çocuğu.

Doktor'a sesleniyorum, "Bana Killian'ın gittiği koordinatları bulabilir misin?"

Elleriyle karıştırdığı çiğ hamburger etinden oluşan kaseden başını kaldırıyor. "Tabii, onları kışımından çıkarırım, dostum." Başını sallayıp kıkırdayarak karıştırmaya devam ediyor.

"Siktir."

Connor, "Bunu hayır olarak kabul ediyorum." diyor.

Kalbim çarpmaya başladı. Ya geri dönmezse? Ya Eva'yı bulur ama onunla geri dönmezse? Hayatta olup olmadığımı bile bilmiyor. Ona milyonlarca farklı hikaye anlatabilir, onunla gitmesini sağlayabilir, ortadan kaybolabilirler-

"Zihninin döndüğünü duyabiliyorum kardeşim. Derin bir nefes al."

Homurdanıyorum, "Bu pisliğin kim olduğunu bulmalıyız!"

"Yapacağız. Bu arada, aklını oyunda tut ve odaklanmaya devam et. Yeni bir şey öğrenerseniz beni arayın ve

eğer yerini bulabilirsen. O güvenli evi görmek istiyorum."

Sesindeki endişeyi duyuyorum. Belli ki ikimiz de Killian'a güvenmiyoruz.

"Bir şey bulduğumda sana seslenirim." "O zamana kadar soğukkanlılığını koru, kardeşim."

"Yapacağım. Sen de."

Uzun vedalara, hatta kısa vedalara hiç gelmeyen Connor bağlantıyı kesiyor.

Şimdi yapmam gereken tek şey beklemek.

Ve Killian'ın gitmeden önce söylediği, o zamanlar tuhaf görünen ama şimdi düpedüz uğursuz görünen şeyi takıntı haline getirin.

"Bazı insanlar, iki tarafın da ne olup bittiğinden haberi olmadan iki tarafı birbirine karşı oynatma konusunda çok yetenekli."

Kimin için çalışıyor bu?

ON

EVA

Uçakta kolumu diken doktordan farklı bir doktor beni görmeye geliyor. Uzun boylu, kır saçlı, kırbaç gibi ince bir adam ve yanağımdaki dikişlere kaşlarını çatarak bakarken yüzüme sarımsak dumanı üflüyor. Kolumu üstünkörü muayene ediyor, memnuniyetle başını sallıyor, sonra ateli yeniden sarıyor ve şişlik inene kadar yapabileceği başka bir şey olmadığını söylüyor.

"Dondur. Yarın seni görmeye geleceğim. Ağrı için her üç ila dört saatte bir bunlardan bir tane alın."

Bana işaretlenmemiş kehribar rengi bir hap şişesi uzatıyor ve gidiyor.

O gider gitmez, Dimitri izliyordur diye haplardan birini yutuyormuş gibi yapıyorum. Sonra öksürerek avucuma çıkarıyorum ve işerken tuvalete atıyorum.

Dilsiz hizmetçi banyodan sonra sırtıma ve bacaklarıma ince bir tabaka antibiyotik krem sürdükten sonra ayrıldı. O zamandan beri dönmedi. Ağzında o parçalanmış et parçasını görmenin şokunu hala üzerimden atabilmiş değilim. Aklıma malikânedeki tüm hizmetçilerin de dilsiz olabileceği gibi dehşet verici bir düşünce geliyor ama Dimitri için bile tüm bir ev çalışanlarının dillerini kesmenin çok fazla olacağına karar veriyorum.

Umarım.

Odayı, komodinleri, şifonyer çekmecelerini ve devasa dolabı inceledikten sonra -bir adamı şahdamarından bıçaklamak için kullanabileceğim hiçbir şey bulamayınca-banyoya geri dönüp duvardaki konsola dokunuyorum.

Hoş, profesyonel bir kadın sesi hemen Rusça cevap veriyor. "Da, gospozha?"

Konuşmasında biraz Alman aksanı var, ben de Almanca cevap veriyorum. Dr. Frankenstein'in şatosunda edinebileceğim tüm arkadaşları edinmem gerekiyor. "Günaydın. Ben Evalina ve açlıktan ölüyorum. Lütfen biraz yiyecek gönderir misiniz?"

Şaşkın bir sessizlikten sonra Almanca cevap veriyor, sesi sıcak. "Evet, madam. Özellikle istediğiniz bir şey var mı?"

"Senin için en kolayı neyse. . ."

"Astrid," diyerek duraksamama neden oldu.

"Astrid. Ne güzel bir isim. Çok fazla zahmete girmek zorunda kalmayacağın bir ismin varsa harika olur Astrid. Teşekkür ederim."

"Rica ederim, hanımefendi."

Kibarlığım onu şaşırtıyor. Sanırım malikanenin lordundan böyle nezaket görmeye alışık değil.

"İçecek bir şey var mı?"

Neredeyse rom diyeceğim ama kendime alkolün gemideki bebek Beastie için iyi olmayacağını hatırlatıyorum.

"Su, sanırım. Ya da varsa sebze suyu. Ama benden bir kokteyl almalısın Astrid. Eminim bunu hak ediyorsundur."

Keşke konsolda bir video kamera olsaydı. Yüz ifadesini görmek isterdim. Şaşkın sessizlikleri gittikçe uzuyor.

"İznim olduğunu sanmıyorum hanımefendi. Ama teşekkür ederim."

"Rica ederim. Ayrıca lütfen bir kova buz gönderirseniz çok memnun olurum."

Bağlantıyı kesiyorum, uzuvlarım yorgunluktan ağırlaşıyor. Uyumayalı ne kadar oldu? Bilmiyorum. Zaman esnekleşti. Naz'ın tenini tenimde en son hissettiğimden bu yana bir gün ya da yüz yıl geçmiş olabilir. Kalbim son gerçek atışını yaptığından beri.

Pencereye doğru yürüyorum ve sisler içinde yuvarlanan çimenlere bakıyorum. Karanlık figürler kenarlarda dolaşıyor. Ağaçların arasında izinsiz girenleri avlayan silahlı muhafızlar.

Yemekler geldiğinde, keten bir bezle örtülü tekerlekli bir masanın üzerinde getirildiğinde ve dilsiz hizmetçi tarafından teslim edildiğinde, kokuyla midem bulanıyor. Dimitri'nin gözlerinin duvarlarda olduğunu bilerek kendimi oturmaya, çiğnemeye ve yutkunmaya zorluyorum.

Daha fazla yiyemediğimde, bir avuç buzu keten peçetenin ortasına topluyorum, köşelerini birbirine katlıyorum ve soğuğa dayanamayana kadar yanağıma bastırıyorum, sonra koluma geçiriyorum. Tüm buzlar eriyene kadar sırayla ikisinin arasında gidip geliyorum.

Sonra büyük boy yataktaki ipek yorganın üzerine kıvrılıyorum ve rüyasız bir uykuya dalıyorum.

Uyandığımda dışarısı karanlıktı. Yemek arabası gitmiş, mide bulantısı da öyle. Kolum o kadar kötü zonkluyor ki ağrı kesicilerden birini almak istiyorum ama sadece alıyormuş gibi yapıyorum. Bir şeyler olmasını, Dimitri'nin gelmesini ve aşağılanmamın başlamasını volta atarak ve gergin bir şekilde bekliyorum ama o gelmiyor.

Kimse gelmiyor.

Sarımsaklı doktorun tekrar ziyaret edeceği sabaha kadar yalnız kaldım. Dişlerini bu şeyle fırçalamalı.

Kolumdaki ateli açtıktan sonra "Çok daha iyi," diyor.

Nasıl anladığını bilmiyorum. Tek gördüğüm siyah-mavi bir deri, olgunlaşmış bir erik gibi parlak ve şiş. "Ameliyata ihtiyacım var mı?"

Başını salladığında kalbim sıkışıyor.

"Parmakların çalışıyor. Şişlik iniyor. Yarın alçıya alacağım."

Hastaneye gitmek yok o zaman. Sahipsiz bir telefona yaklaşma şansı yok.

Kapıdan ıkarken Stefan'ı görüyorum, bir kedininki kadar keskin gözleriyle beni izliyor. Yüzündeki kara bulutlar beni duraksatıyor.

Kapıyı kapatıyor ve kilitliyor. Kulağımı tahtaya bastırmak için acele ediyorum, kalp atışlarım hızlanıyor, kanım garip bir sezgiyle şarkı söylüyor.

Erkek sesleri duyuyorum, mırıldanıyorlar. Belirsiz. Sonra doktor, sesi tedirgin geliyor.

"Size söyledim, onu muayene etmedim. Başka bir doktor kullanıyor. Ben hiçbir şey bilmiyorum."

O mu? Dimitri'yi mi kastediyor?

Daha fazla mırıldanma. Sonra mermer zeminde yankılanan ayak sesleri uzaklarda kayboldu.

Kapıdan uzaklaşıyorum, endişeyle doluyum ama sakın görünmeye çalışıyorum. Ellerimi sıkmiyorum ya da tekrar adım atmıyorum. Sadece dolaba doğru yürüyorum ve bulabildiğim en rahat kıyafeti, denizkızı kuyruğunun parıldayan turkuaz rengine ipek bir kılıfı seçiyorum. Şifonyerin çekmecelerinden bir sütyen ve külot seçiyorum, sütyeni tek kolumla giymek için mücadele ediyorum ama sonunda başarıyorum, sonra elbiseyi giyiyorum. Başıma geçirmesi kolay, esnek ve hafif, şişmiş parmakların uğraşacağı düğme ya da fermuar yok. Bir çift siyah ipek terlik görünümü tamamlıyor.

Dolabım gökkuşaağının her rengine ve hepsi benim bedenimde olan modayla dolup taşıyor. Benim niyetimden bir hediye.

Tanrım, keşke bir bidon benzinim ve bir kibritim olsaydı. Hepsinin yanışını izlemek isterdim.

Banyo duvarındaki konsola, "Dışarıda yürüyüşe çıkmak istiyorum" diyorum.

Sanki bana izin verileceğine dair hiçbir şüphe yokmuş gibi otoriter bir şekilde söylüyorum. Sanki bu güzel kafese hapsolmuş yaralı bir kuş değılmişim gibi.

Ya kendime olan güvenim işe yarıyor ya da bu zaten yasak değıldi, çünkü Astrid neşeli bir şekilde "Tabii ki

Elbette, madam."

Güzel. Hapishaneme daha iyi bir göz atalım. Bakalım parmaklıklar nereye eğilmiş.

Stefan kapının kilidini açıyor ve koridora adım atmama izin veriyor. Dondurucu koridor. Cesetler bu sıcaklıkta aylarca taze kalabilir.

Bir elini çıplak kolumda gezdirerek ürperdiğimde, takım elbise ceketini silkiyor - tüfeğini kalçalarının arasına sokmak için duruyor - ve tek kelime etmeden omuzlarıma yerleştiriyor. Sıcak ve onun kokusunu taşıyor: çam iğneleri ve sigara dumanı, ucuz, baharatlı bir kolonya.

"Teşekkür ederim."

Başını eğiyor, sonra tüfeğini tekrar eline alıyor ve karanlık ve esrarengiz bir bakışla bana bakıyor. "Bu taraftan."

Dün geldiğimiz yoldan, ana girişten ve gece yarısı siyahı kapılardan geçmiyoruz. Bunun yerine, beni bir dizi oda ve koridordan geçiriyor, dolambaçlı ve sonsuz gibi görünüyor, ta ki penceresiz bir kapıdan mülkün arkasındaki düz asfalt bir araba yoluna çıkana kadar.

Kaşlarımı çatarak etrafıma bakıyorum. "Hizmetkârların girişi," diyor.

Araba yolu, ağaçların arasından güneye doğru giden dar ve asfaltsız bir yola açılmaktadır. Her iki tarafta da çayırlar var. Ev arkada, araba yoluna bakan bir tepecik üzerinde yükseliyor ama içeride olsanız ve bir pencereden dışarı baksanız, nerede durduğumu göremeyeceğiniz kadar geriye çekilmiş.

Ağaçların uçlarından gelen rüzgârın fısıltısı dışında sessizlik sağır edici olurdu.

Dönüp Stefan'la yüzleşiyorum. "Eğer beni vuracaksan, şu işi bitirelim. Üşüdüm."

Kaşlarını çatıyor, sanki çözemediği bir bilmeceymişim gibi bana bakıyor. "Bunu neden yaptın?"

"Ne yapmak?"

"Vlad'ın cezasını üstlenmeyi teklif et."

Sorusu beni tamamen hazırlıksız yakaladı. Sadece söylediği nazik tonla değil -şimdiye kadar gördüğüm her şeyle çelişen bir ton- ama yasak olduğu için. Eminim Dimitri'ye bundan bahsedersem ölmüş olacağının farkındadır. Ya da en azından öyle olmasını dilerdi.

Yani merakının arkasında ne varsa, bu çok önemli. Ona gerçeği söylemem de önemli.

"Çünkü Dimitri ile aramdaki eski, çirkin bir oyunun ortasına girmek dışında yanlış bir şey yapmadı."

Yüzümü inceliyor, kaşları daha da çatılıyor. "Onun için nesen sen?"

Sis elbisemin eteklerinde oynasırken bir an için bunu düşünüyorum. "Sanırım bir meydan okuma. Yırtıcılar en çok av kolay olmadığında mutlu olurlar."

Cevabımdan tatmin olmamış bir şekilde başını sallıyor. "Onu başka kızlarla da gördüm. Sen farklısın. Sanki bağımlı gibi. Takıntılı."

"Çünkü sahip olduğum tüm kadınlar arasında sadece sen kırılmaz olduğunu kanıtladın."

Dimitri'nin sözlerinin hatırasını bastırıyorum. Bir canavarın mantığı sıradan bir insana mantıklı gelmez. Mantıklı bir şey bulmam bir anımı aldı.

"Sanırım aklının nasıl çalıştığını bildiğim için."

Stefan'ın kafa karışıklığı çok açık. İlişkimizi çözmeye çalışıyor. Sanırım ona yardım edeceğim.

"Onunla yirmi yaşımdayken tanıştım. Saf biriydim. Bir çocuktum. Ama uzun sürmedi. Beni ve annemi esir aldı ve bize ne isterse yaptı. Annem öldüğünde, ben kaçtım." Gülümsemem acımasız. "Ama uzun sürmedi. Şimdi beni geri aldı. Benimle evlenmek niyetinde. Korkunç bir karar, gerçekten, çünkü fırsatını bulduğum anda onu öldüreceğim."

Stefan bana sessizce bakıyor ama gözlerinin ardında bir kasırga görüyorum. Burada ortaya çıkarmam gereken önemli bir şey var.

Nazikçe, "Bunu söylediğimi ona söylemen gerekiyorsa sorun değil. Konumunuzu, sadakatinizin nerede yattığını anlıyorum."

Nefes nefese kaldı ve başka tarafa baktı. "Benim sadakatim hakkında hiçbir şey bilmiyorsun."

Asker iltica etti ama general henüz bilmiyor. Vücudundaki her gergin çizgide, yüzündeki her mimikte bunu görebiliyor. Ancak gerginliğinin altında başka bir şey daha var; çenesini gıcırdatmasına ve uzaklara bakarak dururken silahını sıkmasına neden olan daha karanlık, daha acı verici bir duygu.

Kollarımın her yerinde tüylerim diken diken oldu.

"Vlad." dedim. Bana bakmadan başını sallıyor.

"O senin arkadaşın mıydı? Kardeşin mi?"

Adem elması sallanıyor. Başını hızlıca salladı ve anladım.

Sevgilisi.

Nefes alıyorum, "Oh, Stefan. Çok özür dilerim."

Sıkılmış bir çeneyle konuşuyor. "Ona işi veren bendim. Bu bir hataydı. Bu tür bir iş için biçilmiş kaftan değildi. O çok ..." Yutkunmak için duraklıyor. "Benim duygularımı bilmiyordu. Kimse bilmiyor. Sana neden söylediğimi bile bilmiyorum."

Gözlerimiz buluştu. O küçük tanıma sarsıntısı. "Evet, tanıyorsun."

Söylenmeden aramızda asılı kalıyor: Çünkü sen de Dimitri'yi öldürmek istiyorsun.

Başka bir şey söylenmedi. Evin önüne gelmeden önce Stefan'a paltosunu geri vererek bahçede yürümeye başladım. Her şeyin sisle parıldadığı bakımlı bahçelerde dolaşırken o da arkamdan saygıdeğer bir mesafeden geliyor. Terliklerim sıırılsıklam olduğunda ve

Stefan'dan beni içeri götürmesini istedim.

Bu kez ön kapıdan giriyoruz, büyük beyaz bir minibüs garaj yoluna girerken varıyoruz. Daha önce etrafta gizlendiğini gördüğüm silahlı korumalardan bir çift minibüse yaklaşıyor ve içlerinden biri tüfeğiyle şoförün camına vuruyor. Stefan ve ben neler olduğunu duyamadan eve giriyoruz.

"Yürüyüşün hoşuna gitti mi?"

Dimitri'nin sesiyle sıçradım ve etrafımda döndüm. Salondaki berjer koltukta oturuyor, siyah ipek giymiş, ayakkabıları cilalı, kol düğmeleri pırıl pırıl, saçının bir teli bile yerinde değil. Serçe parmağındaki altın ve akik taşlı mühür yüzük ışıktaki göz kırpmıyor.

Stefan'a bir bakış atıyor, dudakları kalkıyor, sonra tekrar bana bakıyor.

Dikkatli ol Eva. Gözünü kırpma.

Soğukkanlılıkla cevap veriyorum, "Köpeğiniz topuklarıma bu kadar yakın koklamasaydı, koklardım."

"Hmm."

Başını arkaya yatırıyor ve yarı açık göz kapaklarının altından bir süre beni inceliyor. Stefan sessiz ve hareketsiz duruyor, yüzü bomboş, tavırlarında bir sorun yok.

Bu işte Vlad'dan çok daha iyi.

Bakışlarını benden ayırmayan Dimitri elini kaldırıyor ve işaret parmağıyla "gel" hareketi yapıyor.

Tereddüt etmeden itaat ediyorum ama acele etmiyorum. Ben yürürken elbisenin kalçalarımdaki hareketini izliyor. Bir adım uzaklaştığımda uzanıp bileğimi tutuyor, sonra beni kucağına çekiyor.

Omzumu ısıyor, elini kalçama doğru kaydırıyor.

Kaskatı kesildim ve nefesimi içime çektim.

Bu elbise ne aptalca bir hataydı. İçine girmesi çok kolay ama çıkarması son derece kolay bir şeydi. Kendimi korselere ve koli bantlarına sarmalıydim.

"Sakin ol aşkım," diye mırıldanıyor Dimitri, ben içgüdüsel olarak geri çekilirken boynuma sokuluyor. "Yoksa sana dokunmamdan hoşlanmadığını düşüneceğim."

Yumuşak kıkırdaması bedenimi ürpertiyor. İç uyluğumun hassas etini acımasızca çimdikliyor, acı içinde soluduğumda tekrar kıkırdıyor, bacaklarımı birbirine sıkıştırıyor.

Stefan bize kayıtsızca bakıyor, ifadesi neredeyse sıkılmış. Ama gözlerinde daha önce olmayan bir kıvılcım var. Bir öfke parıltısı, sonra hemen bastırıldı.

"Affedersiniz, efendim."

Dimitri koridorda duran gardiyana bakar. Uzun boylu, geniş omuzlu, kırılmış siyah saçlı ve birden fazla kez kırılmış bir burnu var. "Terzi burada."

"Ah!" Dimitri parlıyor. "Onu içeri getirin."

Terzi mi? O batma hissi benim midemde.

Muhafız, boğumlu elleri ve beyaz saçları olan yaşlı bir adamı gösterir. Eğilmiş ve topallıyor olsa da gururlu bir duruşu var. Takım elbisesi kaliteli lacivert ince çizgilidir. Papyonu ve ipek cep mendilinin ikisi de kırmızı.

Yanında çok daha genç, buruşuk bej bir hırka giyen ve büyük burnunun köprüsünde siyah bifokal gözlükler olan başka bir adam var. Boynunda bir mezura sallanıyor. Bir asistan.

Eğilirler. Yaşlı adam saygılı bir selam mırıldanıyor. "İçeri gel, Alek. Hoş geldin."

Yaşlı adam arkadaşına eliyle işaret eder. "Oğlum, Tolya."

Oğlu tekrar eğilir. Gergin, terli, gözlüklerini burnuna doğru itiyor ama yere bakıyor. Belli ki babası onu patronları hakkında uyarmış.

İkisine sonsuz minnettarlığımı sunuyorum çünkü Dimitri'nin dikkati dağınık.

"Numune getirdin mi?"

Alek başını sallar.

"Güzel. Hadi başlayalım. Evalina, soyun." Alek, Tolya, Stefan ve gardiyan bana bakıyor. Yüzüme sıcaklık doluyor.

Aşağılanmamın bunun bir parçası olduğunu, Dimitri'nin bunu sadece başka bir itaat testi olarak değil, aynı zamanda çok hoşlandığı küçük aşağılamalardan biri olarak düzenlediğini anlıyorum. Onun güvenini kazanma çabamda başarılı olmak istiyorsam, emrettiği gibi yapmalıyım.

Ama yanan bir kılıcı yutmak, donmuş uzuvlarımı hareket etmeye zorlamaktan daha kolay olurdu.

Dimitri bekliyor, yumuşak bir şekilde gülümseyerek gözlerimin içine bakıyor. Seçimim açık. İtaat et ya da öde.

Her iki şekilde de, o kazanır.

Bu muharebeyi kendime hatırlatıyorum, ama savaşı değil.

Ayağa kalkıp Tolya ve Alek'in karşısına geçiyorum. Parmaklarım titreyerek boynumdaki askıyı çözüyorum, kumaş parçasının yere düşmesine izin veriyorum ve elbiseyi omuzlarımdan sıyrıyorum. Belimin etrafında toplanıyor. Teker teker kalçalarımın üzerinden itmem gerekiyor, sonra da ayak bileklerimin etrafında bir su birikintisine dönüşene kadar bacaklarımdan aşağı kaymasına izin veriyorum. Tüm bu süreç sonsuza kadar sürüyor.

Sonra sutyenim ve külotumla orada duruyorum, kollarımı göğsüme yaslıyorum, perişan ama teslim olmuş bir halde. Bu iş ne kadar çabuk biterse o kadar iyi.

Dimitri Alek'e "İç çamaşırını da çıkarsın mı?" diyene kadar oda bir an için tamamen sessizleşir. Bu daha iyi bir uyum sağlar mı?"

Kibar ve ölümcül. Yanaklarımdaki sıcaklık daha da artıyor. Nefes almak imkansız hale geliyor.

Son derece profesyonel olan Alek başını sallar. "Uygun olması için, tören günü giyeceği iç çamaşırlarını giymesi en iyisi olacaktır."

Oh, Tanrıya şükür. Tam bir aşağılanma değil o zaman.

Kiminle uğraştığımı unutmam dışında.

Kol düğmelerini düzelten Dimitri, rahat bir tavırla, "Bu durumda her şeyini çıkarması gerekir. Altında çıplak olacak

düğünümüzde gelinliğini giyecek." Bana bakıyor, gözleri parlıyor, ağzının kenarlarında bir gülümseme dans ediyor.

Mahcup görünen Tolya için üzülüyorum. Muhtemelen iyi bir çocuktur. Kiliseye gidiyordur. Annesini seviyordur. Alek tepkisini şu ya da bu şekilde göstermeyecek kadar akıllı ve sadece bekliyor. Stefan da bekliyor, yüzü boş, az önceki öfke parıltısı kontrol altında.

Diğer muhafız sırtıyor.

"Siz ikiniz." Çenemi Stefan'a ve sırtan muhafıza doğru salladım. "Çıkın dışarı."

Stefan akıllıdır. Talimatlarıma uymuyor, onun yerine Dimitri'ye bakıyor.

Dimitri'ye, "Bu size kalmış elbette ama kalmalarına izin vermek pek akıllıca görünmüyor" diyorum. Başımı çevirip bakışlarıyla buluşuyorum. "Tabii sen etrafta yokken ellerini kendilerine saklayacaklarını düşünmüyorsan."

"Belki de onlara izin vermişimdir," diye söyleniyor.

Elindeki sopayla beni dürtüyor, tepki almaya çalışıyor. Ona bir tepki vermeyeceğim. "Yardımcının karınla seks yapmasına izin mi vereceksin?"

"Henüz karım değilsin."

"Ama yakında olacağım. Ve sonra tüm adamlarınız bir boynuzlu için çalıştıklarını söyleyebilir. Bu pek de saygı uyandıracak gibi görünmüyor."

İtme. Savuşturma. Çalım. Sonsuza kadar dönüp duracağız.

Ne yazık ki, onun kılıcı her zaman benimkinden daha keskindir.

Bana sabit bir şekilde bakarak, "Önümüzdeki on saniye içinde çıplak olmazsan, tüm personeli çağıracağım ve hepsinin önünde seni kanlı bir şekilde döveceğim ve sonra hepsinin önünde seni becereceğim ve benim boynuzlu olmamdan çok daha fazla konuşacakları şey olacak. Seçim senin."

Gülümsemesi melek gibi.

Odadaki herkes nefesini tutar.

Yanaklarım yanıyor, arkama uzanıp sütyenimi çözüyorum.

ON BİR

EVA

Kendime çok daha kötü şeyler yaşadığımı söyleyip duruyorum ama çıplaklığım ölçülürken salonun önünden geçen her yeni erkek muhafız, uşak ve aşçıyla birlikte utancım daha da artıyor.

Bununla birlikte öfkem de büyüyor.

Naz böyle bir şeye asla izin vermezdi. Onurumu korumak için ölürdü. Eğer başka bir erkek bana çıplak bakmaya cüret ederse, bir daha başka bir şeye bakamayacağından emin olurdu.

Ama tabii ki bu aşk değil. Bu sahiplenme. Bu bir güç gösterisi, böylece herkes benim bir mal olduğumu bilecek. Dimitri'nin istediği gibi kullanabileceği bir oyuncağıym.

Eşitmiş, kıcımın kenarı.

Sivilceli bir uşak aval aval bakarak odadan üçüncü geçişini yaptıktan sonra artık dilimi tutamıyorum. Tolya'nın başının üzerinden -eğilmiş, mezurayı belime dolamış, titreyen parmaklarıyla karıştırırken- Dimitri'ye, "Sana doğru gelen bir dürüstlük var, eğer duymak istiyorsan," diyorum.

Cevap vermeden önce bir puro yakıyor. Gümüş çakmağının altından çıkardığı küçük bir makasla sakın sakın ucunu kesiyor, sonra yakıp üflüyor. Kopardığı tütün parçasını yanındaki küçük masanın üzerinde duran kristal kül tablasına bırakıyor.

sandalyeye oturur, parmaklarının tozunu alır ve dudaklarından mükemmel bir duman halkası üfler.

"Beklentim sınır tanımıyor."

Bana gülüyor. Benimle alay ediyor. Küçük makasla gözbebeklerini parçalamayı ne kadar çok istediğimi biliyor mu acaba?

Tolya bel ölçümü babasına mırıldanıyor, o da küçük bir deftere not ediyor. Kalçalarıma doğru ilerliyor, yüzü pancar renginde.

"Eğer senin karın olacaksam, benim konumumu zayıflatıyorsun. Bundan sonra bu adamların hiçbiri bana saygı göstermeyecek." "Saygı göstermeleri gereken kişi sen değilsin."

Zavallı Vlad bunu zor yoldan öğrendi. Acaba personelin geri kalanı ona ne olduğunu biliyor mu? Yıkılmış olsa da Stefan ağzını açıp Dimitri'nin hoşnutsuzluğunu riske atmayacak kadar ketum görünüyor.

"Vlad'ı bu yüzden mi öldürdün?"

Tolya elindeki ölçüm bandını düşürür. Sivilceli uşak yüzünü buruşturup arkasını döner ve geldiği yöne doğru aceleyle geri döner. Umarım Vlad'ın öldüğü haberini yaymak içindir.

Sanırım çok seviliyordu. Belki de aşık olan tek kişi Stefan değildi. Belki bir isyan çıkar.

Dimitri kıkırdar. "Şu dönen tekerleklerle bak. Seni böyle görmek hoşuma gidiyor."

"Aşağılanmış mı?"

"Strateji geliştiriyorum."

Bakışlarımız buluşuyor ve tutunuyor. Purosunu üflüyor, ininde tembellik eden bir aslan gibi, karnı taze bir avla dolu, pirzolarındaki kanı yalıyor.

Başparmaklarımı göz çukurlarına sokma dürtüsü neredeyse bastırıyor. Ondan o kadar nefret ediyorum ki, vücudumdan çıkan elektriksel gücün etkisiyle, yıldırım çarpmış gibi düşüp ölmesi gerekiyor.

Tolya elindeki bandı alıp bacağımın uzunluğunu kalçamdan bileğime kadar ölçerken, parmakları çıplak tenime buz gibi geliyor, Dimitri felsefe yapmaya başlıyor. "Aşk ve nefret iki şeydir

aynı madalyonun farklı yüzleri, Evalina. Nefretin seni bana tıpkı sevginin annene bağladığı kadar bağlıyor. Ya da Nasir'e."

Düşüncelerimi okuduğu için sinirlenerek ve Naz'ın adının dudaklarından dökülmesinden nefret ederek başka tarafa bakıyorum. Duymaya dayanamıyorum.

Tolya babasına bir ölçü verir, o da itaatkâr bir şekilde not eder. Sonra Tolya sinirli bir şekilde dudaklarını yalayarak ayağa kalkar. Kekeleyerek, "Affedersiniz hanımefendi, ama ben ...

..."

Göğüslerimi işaret ediyor. Kulakları kıpkırmızı.

"Hayır, yapamazsın. Otuz altı."

Purosunu sallayan, sırtan ve iyice eğlenen Dimitri'ye bakar. "Onun dediği gibi. Elbiseleri getirin."

Kimin daha çok rahatladığını bilmiyorum, ben mi yoksa nefes verip elinin tersiyle alnını sildikten sonra koşarak kapıdan çıkan Tolya mı? Babası da onu takip ediyor.

Elbiselerin getirilmesini beklerken Dimitri purosunu diğer eline geçiriyor, sonra uzanıp bir parmağını omurgamda gezdiriyor. Bir irkilmeyi bastırıyorum ve dudağımı ısıırıyorum.

"Yaraların için krem bulmuşsun," diyor sırtımda bir çizgi çizerek.

"Evet. Hizmetçi bana yardım etti."

"Cildiniz her zaman çok güzel iz bırakıyor. Bronzluğun kayb olduğunda daha da güzel olacak. Güneşte çok fazla zaman geçirmişsin." Parmağı popomun üst kıvrımına doğru kayıyor, sonra kuyruk sokumumda durup sekiz şeklini çiziyor. Kendi kendine mırıldanıyor, "Baş harflerim buraya dövme olarak mükemmel olurdu. Damgalanmaz."

Bu ihtimal karşısında dehşete düşerek yutkunuyorum ve titrek bir nefes alıyorum.

Odanın diğer ucunda Stefan izliyor, yüzü kararıyor.

Yanında duran burnu kırık gardiyanın ereksiyon olduğu görölüyor.

Kendimi nefes almaya ve kaslarımı gevşetmeye zorluyorum. Dimitri'nin adamlarına bana sahip olmaları için izin verdiğini söylemesine rağmen, bunun toplu tecavüzün bir başlangıcı olduğuna inanmıyorum. Yanında çalışan hiç kimsenin bana dokunmasına izin vermedi ya da geçmişte çeşitli kızların hediye olarak sunulduğu birçok toplantıdan birinde beni bir iş ortağına teklif etmedi.

Ancak beni dövmek ve personelin önünde domaltmakla tehdit ettiği konusunda hiçbir şüphem yok.

Dimitri popoma bir tokat atarak beni zıplattı. "Bana bak."

Bunu yaptığımda, "Bana az önce ne düşündüğünü söyle." diyor.

"Beni paylaşmıyorsun."

Bakışları benimkileri delip geçiyor. "Henüz değil, yapmadım."

Bir süre sonra risk almaya karar verdim. Bakışlarımı yere indiriyorum ve sessizce "Yapmadığın için minnettarım" diyorum.

Güldüğünü duyunca şaşırdım. Tekrar ona baktım, şaşırmıştım. "Dürüst olmaya çalışıyordum."

"Hesaplı davranıyordun."

Kızgın değil. Aksine memnun görünüyor. "Ve bu hoşuna gitti çünkü .. . ?"

Popomu kavlıyor ve parmaklarını etime batırarak sıkıyor. "Bir bahçıvanın ektiği tohumların çiçek açmasını izlemeyi sevmesiyle aynı sebepten."

Bir öfke parıltısı midemi sıkıştırıyor. Tanrı beni onun aptal yaratılış benzetmelerinden korusun. "Ben senin yaptığın bir şey değilim."

Gülümsemesi bozuldu. "Sıkıcı olma. Sen bir kraliçesin. Tacını gururla tak."

Tolya ve Alek elbiselerle geri dönüyorlar, her biri bembeyaz, ipek, tül, şifon ve inci tanelerinden oluşan elbiseleri raflara diziyorlar.

Dimitri purosunu üflerken, "Ne kadar uzun bir yüz," diyor. "Elbiseler sizi memnun etmiyor mu?"

Etrafımda toplanan köpüklü şekerlemeler denizine kaşlarımı çatarak bakıyorum. Nefret ettiğim renkleri değil, neyi sembolize ettikleri düşüncesi: yanımda oturan bu yaratıkla, zarif tavırları ve pahalı takım elbisesiyle erkek kılığına girmiş bu canavarla yasallaşmış bir birliktelik.

Eğer onunla evlenirsem ve sonra onu öldürürsem, dul kalırım. Bir kara dul. Üç kere katil. Ben . . .

Aman Tanrım. Eğer hamile kalırsam ve evlenirsek, çocuğum onun varisi olacak.

Dimitri sandalyesinin yanındaki masadan katlanmış bir gazete alır ve dizinin üzerinde çevirerek açar. Bir avuç muhafız tarafından daha fazla raf getirilirken, "Ya da belki yas tutan bir kadın için daha uygun bir şey tercih edersiniz? Siyah, sanırım?"

Sesinde ona sertçe bakmama neden olan muzaffer bir ton var.

Bir makale okuyor, dudaklarında geniş bir gülümseme var. Bitirdiğinde tek kelime etmeden uzatıyor.

Karanlık bir önsezi kalbimin derinliklerinde bir dehşet akoru oluşturuyor. Gazeteye bakıyorum, artık odanın, elbiselerin ya da açıkta kalan bedenimin farkında değilim, artık aşağılanma durumumu umursamıyorum.

Dimitri başını çevirip bana bakıyor ve ben biliyorum. Gülümsemesi o kadar acımasız ki, zaten biliyorum.

Fısıldıyorum, "Hayır."

"Sana okuyayım mı? Oldukça kısa. Bir de resim var."

Vücudumdaki tüm küçük tüyler diken diken oluyor ve kalbim deli gibi çarpıyor, gazeteye bakıyorum.

Haberin başlığında: **American One of Ten Killed in Violent Shoot-Out.**

Naz'ın yüzünün resmine.

Dimitri kâğıdı masaya geri fırlatır ve purosundan bir nefes çeker. "Yalan söylediğimi düşündün, değil mi? Ahh. Bu gerçekten acıtmış olmalı."

Binlerce parçaya bölünerek, kulaklarımda çınlayan yumuşak kahkahasının sesiyle dizlerimin üzerine çöküyorum.

Stefan ve Tolya'nın beni tekrar ayağa kaldırması gerekiyor, ancak bu şekilde uzun süre kalamıyorum.

Tolya elbiselerimi giyip çıkarmama yardım ederken Stefan beni ayakta tutmakla görevlendiriliyor. Bir aziz gibi sabırlı, bakışlarını indirmiş, ayaklarımı tek tek nazikçe tutuyor ve hışırdayan başka bir eteğin açıklığına kaldırıyor, ayağımı yere koyuyor, Stefan beni dengeleyene kadar bekliyor, sonra aynı rutini diğer ayağımla yapıyor ve eteği bacaklarımdan yukarı çekiyor.

Düğmeler iliklerden geçirilir. Çıtçıtlar takılır. İpek kravatlar bağlanır.

Tüm bunlar olurken, artık kalbim için bir mahzen görevi gören bir bedenim içinde gömülü kaldım.

Yıkımım o kadar büyük ki ağlayamıyorum. Naz'ın ölümünün kanıtı bana bir atom bombası gibi çarptı, içimdeki her şeyi kavurucu bir ısı ve güçlü bir basınç şok dalgasıyla dümdüz etti. Zehirli gazların, tüten küllerin, uğuldayan asit rüzgârlarının çöplüğündeyim.

O gitti. Aşkım gitti. Benim nazik, duygulu, güzel adamım.

Gitti.

Ve ben harap durumdayım.

Dimitri purosuyla beni işaret ederek, "Bu çok güzel," diyor.

Metrelerce krep ve Fransız danteline sarıldım. Bir cenaze kefeni. Hiçbir şeye bakamıyorum, göremiyorum.

Naz.

"Vücuduna çok yakışıyor," diye katılıyor Alek. "O ince bel."

"Pekâlâ. Onu alacağız."

"Çok güzel. Eşleşecek bir duvak,
efendim?" "Siz tavsiye
ederseniz."

"İstiyorum."

Dimitri el sallıyor. Tamamdır.

Naz.

Tolya ve Stefan yorumlamaya zahmet etmediğim bir bakış paylaşıyorlar, sonra ikisi de örnek elbiseyi çıkarmamda bana yardımcı oluyorlar. Artık çıplaklığımı umursamıyorum, hatta fark etmiyorum bile. Havayı tenimde hissedemiyorum. Oda ve içindeki herkes çok uzakta, uğuldayan rüzgârların ve zehirli gazların ötesinde.

Odaya başka bir gardiyan girer. Diğerleri gibi yüzsüz ve birbirinin yerine geçebilen biri. "Efendim, doktorunuz geldi."

"Onu içeri al."

Muhafız ayrılır. Dimitri ayağa
kalkar ve sallanır.

Kendini sabitlemek için Stefan'ın omzunu kavırıyor, sonra kravatını düzeltiyor. Bir eliyle saçlarını düzeltir. Doktor odaya girdiğinde Dimitri elini Stefan'ın omzundan çeker ve endişesiz bir sesle onu karşılar.

"Stefan, Evalina'yı gelin odasına götür."

Doktoru koridorda emin adımlarla ilerleterek ayrılır.

Arkasına bakmıyor. Baksaydı Stefan'ın bakışını görürdü. Keskin, kedi bakışlı, hiçbir şeyi kaçırmayan bakışı.

Dimitri dün gece bana gelmedi.

Yalpalama ve düşünce birbiriyle bağlantılı ama umursamayacak kadar ölüyüm.

Dimitri gidince, Stefan görevi devralır. Diğer muhafızlara elbise raflarını dışarıdaki kamyona taşımaları için sert bir emir verir ve bu emir sorgusuz sualsiz yerine getirilir. Alek ve Tolya, Stefan'a geniş bir alan bırakarak onu takip eder.

Şeylerin hiyerarşisini, gücün alt akımlarını hissediyorum.

Oda boşaldı, Stefan turkuaz kılıfını yerden kaptı ve etek ucunu bulmaya çalıştı. Elindeki sıvı kayıyordu. Sinirlenerek bir kenara fırlatıyor ve ceketini çıkarıyor. Onu omuzlarıma atıyor ve yürüyüp yürüyemeyeceğimi sorma zahmetine girmiyor.

Cevap çok açık olmalı.

Beni kucağına aldı ve odadan çıkardı.

Boş koridorda ilerlerken, zorlukla kıpırdayan dudaklarının arasından, "Yaralı," diyor.

"Vurulduğum," diye cevap veriyorum, kafamın içindeki ıssızlıkta doğru kelimeyi bulmaya çalışıyorum.

"Ne yapıyorsun?"

Naz. Başımı sallıyorum, boğazıma bir hıçkırık düğümleniyor. "Neden hastaneye gitmiyorsun?"

"Paranoya. Her yerde düşmanlar. Ve kendini yenilmez sanıyor. Bir tanrı."

Bir köşeyi dönüyoruz ve oymalı bir büfenin tozunu alan bir hizmetçiyle karşılaşıyoruz. Aceleyle yolumuzdan çekiliyor. O gidince Stefan mırıldanıyor: "Pakhan'la başı dertte. Sınırları aşılıyor. Para kaybediyor. Dikkat çekiyor."

Pakhan, Rus Bratva'sının patronu. Her şeyi kontrol eden mafya babası. Dimitri son derece güçlü ve bağlantıları olan biri ama tüm Rusya'da kimseye hesap vermeyen tek bir adam var ve o da kendisi değil.

Bu bilgi bana Stefan'ın Dimitri'nin tarafına geçmekle kalmayıp aktif olarak ona karşı çalıştığını söylüyor. Sadece bu da değil, bana güvenmeye karar verdi.

"Pakhan'ın nükleer bombadan haberi var mı?"

Kendini toparlamadan önce adımlarında ufak bir sendeleme oldu. "Nuke?"

"Dimitri Venezuela başkanıyla bir anlaşma yaparak ona bir UR-100 savaş başlığı gönderdi."

"Emin misin?" "Evet."

"Kanıtınız var mı?"

"Hayır. Ama bilen birini tanıyorum."

"Bana adını söyle."

Gözlerimi kapatıyorum ve başımı onun geniş omzuna yaslıyorum, göğsümü ezen binlerce kiloluk taş gibi bir ağırlık. "Sana daha iyisini yapacağım," diye fısıldıyorum. "Sana onun telefon numarasını da vereceğim."

ON İKİ

NAZ

"Bok gibi görünüyorum."

"Gerçekten mi? Bence iyi görünüyorsun."

"O resimden nefret ediyorum. Bu benim pasaport fotoğrafım. Kabız gibi görünüyorum."

Üzerime eğilip elimdeki gazeteye bakan Doktor omuz silkiyor. "Kabız olduğumda asla o kadar iyi görünmem."

Bunu söyleme şekli bana çok fazla müşhil aldığını düşündürüyor. Muhtemelen yediği onca et yüzünden. Geçtiğimiz gün kendine dört pastırmalı çizburger, bir o kadar biftekli sandviç, biftek ve yumurta, iki katlı karnıyarık burrito ve birkaç büyük kutu dana yahni yaptı. Şu anda bir poşet hindi kurutulmuş etini bitiriyor ve poşeti yüzüme doğru sallıyor.

"Biraz ister

misin?" "Aç

değilim."

"Yemek yemelisin dostum. Açlık grevi yapamazsın, iyileşmene yardımcı olmaz. Ve su içmelisin. Al." Bana bir şişe su uzattı.

Sanki çöplükten toplanmış gibi görünen, hırpalanmış kahverengi deri bir kanepenin üzerinde yastıklara yaslanmış durumdayım. Mutfağın yanında küçük bir oturma alanı var; içinde bir yatak, komidin, kitaplık ve döküntü bir kanepa var. Yaralı bir

Ahşap sehpanın üzerinde gümüş bir puro küllüğü ve yetmişli yılların film yıldızı Steve McQueen'in biyografisi yer alıyor.

Fransızca, sırf iki kat sinir bozucu olsun diye. O piç Killian muhtemelen bir sürü yabancı dil konuşuyordur. Hepsi de mükemmel bir aksanla, şüphesiz.

Ölüm haberimin yer aldığı gazeteyi sehpanın üzerine fırlatıyorum. En azından Almanlar bir konuda iyiydi. Umarım, her neredeyse, Dimitri bunu görür. "Killian gideli ne kadar oldu?"

"Bana son sorduğundan on beş dakika daha uzun."

"Neden aramıyor? Yirmi dört saatten fazla oldu!"

"Çünkü henüz elinde bir şey yok. Bir şey bulduğunda arayacak."

Elimin arkasındaki damara saplanmış serum kateterine yoğun bir nefretle bakıyorum. "Bunu ne zaman çıkarabilirsin?"

"Dördüncü kez, antibiyotik torbası boşaldığında."

"Damlada bir sorun var. Çok uzun sürüyor."

Doktor yatağa doğru ilerliyor, üzerine uzanıyor, ellerini başının arkasında yastığın üzerine koyuyor ve ayak ayak üstüne atıyor. "Damlada bir sorun yok dostum. Sakin ol."

Sakin ol. Sanki yapabilirmişim gibi.

Zihnim bir korku filmi festivali gibi, şimdiye kadar tasarlanmış tüm slasher filmi kabuslarını oynuyor. Eva, elinde elektrikli testere tutan hokey maskeli Dimitri tarafından kovalanıyor. Hıçkıra hıçkıra ağlayan Eva duvara zincirlenmiş, kırbaçlanıyor. Eva çıplak ve yatakta çığlık atarken Dimitri-

"Siktir. Siktir!"

Bir nefes veriyorum ve ayaklarımı yere basarak dik duruyorum. Doktor bana baktı.

"Ne olursa olsun, seni anlıyorum. Aşk dünyadaki en iyi şeydir ama aynı zamanda en kötüsüdür."

"Tecrübelerinize dayanarak konuşuyormuşsunuz gibi geliyor."

Bir süre bana bakıyor, sonra başını çevirip tavana bakıyor. "Bir zamanlar evliydim."

Bunu söyleme şekli, sesindeki mutlak çığlık, bana evliliğinin boşanmayla sonuçlanmadığını düşündürüyor. Sessizce "Ben de." diyorum. Bana tekrar baktığında, "Meme kanseri" diye ekliyorum.

Gözlerini kötü bir anıya karşı kapatır gibi sıkarak arkasını döner. Bir süre sonra, "Vur-kaç." diyor.

"Oh lanet olsun. Özür dilerim."

Yutkunuyor, sonra boğazını temizliyor. "Evet. Randevu gecesi. Yemekte kavga ettik. Ev işlerine hiç yardım etmemem aptalcaydı. Çok çalışıyormuşum, her neyse. O haklıydı ama ben yorgundum. Pislik gibi davranıyordum. Restorandaki masamızdan kalktı ve dışarı kaçtı. Her şeyi gördüm, biliyorsun. Cam kenarında bir masamız vardı."

Aniden durur. Sonra, daha kabaca: "Ona söylediğim son şey 'Kaltak gibi davranmayı kes' oldu. Hiç özür dilemedim. Ona ulaştığımda gitmişti. Gözleri tamamen açıktı. Her şey paramparça olmuştu. Sürücüyü asla bulamadılar. On yıl önceydi ve hâlâ rüyalarımnda onu görüyorum. Ona kaltak dediğimde yüzünün aldığı şekli."

Yine durdu. Bu sefer devam etmiyor.

Ellerimi yüzümde gezdirerek derin bir iç çekiyorum. Ona yardım etmek için söyleyebileceğim hiçbir şey olmadığını biliyorum, şu anda kendi kişisel anı ve pişmanlık cehenneminde kaybolduğunu biliyorum.

Ölüm bize bir şey öğretecekse, o da tevazudur. Ve aptalca şeylerle tek bir anımızı bile boşa harcamamız gerektiğini çünkü tüm hayatın, hiç beklemediğiniz bir anda duracak olan bir saat olduğunu.

Paslanmaz çelik tezgahın üzerinde, bıraktığı yerde, Doc'un cep telefonu çalar.

Ayağa fırladım, kalbim küt küt atıyordu. Doktor da ayağa kalkmış, telefonu açmaya doğru yürüyordu. Bağlı olduğum metal serum sehpasını yanımda sürükleyerek, cevap verirken ona doğru aceleyle ilerliyorum.

"Alo?" Bir an dinliyor, konsantre oluyor. "Hey, K." Bana baktı. "Evet. Tam burada duruyor."

Bağırıyorum, "Ne diyor? Eva'yı buldu mu? Neler oluyor?"

Susmam için elini salladı. Biraz daha dinledikten sonra bana yukarıdan aşağıya baktı. "Ona senin bir pantolonunu - hayır, kot pantolonunu - ve bir sweatshirt'ünü - düz siyah bir tane, dostum - ve bir çift ayakkabını verdim. Hayır, Ferragamos değil. Çizme."

Yüksek sesle "Çok küçükler." dedim.

Doktor tekrar dinler, sonra yüzünü buruşturur. "Hayır, ayaklarını ölçmeyeceğim!"

"Eva'sı var mı?" diye kükrüyorum.

Killian ne derse desin Doc yüzünü buruşturur. "Peynir ve bıyık, siz ikiniz göğüslerini döven goriller gibisiniz. Üzgünüm ama maço sandviçinizdeki et olamam." Başını sallayarak hücreyi bana uzattı.

Telefonu kaptım ve kulağıma dayadım. "Lütfen bana onun sende olduğunu söyle."

"O bende değil."

Telefonu yan tarafıma bırakıyorum, başımı arkaya eğiyorum ve tavana doğru hayal kırıklığı dolu bir çığlık atıyorum. Telefonu tekrar kulağıma dayayarak, "Bana neler olduğunu anlat." diyorum.

"Olan şu ki, Vladimir Mikhailov adında çok ölü bir adamı Varşova'nın dışındaki kırsal kesimde terk edilmiş bir arazide bir mahzenin dibinde buldum-"

"Polonya'da mısın? Bana tam yerini söyle!"

Hayal kırıklığı ifadesi çileden çıkarıcı. "Odaklandığın şeyler. Şimdi güven sorunlarına girmenin sırası değil, dostum."

O yumuşayana kadar sessiz kalıyorum, öfkeleniyorum. "Pekâlâ, seni lanet olası otuzbirci. Bir kalem al."

"Doktor. Kâğıt ve kaleme ihtiyacım var." Çabucak hazırladı ve ben de Killian'a "Git" dedim.

Bana verdiği koordinatları kopyalıyorum, sonra onaylamak için tekrar okuyorum. İşim bittiğinde, "Devam edebilir miyim, yoksa sorgulamayı bitirdiniz mi?" diye soruyor.

Dişlerimi sıkarak, "Sorgulamaya daha başlamadım bile," diyorum.

"Her neyse," diyor iç çekerek, "ölen adamımız cüzdanını ve cep telefonunu geride bırakma nezaketini gösterdi. Şimdi size kimliğin bir fotoğrafını gönderiyorum."

Kalbim yerinden fırladı. "Ne tür bir telefonu var?"

"Android."

"Gittiği her yerin haritasını görmek için Zaman Çizelgesi sayfasına gidebilirsiniz!"

Killian homurdanır. "Ah, gerçekten mi? Tanrım, bunu hiç düşünmemiştim. Faydalı ipucu için teşekkürler."

Tanrım, bu adam. O uyurken kaşlarını tıraş etmek isterdim. "Aklımı kaçırmadan önce bana iyi bir şeyin olduğunu söyle."

Duraksadığında gülümsediğini duyabiliyorum. "Her şey sırayla. Hayatını kurtardığım için bana minnettar olduğunu söyle."

Telefonu tekrar yanıma bırakıyorum, derin nefesler alıp ona kadar sayıyorum. Tekrar kulağıma götürdüğümden olabildiğince sakın bir şekilde "Hayatımı kurtardığın için minnettarım" diyorum.

Minnettarlığımı ifade etmemden tam olarak memnun olmadığını gösteren hoşnutsuz bir ses çıkarıyor.

Biraz daha nefes alıyorum, biraz daha sayıyorum. "Killian. Zamanında gelip beni ambulansa aldığın, güvenli evine götürdüğü ve tüm deliklerimle ilgilenmesi için Doktor'u aradığın için içten minnettarlığımı paylaşmak isterim. Teşekkür ederim. Gerçekten. Tüm kalbimle."

Bir an sessiz kaldı. Arka planda, uzaktan gelen gök gürültüsü sesini duyuyorum.

"Alaycı olup olmadığınızı anlayamıyorum."

Neredeyse telefonu odanın öbür ucuna fırlatacaktım, ama onun yerine Doktor beni izlerken birkaç düzine küfür savurdum.

başını sallıyor. Çığlık atmayı bıraktığımda, Killian gülüyordu.

"Aman Tanrım. Bu öfke. Sen yanan bir fitilsin, dostum."

Avazım çıktığı kadar bağırdım, "Kadınım nerede?"

Mırıldanıyor, "Ben, Tarzan. Sen, Jane. Zerre kadar incelik yok." Sonra normal bir sesle: "Telefonun SIM kartındaki verileri yükleyip göndereceğim. İlginç bulacağınıza eminim. Siz ve ekibiniz üzerinde çalışıp planlarınızı yapabilirsiniz. Bu arada, ilgilenmem gereken başka işler var. Yakında sizi tekrar arayım."

Panik sırtıma tırmanıyor, buzdan pençelerini boğazıma geçiriyor ve sıkıyor. "Tekrar kontrol edeyim mi? Sen neden bahsediyorsun be? Nerede olduğunu biliyor musun, bilmiyor musun?"

Sorularımı duymazdan geliyor. "Güvenli evi istediğin kadar kullanabilirsin. Doktor sana ihtiyacın olan her şeyi verecektir. Şerefe."

Sonra -inanılmaz bir şekilde- zili çalıyor.

Şok içinde elimdeki telefona bakarken deponun öbür ucundan gelen elektronik bir ses dikkatimi dağıtıyor. Bu bilgisayar bankası. Çok sayıdaki ekrandan biri aydınlandı. Satır satır yeşil bir metin belirliyor ve yukarıdan aşağıya doğru hızla kayıyor.

Doc parlak bir şekilde, "Bak, kod! Bu Matrix saçmalığını yapmasına bayılıyorum."

"Evet," diyorum kaşlarımı çatarak, Connor'ı aramaya başladım bile. "Benim de favorim."

Yarım saat sonra Tabby, ölü dostumuz Vlad'ın son doksan gün içinde ziyaret ettiği her yerin haritasını çıkardı, okul, sabıka, sürücü, kredi ve iş kayıtlarını çıkardı, tüm geniş ailesi ve bilinen ortakları hakkında geçmiş kontrolleri yaptı, tüm bağlantılarını araştırdı.

ve kullandığı uluslararası hacker veritabanıyla numaraları ve e-postaları karşılaştırdı.

Ayrıca tüm resimleriyle birlikte tüm mesaj geçmişini de indirmiş.

Oh, resimler. Vlad penisini havadan daha çok seviyordu.

"Dürüstçe söyleyebilirim ki, hiç bu kadar büyük bir çift testis görmemiştim."

"Greyfurt gibiler! Acaba iç çamaşırlarını özel olarak mı yaptırdı?"

"Bunun tıbbi bir sorun olduğunu mu düşünüyorsun? Acı verici görünüyor." "Ben daha çok neden bu kadar çok onun hurdalarının resimleri. Bu koleksiyon neredeyse Smithsonian kapsamındadır. Bu galeride gezindikten sonra, bu adamın dürüstlüğünü ve fasulyelerini polis sırasından bile seçebilirim."

Tabby, Connor, Doc ve ben Doc'un sağladığı dizüstü bilgisayar üzerinden bir konferans görüşmesi yapıyoruz. Doc bilgisayarın başında kaptan koltuğunda oturuyor, ben de onun arkasında yürüyorum. Killian'ın uydu bağlantısındaki verileri dizüstü bilgisayara indirdi ve Tabby'ye gönderdi. Beklediğimiz son şey, Vlad'ın cep telefonu haritasındaki tüm adreslerin hem iş hem de konut sahiplerinin belirlenmesi.

Bu arada, röntgencilik.

En azından onlar için. Zeminde bir oyuk açıyorum ve beni öldürmek isteyen yaklaşan kalp kriziyle savaşıyorum.

"Tamam, adres raporunu aldım," diyor Tabby. "Tamam, adres raporunu aldım."

Vlad'ın aletinin resimleri ekrandan kayboluyor. "Şükürler olsun," diyorum.

"Elimizde ne var?"

Bir süre sessiz kalıyor ve bizim tarafımızda dizüstü bilgisayar ekranının sağ üst tarafında küçük bir kutu olarak gösterilen raporu inceliyor. Ekranın geri kalanında Tabby ve Connor'ın Metrix'teki ofisindeki büyük siyah masasında yan yana oturdukları bir görüntü var.

Göğüslerinin üzerinde STOP STARING AT MY TITS sloganının yazılı olduğu pembe bir tişört giyiyor. Alev alev yanan kızıl saçları at kuyruğu şeklinde. Dudakları kırmızıya boyanmış. Tırnakları siyah.

Connor her zamanki iri yarı, heybetli haliyle görünüyor. Devasa kollarından biri karısının sandalyesinin arkasına dolanmış. Kadın çalışırken, adam da onun at kuyruğunun ucuyla oynuyor.

"Kahve dükkanlarımız var. Restoranlar. Kuru temizlemeci. Banka. Arada bir striptiz kulübü." Duraklıyor, parmakları klavyenin üzerinde uçuşuyor. "Annesinin ve erkek kardeşinin evleri, arkadaşlarının evleri, amcasının, kız kardeşinin, falan filan."

Yazmaya devam etmek için tekrar duraklıyor, sonra yüzünü buruşturuyor. "İnanabiliyor musunuz, üç farklı sperm bankamız var. Görünüşe göre o büyük testisler ona biraz cep harçlığı kazandırıyormuş."

Doktor kıkırdar. "Büyük limonlardan limonata yapmanın yolu, dostum."

Tabby önce ona, sonra bana bakıyor, sonra başını sallıyor ve yazmaya devam ediyor.

"İşte Killian'ın size verdiği koordinatlarla eşleşen adres. Slavtek Corporation tarafından iki ay önce on sekiz milyon Amerikan dolarına satın alınan yirmi hektarlık bir parsel üzerinde üç bin metrekarelik bir mülk."

"Çok büyük bir mülk," diyor Connor. "Sadece ev otuz bin metre kare."

Metreden metreye çevirmek için hesap makinesine başvurmadan Tabby, "Otuz iki bin iki yüz doksan bir. Artı para üstü."

Doktor etkilenmiş görünüyor ama Connor ve ben onun müthiş zekâsına zaten aşinayız ve bunu doğal karşılıyoruz. "Bir şirket tarafından satın alınmak, gerçek sahibini gizlemek için iyi bir yoldur." diyorum.

Tabby gülümsüyor. "Bakalım Slavtek'teki dostlarımız bu listede başka bir şeye sahipler mi?" Masasındaki başka bir bilgisayara döner ve bir şeyler yazar. "Vay anasını."

"Ne?"

"Burada bu şirkete ait on yedi mülküm var."

"Saint Petersburg'da bir şey var mı?"

Tabby ne düşündüğümü biliyor. "Hayır. Dimitri'nin Rusya'daki evi onun tröstü aracılığıyla satın alındı. Onunla Slavtek arasında bariz bir bağlantı göremiyorum ama şirketi daha fazla araştırmam gerekiyor."

Dimitri'nin Polonya'da bu kadar çok mülke sahip olması için bir neden düşünemiyorum ama yine de bu deli herifin neyin peşinde olduğunu kim bilebilir ki? "Slavtek'in sahip olduğu tüm mülkler konut mu?"

Tabby bir dakika boyunca etrafı yoklar. "Evet."

"Herhangi biri son birkaç ay içinde mi satın alındı?" "Evet... hepsi. Ve hepsi çok büyük."

Doc sandalyesinde arkasına yaslanarak, "Yani birileri mülk gaspı yapıyor," diyor.

Connor omuz silkerek, "Gayrimenkul her zaman iyi bir yatırımdır," diyor.

Tekrar adımlamaya başlıyorum, zihnim komplo teorileri, hayal kırıklığı ve endişeyle dolu bir fare yuvası. Bunların hiçbirisi bizi Eva'ya yaklaştırmıyor gibi görünüyor.

Şu ana kadar ölü adam Vladimir ile Eva arasında belirgin bir bağlantı bulamadık, ancak cesedi Killian'ın kartvizit GPS'inden sinyal aldığımız son yerdeydi.

Ama bu her anlama gelebilir. Belki de adam kartı Eva düşürdükten sonra yerden aldı. Ya da belki de Killian'ın kartvizitinde gerçekten GPS yoktu.

Adım atmayı bıraktım, dehşet içinde donup kaldım.

Belki de tüm bunlar bir aldatmacadır. Killian orada fark etmemizi istemediği başka bir şey yaparken bizim buraya bakmamızı sağlamak için tasarlanmış kırmızı bir ringa balığı.

Doktor'a dönerek "Killian'ın kartvizitlerinde gerçekten GPS var mı?" diye soruyorum.

"Papa komik şapkalar takıyor mu?"

Birbirimize bakıyoruz. Metal serum standımla ona vurmak istiyorum, ta ki daha da kötü bir düşünce aklıma gelene kadar.

Killian Eva'nın elinde olmadığını söyledi, onu bulamadığını değil. Ve ona kadınının nerede olduğunu bilip bilmediğini sorduğumda cevap vermedi.

"Bilmesi gerekenler esasına göre çalışır ve onunla ilgili hemen hemen her şey bilmemesi gerekenlerdir." Doktor'un Killian hakkındaki sözlerini hatırlıyorum ama şimdi tamamen yeni bir anlam kazandılar.

Serum standını öfkeyle yere çarptığımda Tabby ve Connor "Sorun ne?" diye sordular.

"O piç onun nerede olduğunu biliyor!"

ON ÜÇ

EVA

Dua ediyorum.

Dizlerimin üzerinde, yatağın yanında, hayatımın alışkanlığıyla. Yüce Tanrım, lütfen beni duy. Yüce Tanrım, lütfen bana yardım et. Yüce Tanrım, eğer şu an karşımda dursaydın, o kutsal taşaklarını tekmelerdim, seni kibirli pislik.

Neden bana bu kadar güzel bir şeyi sadece onu elimden almak için veriyorsun? Bundaki yüce amaç nedir? Amaç ne olabilir ki?

Evet, evet, biliyorum. Amaç acı çekmek. Amacım inancımı sınamak. Senin adına ne kadar yüksek bir bok dağına tırmanmaya istekli olduğumu görmek.

Hallelujah.

Peder, beni affedin ama Dimitri ile düşündüğümünden çok daha fazla ortak yönünüz olduğunu şimdi fark ettim.

Ağırlığımı dizlerimden dizlerime kaydırıyorum, bacaklarımdaki sertlikten irkiliyorum. Bedenimin ve ruhumun geri kalanındaki katılığın yanında bu hiçbir şey.

Naz öldü. Bana kendimi güvende, sevilmiş ve görülmüş hissettiren tek adam öldü.

Yine de buradayım, hayatta kalıyorum. Bu pahalı beyaz ipek nevresime bakıyor, nefes aldıkça daha da ateistleşiyor ve tüm odayı Dimitri'nin kanıyla boyamaktan başka bir şey istemiyorum.

Kaybediyorum.

Belki de hiç sahip olmadım.

Belki de milyonlarca ışık yılı uzakta, başka bir boyutta, yabancı bir galaksideki bir çocuk tarafından sallanan plastik bir kar küresinin içindeki yapay bir kar tanesiyim.

Bu kadar sersemlememiş olsaydım ağlardım. Otoyolun ortasındaki çift sarı çizgide ilerleyen geyiğim ben, üzerime gelen on sekiz tekerlekli aracın devasa çelik ızgarası karşısında şoka girip yolumdan çekilmeyi akıl edemedim.

Kapının çalındığını duyduğumda dönmeye zahmet etmiyorum. Sadece ne gelecekse onu beklerim.

"Gospozha?"

Stefan. Zavallı Stefan, o da yakın zamanda birini kaybetti. Tetiği çeken Dimitri olmasına rağmen Vlad'ın ölümünün benim hatam olduğunu düşünmeden edemiyorum. Bir bakıma Dimitri haklıydı: Daha iyi bilmeliydim. Nasıl bir şeytanla uğraştığımı biliyordum.

Yani şu ana kadarki ceset sayısı üç. Kurt-Dimitri'nin beni kaçırmak için New York'a gönderdiği uşağı-Kurt'un yoldaşı ve Vlad. Aslında dört, eğer Naz'ı da sayarsam, o benimle hiç tanışmamış olsaydı hala hayatta olurdu.

Ve apartmandaki kızgın köpek de. Yani beş.

Hayır, o da değil. Dimitri'nin askerlerinden kaçtığı oturma odasındaki o silahlı çatışma sırasında son ödüllere gitti? Sekiz mi? On mu? Farkı 9'a bölelim. Raphael'i ve Gümüş Gölge'nin kaptanını da unutmayalım, benim yüzümden doğrudan ya da dolaylı olarak on altı hayat söndü.

Evet. Onları gerçekten biriktiriyorum. Profesyonelleştigimi söyleyebiliriz.

"Gospozha? İçeri girebilir miyiz?"

"Elbette," diyorum **y o r g a n a** doğru. "Ben sadece cesetleri sayıyorum."

Kapı açılır. Bir süre sonra biri boğazını temizler.

"Hanımefendi. Alçıyı takmak için geldim."

Omzumun üzerinden baktım. Stefan ve doktor orada duruyor, ikisi de büyük bir endişeyle bana bakıyor. Yüzümün bu iki adamı bu kadar telaşlandıracak ne yaptığını merak ediyorum. Dengesizce ayağa kalkıyorum, sonra yatağın kenarına oturuyorum.

Yatıyor olmalıydım. Oda dönmeye başladı, çok yavaşça.

Doktor yaklaşırken Stefan geri çekilir, kapıları kapatıp kilitler. Duvarlardaki gözler yüzünden oyalanmaması gerektiğini biliyordur.

Doktor, provadan odaya döndüğümde giydiğim beyaz bornozun içinde bana bakıyor. Yüzüme ve duruşuma baktı. "İyi görünmüyorsunuz."

Göğsümün içinde bir şey parçalanıyormuş gibi hissediyorum. Midem safradan ekşidi. Nabzım düzensiz, ellerim ve ayaklarım buz gibi. Ayakkabılarına bakarak, "Bir insan kırık bir kalpten ölebilir mi?" diye soruyorum.

"Evet. Aslında kırık kalp sendromunun bir adı var: takotsubo kardiyomiyopatisi. Boşanma ya da sevilen birinin ölümüyle ortaya çıkan stres hormonu artışına kalbin verdiği tepkiden kaynaklanır."

"Sanırım o kişinin kalp sorunları varsa bunun bir faydası olmaz."

Bir anlık sessizlikten sonra doktor pencerenin yanındaki masadan bir sandalye çekti. Karşıma oturdu ve elimi tuttu.

"Ölmeyeceksin."

Nazik ses tonu gözlerimin dolmasına neden oluyor. Fısıldıyorum, "Ya istersem?"

"O zaman yaşamak için ihtiyacın olan tüm nedenleri düşünürsün."

Ona bakıyorum. Bana bir büyükbabanın bakacağı gibi bakıyor, şefkat ve anlayışla, yılların bilgeliğiyle. Gülümsüyor. "Votka da tavsiye ederim. Birkaç sert içki bana pek çok karanlık günde yardımcı oldu."

"Çok naziksiniz. Teşekkür ederim."

Sesini bir oktav düşürüyor. "Evet, burada nezaketin az olduğunu düşünüyorum."

Bu nazik adamın Dimitri için çalışmaya nasıl başladığını merak ediyorum ama sormuyorum. Örümcekler ağlarına her türlü farklı yaratığı hapsederler.

Tekrar ayakkabılarına bakıyorum ve o da elimi okşuyor. Sonra ayağa kalkıyor, sandalyeyi yerine koyuyor ve kırık kolumu sargı bezi ve alçıyla sarma işine girişiyor, işi bitene kadar sessizce alışıyor.

"Kuru tutun," diyor işi bittiğinde, yanında getirdiği çantayı toplarken. "Kolunuz kaşınabilir ama alçının içine bir şey sokup kaşımaya çalışmayın. Parmaklarında kötü bir koku ya da renk değişikliği fark edersen hemen beni ara. En az birkaç hafta alçıda kalacaksın."

"Biliyorum," diyorum ona, çünkü elbette daha önce de alçı yaptırmıştım.

İşte o zaman bana çarptı. Aniden, çarpıcı ve beklenmedik bir şekilde, bir tokat gibi.

Öfke.

Bir uçurumun kenarında uluyan bir grup iblis gibi öfke, gözlerimi yakan kükürt kokusu, damarlarımı kavuran kutsal olmayan bir ateş, derimi yüzen ve kemiklerimi eritip küle eviren kükürt yağan gökyüzü. Sahip olduğum her şeye, kaybettiiğim her şeye ve babasını asla tanıyamayacak olan karnımdaki çocuğa karşı kanlı, kan donduran bir öfke.

Dimitri Naz'ı öldürdü.

Dimitri Naz'ı öldürdü.

O kadar şiddetli titremeye başlıyorum ki dişlerim takırdıyor.

Doktor fark etmiyor. oktan dönüp veda ediyor. Kapıya gidiyor ve çalıyor, çünkü kilitli olduğunu biliyor. O benim kafesimde.

Bir kafesin
içindeyim.

Dimitri Naz'ı
öldürdü.

Hiçbir şey olmamış gibi burada oturarak ne halt ediyorum?

Kapı açılır. Doktor içeri giriyor. Stefan'ın yüzünü görüyorum, o keskin kedi gözleri hiçbir şeyi kaşırmıyor.

Sanki bunu bekliyormuş gibi, gözünü kırpmadan benim akkor halindeki öfkeme bakıyordu. Sanki geleceğini biliyormuş gibi.

Ayağa fırlıyorum, odanın diğer ucuna uçuyorum ve kapıyı ardına kadar açıp duvara çarpıyorum. Doktor irkilerek döndü. Stefan sadece bekliyor.

Bir ölüm perisi gibi, "Beni hemen o orospu çocuğuna götürün!" diye bağıyorum.

Stefan'ın yüzünde belli belirsiz bir gülümseme vardı.

Dimitri'nin çalışma odası malikânenin diğer ucunda, hiç dikkat etmediğim baş döndürücü bir dizi odanın ötesinde. Yanlarından geçerken vebadan kaçır gibi geri çekilen çalışanların şaşkın bakışlarına ya da arkamdan yükselen fısıltılara da aldırmış etmiyorum. Vahşi, intikamcı gözlerim ve kesik dişlerimle kötü asit almış bir Valkyrie gibi görünebilirim, ama öyle olsun. Nasıl görüldüğüm umurumda değil.

Dökecek kanım var.

Stefan parmaklarını önünde durduğumuz büyük ahşap kapıya vuruyor ve bana beklememi söylemek için elini kaldırıyor. Nefes nefese ve öfkeyle titreyerek, neredeyse kuduz bir şey gibi ağzından köpükler saçarak, parmaklarını ısırmamak için elimden gelen her şeyi yapıyorum.

İçeriden "Gel" sesini duyduğumuzda, Stefan'ı itip geçiyorum ve odaya bir el bombası gibi dalıyorum.

Odanın öbür ucundaki geniş meşe masanın arkasında oturan Dimitri, korkuya benzer hiçbir şey göstermeden, soğukkanlılıkla bana bakıyor. Ya da şaşkınlıkla. Sanki geleceğimi biliyor gibiydi.

Elindeki kesme kristal bardakta viskiyi döndürüyor. "Bu ilginç olmalı. Bir silah buldunuz mu?"

Beline kadar soyunmuş. Güçlü, zayıf göğsü terden parlıyor. Karnındaki kaslar sıkılmış, her biri gerginlik altındaymış gibi eklemlenmiş.

Sandalyesinin yanında yere diz çökmüş, muhasebeciye benzeyen doktoru. Ani girişim karşısında şaşırđı, baykuş gibi gözlerini kırpıştırdı. Dimitri'nin karnındaki kurşun deliğini temizliyordu.

Yüzüm kadar kırmızı ve kızgın olan ve mavi peyniri andıran bir damar ağıyla çevrili mor ve mumsu beyaz etten oluşan benekli bir manzarayla çevrili olan delik.

Dimitri'nin masasının bir tarafında koridorları ve yatak odalarını, yaşam alanlarını ve araba yollarını, mutfağı ve yemek odasını ve diğler her şeyi gösteren bir dizi güvenlik kamerası var. Bir hizmetçinin odama girip ortalığı süpürmeye başladığını görüyorum ve zavallı, kırık dökük bir şey olan öfkem kendini elmas sertliğinde bir intikam miline dönüştürüyor, kenarları bir kılıçtan yansıyan güneş ışığı gibi parlıyor.

Sıkılmış bir çeneyle kelimeleri gıcırdatıyorum. "Hayır. Ama bu işe yarayacak."

Yanmayan şömineye koşuyorum, ocağın üzerindeki demir demiri alıyorum ve etrafımda dönerek onu sallıyorum.

"Şimdi, şimdi, Evalina. Melodramatik olma."

Küçümseme damlıyor. Endişelenmiyor ama endişelenecek. "Daha melodrama başlamadım bile. Kendini hazırla."

Yakındaki bir kitaplığın önündeki camı tek bir vuruşla kırıyorum. Sol kolum işe yaramıyor ama sağ kolum bu eksikliği telafi etmekten mutluluk duyuyor. Kitaplıktan sonra şömine rafının üzerindeki iki boş porselen vazoyu ve Stalin'in camdan yapılmış büstünü parçalayıp milyonlarca parıltılı parçaya ayırıyorum. Sonra tekrar dönüyorum, ağır nefes alıyorum, avuçlarım terden kayganlaşıyor.

Dimitri bana eğlenerek bakıyor. Sanki mobilyaları tırmalayan, gür kuyruğıyla perdelere tırmanan sevimli bir kedi yavrusuymuşum gibi.

"İtiraf etmeliyim ki bu beklenmedik bir şey. Sanırım tüm bu şiddet eğilimlerini Amerikalılarla geçirdiğın zamanlardan kapmışsın."

Naz'dan bahsetmenin beni daha da çileden çıkaracağını bildiği için gülümsüyor ki öyle de oluyor.

Dimitri her zaman silahlıdır, silahı olmasa bile.

Yavaşça, istikrarlı bir şekilde ilerliyorum, sopa titreyen yumruğumda sıkılı. "Seni öldüreceğim."

İç geçiriyor, viskisini bir çırpıda bitiriyor ve bardağı yere bırakıyor. "Canım," diyor alaycı bir tavırla, "bu oyundan zevk alıyorum ama gördüğün gibi şu anda başka bir işle meşgulüm. O yüzden yeniden planlamamız gerekecek."

Masasının üst çekmecesinden bir tabanca çıkardı. Donup kaldım.

Tabancayı önündeki kurutma kağıdının üzerine bırakıyor, namlusu bana bakacak şekilde çeviriyor, sonra ellerini çıplak karnının üzerinde birleştiriyor, hareketleri telaşsız. "Tabii kumar havasında değilsen. Ne kadar uzaktasın, dört metre mi? Ben silahı alıp seni göğsünden vurmadan önce buraya koşup o sopayla kafatasımı parçalayabileceğini mi sanıyorsun?"

Bu adamın kibri. Kibri sadece ahlaksızlığıyla eşleşiyor.

Aramızdaki mesafeyi hesaplayarak önce silaha, sonra ona bakıyorum.

Ve onu güldürmek.

"Şu haline bak, küçük kobra, saldırmak için kıvrılıyorsun." Bir parmağını dolgun alt dudağına sürtüyor, mavi gözleri beklentiyle parlıyor, sonra masasının üzerine eğiliyor. Sesi boğuklaşıyor. "Hadi o zaman aşkım. Gel ve beni al."

Doktor ayağa kalkıyor ve bir yengeç gibi yanımdan hızla geçerek Stefan'ın hâlâ durduğu güvenli kapı aralığına doğru geri çekiliyor.

Dimitri ve ben birbirimize bakıyoruz.

Ruhunuzu kaybedebileceğiniz o sonsuz, göz kırpmayan bakışlardan birine sahip; öyle ürpertici bir bakış ki, buz gibi parmaklarını kemiklerinize kadar batırıyor. Ona zarar verme -onu öldürme- dürtüsü içimde bir orman davulu gibi çalıyor, gürültülü ve çirkin, sıcak ve acımasız.

Dişlerim birbirine çarpıyor. Bir nefret spazmı midemi yumruk haline getiriyor.

Bir zamanlar aşkın aptalca bir fantezi olduğunu düşünürdüm. Kendime acımak gibi, karşılayamayacağım bir şey. Ama sonra bana aşkın aptalca değil, gerekli olduğunu öğreten bir adamla tanıştım. Temel. Onsuz gerçekten yaşayamayacağımız tek şey.

Hareketlerim itici. Öfkenin roket yakıtı ayaklarımı kanatlandırıyor. Ne olduğunu anlayamadan, ona bu kadar hızlı ulaşmış olabileceğime kendi gözleriyle inanamadan Dimitri'nin üzerindeyim.

Ama muhtemelen demirin sert ısırığını yüzünde hissetmeden önce değil.

Vuruşum garip ama doğru. Sopa tatmin edici bir çatırtıyla çenesine çarpıyor. Kafası yana savruldu. Öfke ve acı içinde kükrüyor. Kan göğsümde sıcak, ıslak bir şerit halinde püskürüyor.

Küçük beyaz bir nesne uçarak geçer: bir diş.

Sandalyeden devriliyor ve elleri ve dizleri üzerinde yere düşüyor, kafasını temizlemek için bir köpek gibi sallıyor. Onu öyle görmek -yaralı, kanlar içinde, aşağılanmış- parmağımı elektrik prizine sokmuşum gibi bir güç dalgası veriyor bana.

Masasının yanında durarak ona bağıríyorum, "Bu arada, sevgilim, söylemek istediğim bir şey var. Siktir git!"

Bir yumruk daha savurdum ama sürpriz saldırımın şokunu atlatmıştı. Çoktan ayağa kalkmış, sendeliyordu. Sopa burnunun yanından vızıldayarak geçerken şanslı bir hareketle bir darbe daha almaktan kurtuldu. Sonra kendini bana doğru fırlatıyor, beni bir ayı kucaklamasıyla yakalıyor ve yüzüstü masasına çarpıyor.

Sopa elimden düştü. Nefesim kesildi ve kısa süreliğine yıldızları gördüm. Alçıldaki kolum acı içinde yanıyor.

Üstümde korkunç bir ağırlık var, kolları beni bağılıyor, nefesi kulağımda sıcak. Mırıldanıyor, "Hayır, aşkım.

Siktir git."

Bir eliyle belini yokluyor, kemerini çözüyor.

Hayal kırıklığı içinde çığlık atıyorum, bacaklarımı tekmeliyorum ama yerinden kıpırdayamayacak kadar güçlü. Tabanca masadan halının üzerine düştü, uzanabilsem kolumun ulaşabileceği bir yerdeydi ama çalışan tek kolum altımda sıkıştı. Çılgınca kolumu kurtarmaya çalışıyorum ama Dimitri ön kolunu boynuma doğru bastırıyor, eli omzumu demir bir mengeneyle kavrayıp yerinde tutuyor.

Kapıya umutsuz bir bakış gönderiyorum ama Stefan ve doktor gitmişler.

Dimitri bir bacağını benimkinin arasına sıkıştırıyor. Kemerinin, kemer kancaları arasında uçuşurken çıkardığı ses, doğal olmayan bir şekilde yüksek geliyor; kaygan bir vızıltı, bu sefer dehşet içinde tekrar çığlık atmama neden oluyor. Eli bornozumun altında dolaşüyor, belime kadar çekiyor, sonra kalçama kenetleniyor. Tırnakları kalçamı ısıriyor.

Çıplak ten.

Fermuarını indirdiğinde gülüyor. Çılgınca bir ses, müstehcen, cenazedeki kahkahalar gibi.

Altında debeleniyorum, tüm kaslarım geriliyor, nefesim panikle kesiliyor. Karnımda keskin bir şey hissediyorum, soğuk bir kenar etime batıyor, ama kalçalarımı aşağıda tutan ve içeri girmek için kendini eğen Dimitri'nin hırıltılı ağırlığından kurtulmak için bir hayvan gibi savaşıyorum. Ben çırpınırken o şehvetle pantolonunu indiriyor.

"Gel bakalım Eva," diyor korkumdan ve çaresiz çığlıklarımdan etkilenmiş, kısık bir sesle. "Sana ihtiyacın olanı vermeme izin ver."

Karnımın altındaki o şey. O keskin, yassı şey. Nedir o?

Bir kalp atışı için rahatlıyorum, nabzım kulaklarımda kanat çırpışları gibi atıyor, zihnim durmak bilmeyen sessiz bir çığlıkta tekrarlanan Hayır Hayır Hayır'ın yankı odası.

Dimitri, teslim olduğunu sandığı şey karşısında zafer homurtuları çıkarıyor. Ön kolunu boynumdan çekip

daha iyi kavramak için.

Onun ağırlığı üzerimde olmadan elimi hareket ettirebiliyorum. Parmaklarım masa ile rahmim arasına sıkışmış yassı nesnenin etrafına dolanıyor. Parmak uçlarımda metalin serin dokunuşunu hissettiğim anda ne olduğunu anlıyorum.

Ve onunla ne yapacağımı biliyorum.

Vücudum güçlü, yıllarca günlük dans pratiği, barre'de geçirilen saatler ve saatler, kaslarımı kondisyonlamak ve tonlamak, onları sadece acıya dayanmak için değil, onu kabul etmek ve geçmişte çalışmak, masada bir yer vermek için eğitmekle bilenmiş. Tam olarak bir arkadaş değil ama daha çok saygı duyulan bir rakip.

Ama esnekliğim. İşte gerçekten parladığım yer burası.

Akıcı, kırbaç gibi bir dönüşle vücudumun üst kısmını döndürüyorum ve mektup açacağını Dimitri'nin çenesinin altındaki yumuşak noktaya saplıyorum.

ON DÖRT

NAZ

Kafese kapatılmış bir aslan gibi bir ileri bir geri adım atıyorum, o kadar öfkeliyim ki birkaç dakika boyunca konuşamıyorum.

Doc kaptan koltuğunda daha güvenli bir mesafeye doğru yavaşça yuvarlanırken Tabby ve Connor dizüstü bilgisayar ekranından beni izliyorlar.

Serum standını yere fırlattığımda antibiyotik torbası kancadan fırladı. Şimdi plastik borusu üzerinde kopmuş bir uzuv gibi arkamda sürükleniyor, hala birkaç et parçasıyla asılı duruyor. Durdum, iğneyi elimin arkasından çıkardım ve tekrar ileri geri yürümeye başlamadan önce onu da yere attım.

Teknik olarak ileri geri topallıyorum. Zaten eski bir sakatlıktan dolayı adımlarımda hafif bir aksama vardı, bir de dikişli baldırım çığlık atıyor.

Ciğerlerim de öyle. Kaslarım.

Bağırsaklarım. Kalbim.

"Killian'ın bana verdiği koordinatların gerçekten gittiği yer olup olmadığını bile bilmiyorum," diyorum neredeyse öfkeyle tükürerek. "Hiçbir şey için kanıtım yok!"

"Yine de elimizde ölü bir adam var," diyor Doktor, aşırı parlak bir sesle. Ona ölümcül bir bakış attığımda, ellerini yatıştırıcı bir hareketle kaldırıyor. "Sadece söylüyorum."

"Ölü bir adamımız mı var?" Israr ediyorum. Boynumdaki tüm damarların dışarı çıktığını hissedebiliyorum. "Kim bilir bu lanet olası

Vladimir gerçek adı neydi? Elimizde onu Dimitri ya da Eva'ya bağlayan somut bir Şey yok! Belki de Killian'ın süper casus arkadaşlarından biridir!"

"Killian'ın 'dostları' olduğunu sanmıyorum. O daha çok yalnız kurt tipi."

"Bunu nasıl bilebilirim? Onun hakkında hiçbir Şey bilmiyorum! Killian'ın gerçek adı olup olmadığını bilmiyorum, kimin için çalıştığını bilmiyorum, nereye gittiğini ya da oraya nasıl geldiğini bilmiyorum, hatta özellikle kadının için planlarının ne olduğunu bilmiyorum!"

Doktor laf kalabalığımdan etkilenmiş gibi görünmüyor. Sinsi bir ayağını diğer kaçasının üzerine atıp omuz silkiyor. "Yani, evet, onunla uğraşırken belli bir miktar belirsizliği kabul etmek zorundasınız, ama ..." Sanki devam etmenin akıllıca olup olmadığını düşünüyormuş gibi bir an duraksıyor. "O senin hayatını kurtardı."

Gzbebeklerimin arkasındaki basınç tehlikeli derecede yüksek. Kafamdan fırlayıp duvara çarpmaları beni hiç şaşırtmazdı.

Killian'ın hayatımı tam olarak nasıl kurtarmadığına dair tüm ayrıntılara giremeden Tabby aceleyle "Bir Şey buldum" dedi.

Fel geirecekmişim gibi hissederek dizüstü bilgisayarın başına geçtim ve avularımı masaya vurdum. "Ne oldu?"

"Bu adam, Vlad'ın arkadaşı. Stefan."

Ekranın sağ tarafındaki küçük kutuda bir resim belirir. Özne kameraya doğru yürürken tam karşıdan çekilen bu fotoğrafta otuzlu yaşlarının başında, yapılı, siyah saçlı, kısa siyah sakallı ve delici yeşil gözlü bir adam grlyor. Siyah bir pantolon ve beyaz düğmeli bir gömlek giymiş olan adamın kolları kordonludur ve her ikisi de o kadar sıkıdır ki dolaşımını kesecekmiş gibi görünür. Belli ki fiziğiyle gurur duyuyor.

Daha da açıkçası, o tehlikeli. Tüm havası "belalı" diye bağırıyor.

"Kim o?"

"Rus Silahlı Kuvvetlerinde eski komutan. Askerlik sonrası kariyeri çoğunlukla yarım yamalak adamların kişisel güvenliğınden oluşuyor. Oligarklar, mafya liderleri, ara sıra faşistler. Ama birkaç ay önce yeni bir işe başladı. Arkadaşı Vlad'ı da yanında getirdi."

Gülümsemesi bana Stefan'ın yeni işverenin kim olduğu hakkında bilmem gereken her şeyi anlatıyor.

"Dimitri."

"Evet."

Kan dolaşımımı öfori ile dolduran endorfin dalgası ile vuruşum şimdi baskınlık için savaşıyor.

Bir ipucu. Sonunda.

"Nereden bileceğiz?"

Küstahça, "Tüm teknik detayları mı istiyorsun?" diyor.

Bundan ne kadar nefret ettiğini bildiğim için yatıştırıcı bir şekilde, "Söz veriyorum seni sorgulamıyorum," diyorum. "Sadece şu anda alabileceğim sağlam bir şeye susamış durumdayım."

Dudaklarını büküyor. "Sen bilirsin."

Klavyesinde bir tuşa basıyor ve ekranım verilerle doluyor. Pencere üstüne pencere açılıyor. İsimleri vurgulanmış metin mesajlarının ekran görüntülerini görüyorum. Sabitlenmiş adreslerin olduğu haritalar görüyorum. Telefon numaralarının listesini görüyorum. Banka hesap özetlerini görüyorum. Her şey Rusça olduğu için anlayamadığım bir sürü başka rapor görüyorum.

"Benim açımdan sorun yok," diyorum parlak bir sesle, kandırıldığımı biliyor ama bunu itiraf etmekten nefret ediyorum. "Sırada ne var?"

"Slavtek Şirketi'nin sahip olduğu on yedi mülkten on ikisinde ya da yaklaşık on ikisinde Vlad ve Stefan mesajlaştı. Ve bunlardan biri Killian'ın size verdiği adresten, ki bu aynı zamanda Vlad'ın son mesajının geldiği yer."

Doktor, sana söylediğim gibi bana asık suratlı bir nine bakışı gönderdi. "Bana diğer adresleri göster."

Ekranı bir harita kaplıyor. Üzerinde yaklaşık otuz kilometre aralıklarla on bir sabitlenmiş yer var.

Varşova dışındaki kırsal yerler. Bir başka iğne de Killian'ın bana telefonda verdiği koordinatları gösteriyor.

"Tamam, seni ketum herif," diye mırıldanıyorum, haritaya sertçe bakarak. "Diğer adreslerden hangisine kaçtın?"

Doktor inanamıyor. "Sakın bana onu."

Doğruldu ve ona baktım. "Hayır, onun peşinden gitmeyeceğim. Eva'nın peşinden gidiyorum. Ve bunu şimdi yapacağım."

"Neredeyse öldün!"

"Bunun için teşekkürler, ama ben birazcık bile ölü değilim." "Delik deşiksin! Sepsis olabilirsin!"

"Evet, ben de her an kalp krizinden düşebilirim. Şansımı deneyeceğim."

Doktor ayağa kalkıyor ve dizüstü bilgisayardaki Tabby ve Connor'a yalvarmak için dönüyor. "Bu korkunç bir plan. Yani, korkunç. Oğlunuz sadece dünyayı dolaşacak durumda değil-"

Connor homurdanıyor. "Gezip tozmak mı?"

"-ama Eva'nın bu yerlerin hiçbirinde olduğuna dair bir kanıt yok!"

"İçgüdülerim öyle olduğunu söylüyor." diyorum.

Dönüp önce bana, sonra da karnıma bakıyor. "Karnın mı? Yakın zamanda delici bir travma geçiren bağırsağını mı kastediyorsun? O bağırsak mı? Kurşunla yaraya giren bakterileri barındırıyor olabilecek ve biz konuşurken felaketi kuluçkaya yatırıyor olabilecek bağırsak mı? Ne bileyim, çok uzun zamandır bir şey yememiş olan bağırsak mı?"

Artık net bir saldırı planım olduğu ve Eva'nın kaderini yarı baş düşmanım Killian'a bırakmadığım için kendimi çok daha iyi hissederek, "Geçen gün bana ilaç verdin, unuttun mu? Yani kuluçkaya yatmıyorum. Ve gitmeden önce bir kahvaltı barı alacağım."

Doc'un sesi bir oktav yükseliyor. "Kahvaltı barı mı?"

Ekrana dönüp Tabby ve Connor'a bakıyorum. "Biri büyükanne yetişkin bir adam olduğumu söyleyebilir mi lütfen?"

Ellerini havaya kaldırır. "Ah, doğru ya. Cerrahi bir işlem den önce anesteziyi reddeden bir aptalla uğraştığımı unutmuşum."

"Daha önce vuruldum, Doktor."

Gözlerini dikmiş bana bakıyor. "Eğer bana Stallone'nin İlk Kan filminde ormanda yaptığı gibi kendini diktiğini söylersen, artık arkadaş olamayız."

Orada öylece durup ona bakıyorum, çünkü övünecek bir tip değilim.

Başını sallayıp arkasını dönüyor ve mırıldanıyor. yukarı."

Dikkatimi tekrar Tabby ve Connor'a veriyorum. "Bak bakalım tüm bu yerlerin uydu görüntülerini alabilirsin. Ben içeri giriyorum."

Tabby diyor ki, "Seni Günter ve adamlarıyla tanıştıralım. Onlar senin için bazılarını keşfedebilir."

"Olumsuz," diyorum zorla. "Bu ekibin pizza yemek ya da gezmek için durmayacağına güvenemem. Ayrıca izdiham yaratan bir fil sürüsü kadar gizliler. Biri izliyorsa, Almanların geldiğini kilometrelerce öteden görürler. Bu işi tek başıma yapmalıyım ki işler ters gitmesin. Lojistikten konuşalım. O zaman sen ayarlar ayarlamaz Polonya'ya gitmem gerekecek.

"Ve silahlar. Bir sürü silah."

ON BEŞ

EVA

Dimitri'nin gözleri kocaman oldu. Elimden ve kolumdan aşağı bir sıcaklık fışkırıyor, bu onun kanı.

Geriye doğru sendeliyor, boğazını tutuyor ve korkunç sesler çıkarıyor. Şaşkınlıktan yüzünün şekli bozulmuş.

Benden kurtulur kurtulmaz kaçmaya çalışıyorum ama beceriksizce, masanın üzerinden düşüp yere çarpıyorum. Tabancayı kaptım, ayağa kalktım ve etrafımda döndüm.

İnanılmaz bir şekilde Dimitri de hâlâ ayakta.

Biraz sallanıyor, yüzü bembeyaz, dudakları dişlerinin üzerinden geriye doğru sıyrılmış, buz mavisi gözlerini öfkeyle dikerek bana bakıyor. Parmaklarını mektup açacağıının etrafında kıvrıyor, sonra yavaşça etinden çekiyor. Onu bir kenara fırlatıyor ve elini fışkıran yaranın üzerine koyuyor.

Kanla parlayan çıplak göğsü kabarıyor ama düşmüyor.

O düşmez.

Kalbim gümbür gümbür atarken tabancayı kaldırıp göğsünün ortasına nişan alıyorum. Parmağım tetiğin etrafında kıvrılıyor-

"Dur!"

Dimitri'nin muhafızlarının odaya doluştuğunu görmek için tam zamanında omzumun üzerinden bakıyorum. Bağırان kişi önde duruyor, tüfeğini bana doğrultmuş bile. Diğerleri de hızla onu takip ediyor.

Beynim panikle patlıyor. Eğer Dimitri'yi vurursam, saniyeler içinde ölmüş olacağım. Eğer onu vurmazsam . . .

Keşke olsaydım.

Bebek, Eva! Bebeği düşün! Ya hamileysen? Ölemezsin!

Dimitri bana doğru hamle yapıp silahı elimden almadan önce bir anlık çatırdayan bir sessizlik oldu. Bana öyle sert vurdu ki ayaklarım yerden kesildi.

Kırık kolum altımda, tüm ağırlığım üstümdeyken yere düşüyorum. Acı içinde kıvranarak bağıriyorum ama yuvarlanamıyorum çünkü Dimitri ayağını kalçamın iç kısmına acımasızca vuruyor. Çığlık atıp debeleniyorum, ta ki tabancasını kaldırıp karnıma doğrulttuğunu görene kadar.

Tamamen içgüdüsel olarak, sağlam kolumla karnımı kapatıp etrafında kıvrıldım, onu korumak için yukarı çekildim ve "Hayır!" diye bağırdım.

Dimitri'nin ayağı bacağımı eziyor. Öksürüyor, ıslak, çirkin bir ses. Yüzüme ince bir kan sıçradı. Ona baktığımda bir elinde silahı tutuyor, diğerini boğazına bastırıyordu.

Daha fazla kanaması olmalıydı! Ayakta durmamalı! Nasıl hala ayakta durabiliyor?

Düşüncelerimin karmaşası Dimitri'nin gözlerini kısmasıyla bölündü-

Ve karnıma bakıyor.

Hatamı fark ediyorum ama çok geç. Ayağını çoktan bacağımdan çekmiş ve birkaç dakika önce korumak için o kadar hızlı hareket ettiğim yere nişan almak için geri adım atıyor.

Bir elimi kaldırıp tekrar çığlık attım. "Hayır!"

Sonra canavarın gözlerinde anlayış ışığının doğuşunu izliyorum.

Gözlerini kırıştırtıyor, öfkesi çok daha korkunç bir şeye dönüşüyor. Karnımdan yüzüme ve tekrar yüzüme bakıyor, sonra gülmeye başlıyor. Bir kâbustan fırlamış gibi boğucu, balgamlı bir kahkaha. Gerçek bir kahkaha değil.

ama ıslak nefes hırıltıları arasında korkunç sevinç homurtuları. Dişleri açık ve kanlı.

O biliyor.

Gardiyanlardan biri kapı aralığından doktora sesleniyor. Geri kalanlar etrafımı sarana kadar yavaşça ilerliyorlar. Tabancayı hâlâ karnıma doğrultmuş olan Dimitri ağır ağır karşımdaki koltuğa çöküyor, ter içinde ve darmadağınık, gözleri zaferle parlıyor.

Gıcırdayan dişleri arasında, kanla kalınlaşmış iğrenç bir bataklık vıraklamasıyla konuşmayı başarır.

"Sen hamilesin."

Panik içinde yere yığılıyorum, titriyorum, dehşete kapılıyorum, kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi atıyor.

Cevap vermeyince kendi kendine başını sallıyor, sonra yine o berbat kahkahasını atmaya başlıyor, öksürüğe boğulana kadar omuzları neşeyle titriyor. Başını çeviriyor ve ağız dolusu kanı halının üzerine tükürüyor.

Dimitri'nin doktoru aceleyle odaya girer. Muhafızları bir kenara iterek, Dimitri'ye şok nidalarıyla yaklaşır ve yarayı inceleyebilmesi için onu arkasına yaslanmaya ikna eder.

Doktor Dimitri'yi muayene ederken kimse ses çıkarmıyor. Odadaki her silah bana doğrultulmuş durumda. Dimitri ağzını açmaya zorlanırken korkudan titreyerek siniyorum. Doktor nazikçe etrafı kurcalıyor, Dimitri'nin dilini kaldırıyor, boynunu elle yokluyor, endişeyle gıdaklıyor.

Bu sırada Dimitri bana bakıyor, mavi gözleri parlıyor.

Bu onu gerçek mutluluğa en yakın gördüğüm an. Ona hesaplanamaz büyüklükte bir hediye verdim, tam teslimiyetimin, tam hakimiyetimin, irademe tamamen boyun eğmemin anahtarı olan bir hediye.

Naz'ın bebeği Dimitri'nin benim üzerimde elde edebileceği en iyi koz. Açık ara en güçlü koz.

Doktor, "Kanama şekline bakılırsa, şah damarı ve şah damarı sağlam görünüyor, ancak dil ve altındaki kaslar delinmiş.

Yumuşak damağa dokunulmamış. Vagus sinirinde bir miktar hasar olabilir-"

Dimitri sabırsızlıkla doktorun özetlemesi için elini sallıyor.

"Ölümcül bir yara değil. Şişlik ve muhtemelen enfekte olmuş tükürük bezleriniz olacak. Ve tabii ki muazzam bir acı-"

Dimitri onu iterek beni işaret etti. Sıkılmış çenesinin arasından, "Hamilelik muayenesi yapın," diye homurdandı.

Doktor kaşlarını kaldırarak bana döndü.

"Hamile değilim." diye kekeleyerek oyalamaya çalışıyorum.

Bana bakıyor, sonra Dimitri'ye dönüyor. "Kesinlikle öyle görünmüyor. Bir idrar testi bunu doğrulayacaktır."

"Yap şunu."

Başını sallıyor. "Önce yarayı temizleyeceğim-"

"Şimdi."

Doktor tartışmaktan daha iyisini bilir. Basitçe şöyle der: "Bir saat içinde döneceğim. Kanama durana kadar baskı uygulamaya devam edin."

Kaderimi belirleyecek hamilelik testini almak için koşturuyor.

Hamile kalmazsam ne olacağını düşünmek istemiyorum. Her halükarda bu hikayenin mutlu bir sonu yok.

Dimitri parmaklarını şıklatıyor, beni işaret ediyor, sonra başparmağını kapıya doğru sallıyor. Korumalar beni odama götüreceklerini anladılar.

Beni işe yaramaz ayaklarımın üzerinde odadan sürüklüyorlar. Kendime tekrar tekrar ağlamamamı, her şeyin yoluna gireceğini, bir şekilde bir mucize olacağını, beni kurtaracak bir şey olacağını söylüyorum.

Ama kelimeleri sessizce tekrarlarken bile onlara inanmıyorum. Naz gitti. Beyaz atlı prensim artık kimseyi kurtaramaz. Eğer bir kurtarma olacaksa, bunu kendim yapmak zorundayım.

Tanrı yardımcım olsun.

Muayene sırasında beni çıplak görmekten büyük zevk alan burnu kırık gardiyan tarafından süitin kapısından içeri itildim. Kapıları arkamdan çarpıp sürgüledi, sonra da balon gibi şişen histerimi emzirmem için beni yalnız bıraktı.

Stefan onunla değildi. Dimitri'nin çalışma odasında etrafımı saran muhafızlardan biri de değildi. Killian'ı aradı mı? Hâlâ evde mi? Ona verdiğim bilgilerle ne yapıyor? Herhangi bir şekilde müdahale etme şansı var mı?

Ne yapacağım ben?

Çaresizliğim ve paniğim dayanılmaz.

Bunlarla başa çıkmak için bir şeyleri kırmaya başlıyorum.

Dimitri'nin bana camın kırılmaz olduğu konusunda doğruyu söyleyip söylemediğini görmek için mermer bir vazoyu pencereye fırlattım. Söylemişti. Yapmayı başardığım tek şey, vazoyu parçalayarak halının üzerine saçılan beyaz mermer parçalarına dönüştürmek oldu ama pencereye hiçbir zarar gelmedi.

Sonra, bir masa lambasını duvara fırlatıyorum. Pek tatmin edici bir kırılma olmadı. Abajur yerinden fırlıyor ve şeffaf akrilik taban çatlıyor, ama çoğunlukla sağlam bir şekilde yere düşüyor. Sonra odanın içinde metodik bir şekilde ilerliyorum, duvarlardan tabloları koparıyorum, çıplak heykellerin bulunduğu kaideleri deviriyorum, masa ve sandalyeleri tekmeliyorum. Terleyerek ve soluk soluğa dolaba giriyorum ve giysileri yastıklı ipek askılarından sökmeye başlıyorum, onları zeminin ortasındaki bir yığının içine atıyorum.

İşe yaramaz olduğunu biliyorum. Bu düşünülemez durumla nasıl başa çıkacağımı planlamak için harcanan değersiz bir enerji israfı. Ama tüm bu iktidarsız korku ve öfkemle üretken bir şey yapmazsam, kendime zarar verebilirim . . .

Aklımdan korkunç bir düşünce geçiyor, beni sarsarak ayağa kaldırıyor ve titretiyor. Yavaşça içeri giriyorum

ve lavabonun yanındaki tezgahda duran kehribar rengi ağrı kesici şişesine bakıyorum.

Eđer hamile deđilsem, iř o noktaya gelirse. Hayır. İntihar gūnahtır. Lanetleneceđim.

Ha! Zaten lanetlenmediğini mi sanıyorsun? Ceset sayınız kaç oldu şimdi?

İç sesimin neden bu kadar şirret olmak zorunda olduğunu anlamıyorum.

Banyoya sırtımı dōnerek sendeleye sendeleye dolaba geri dōnüyorum ve kıyafet yığınının ortasına çōküyorum.

Doktor dōndüğünde hâlâ orada oturuyor ve titriyordum.

Yanında getirdiği bir eczane testi, eczanelerde bulabileceğiniz çubukta işeme kitlerinden biri. Bunları Cozumel'deki mahalle farmacia'mda görürdüm ve bir gün benim de ihtiyacım olur mu diye merak ederdim.

şu anda bir tanesine ihtiyacım var, ancak bu durumu tanımlamak için kullanacağım son kelime şans olurdu.

Kutuyu açıyor, çubuğu plastik ambalajından çıkarıyor ve banyoda durup beni bekliyor.

Parmaklarının arasından aldığımda özür dilemeden, "İzlemem gerekiyor. Anlarsın ya."

Sonuç ne olursa olsun lanetlenmiş olmam dışında hiçbir şey anlamıyorum. Tuvalete oturup kapağı açılmış çubuğu idrarımın altına tuttuğumda Sibirya tundrası kadar üşüyorum.

"İşiniz bittiğinde bana verin" diye talimat veriyor doktor. Ona uzatıyorum ve eldivenli eliyle çubuğu alıyor. Sildiğimde ve sifonu çektiğimde başını çevirme zahmetine girmiyor.

Sonra ben tuvaletin kapağına oturup ölmeyi dilerken o orada durup çubuğa bakıyor.

Dakikalarca sessizlik. Sonra doktor bana baktı.

"Tebrikler."

Dizlerimin üzerine çōktüğümü görmeden dōnüp gidiyor.

Dimitri beni banyoda, tuvaletin önünde yerde diz çökmüş, dipsiz bir şokun içinde buluyor. Hâlâ gömleksizdi, boynu ve göğsü hâlâ kendi kanıyla boyalıydı, ancak bu kanlar kurumuş ve korkunç çizgiler halinde dökülüyordu. Karnında yeni bir bandaj var ve şimdi boğazında da bir bandaj var.

Elinde ipli deri bir kırbaç tutuyor.

Kapı aralığından bana bakıyor, sarışın ve güzel, gülümsemesi gün doğumu gibi, gözleri öldürücü mavi.

"Ayağa kalk."

Ses tonundaki yumuşaklık mide bulandırıcı. İkimiz de bir daha bana sesini yükseltmek zorunda olmadığını biliyoruz.

Dengesizce ayağa kalkıyorum ve tiksintimi gizlemeye çalışmadan onunla yüzleşiyorum.

Bana doğru ilerlediğinde hareketsiz kalıyorum ve yüzümü ellerinin arasına aldığı da hareketsiz kalıyorum. Gözlerimin içine derin derin bakarak, bir aşığın şefkatli ses tonuyla konuşuyor. Bu sapıkça.

"Bir daha bana itaatsizlik ya da saygısızlık edersen, bir kez bile olsa, azıcık bile olsa, o bebeği senden mutfak bıçağıyla kesip çıkarırım. Anladın mı?"

Nasıl ayakta duruyorum? Dünya ayaklarımın altından kayıp gitti.

Titreyerek "Evet." dedim.

"Güzel. Bornozu çıkar."

Aman Tanrım. Tanrım, bu olmaz. Düşünme. Düşünme, sadece yap, sadece yap, sadece acele et. Beceriksiz parmaklarım dehşetim ve titremelerim arasında yolunu buluyor ve bornoz ayak bileklerimin etrafında yerde birikiyor.

Dimitri tek kelime daha etmeden beni ensemden tutup tezgâhın üzerine eğilmeye zorluyor ve yüzümü mermere bastırıyor. Bacaklarımı tekmeleyerek ayırdığında gözlerimi kapatıp hıçkırıklarımı bastırıyorum.

Ancak aklında olan nüfuz etmek değil. Cezalandırma.

Ve bu kırbaçlama kilerdekini çocuk oyuncağı gibi gösteriyor.

Darbeler çıplak tenime serbest bırakılmış bir vahşilikle yağıyor, her birine bir hırıltı eşlik ediyor. Kırbacın her ısırığında zıplıyor ve çığlık atıyorum. Etim yandıkça çığlıklarım daha da artıyor, acı o kadar büyük ki kendi atmosferi, kendi sıcaklığı, kendi ağırlığı var. Boyun eğmekten ve tahammül etmekten başka bir şey yapamıyorum, ancak bu tahammülün ötesinde, diğer her şeyi söndüren beyaz-sıcak bir sefalet merkezi. Uyluklarımın üst kısmına yediğim özellikle acımasız bir darbeden sonra, acıdan bayılacağımdan eminim.

Ama sonra bitti.

İşkencecim sendeleyerek geri çekiliyor, efordan nefes nefese kalıyor.

Tezgâhtan kayıyorum ve soğuk mermerin üzerine yığılıyorum, kar beyazı yüzeyi kanımla kırmızıya boyanmış.

"Tören yarın günbatımında," diyor nefes nefese kalarak. "Dinlendiğinizden emin olun. Önünüzde uzun bir düğün gecesi var."

Başımı kaldırıp sulanan gözlerle ona baktığımda yüzünde coşkulu bir ifade belirliyor. Dönüp uzaklaşıyor, omuzları terden parlıyor, yürüyüşü dengesiz, elindeki kırbacı o kadar sıkı kavramış ki parmak eklemleri bembeyaz.

Dilsiz hizmetçi beni bulduğunda hâlâ yerde yatıyor, sarsıla sarsıla titriyordum. Havlu askısından bir havlu alıp üzerimi örtüyor, sonra yanıma diz çöküp başımı kucağına alıyor. Bakışlarıyla karşılaştığımda gözleri acımayla doluyor.

Ona henüz benim için üzülmemesini çünkü işlerin çok daha kötüye gideceğini söylemek istiyorum ama bunun yerine sadece gözlerimi kapatıp sızlanıyorum ve mermerin kanımı almasına izin veriyorum.

Hizmetçi, serin bezlerle cildimi temizlemek ve beni rahat ettirmek için elinden geleni yapıyor. Elleri nazik ama inlemelerim görmezden gelinemeyecek kadar acınası hale geldiğinde durmak zorunda kalıyor. Acı için bana bir şeyler vermeye çalıştığında reddediyorum.

Doktora bebeği nasıl etkileyeceğini sormadan hiçbir şey alamam.

Bebek. Naz'ın bebeği. Bizim bebeğimiz. Onun bir parçasının yaşamaya devam edecek olmasından duyduğum sevinç, çocuğumuzun içine doğacağı cehennemin yakın bilgisi tarafından neredeyse yok ediliyor.

Annesi bir köle, kendisi de bir tutsak olacak. Ya da daha kötüsü.

Zihnim daha kötüsünün ne olabileceğinden uzaklaşıyor ama sürekli ona geri dönüyor. Bir yara kabuğunu değer gibi deşiyorum.

Dimitri bir çocuğa nasıl davranacak? Özellikle de kendi çocuğu olmayan bir çocuğa?

Özellikle de bir kız çocuğu? Tanrım, ya bebek bir Kız mı?

Düşündükçe ürperiyorum ama başka bir kaçış riskini göze alamam.

başarısızlığın bedeli çocuğumun hayatı olursa olmaz. Dimitri'nin sonunu getirmek için başka bir deneme imkansız olacak. Ne kadar sert tırmalayabildiğimi gördüğü için artık bana karşı temkinli olacak. Bir daha asla gardını düşürmeyecek ya da beni hafife alma hatasına düşmeyecek.

Bebeğin bu kâbusun içine doğmasına izin vermek, engellemem gereken bir şey ama bunu başarmak için hiç umudum yok. Umudun tamamen yokluğu içimde boş bir sızı. Umut sönmüş, içi dışına çıkmış. Bir peri masalı, yok edilmesi gereken kötü canavar prensi öldürdüğü, prensesi esir aldığı ve kaleyi yakıp yıktığı için bir korku hikayesine dönüştü.

Hizmetçi bana yatağa kadar yardım etti. Sersemlemiş bir halde yatağa yığılıyorum ve o gidince farkına bile varmıyorum. Yüzümü yastıklara gömüp karnımın üzerine yatıyorum ve o buz ve merhemle dönene kadar yüzülmüş derim zonkluyor. Buz ve merhemle döndüğünde

Buz tenime değdiğinde tıslayıp sarsılıyorum ama kendimi hareketsiz kalmaya zorlayarak battaniyeyi avucumun içinde sıkıyorum.

Sırtımı, popomu ve bacaklarımı buzlamayı bitirdiğinde, kollarını etrafıma saran karanlığa daha fazla karşı koyamıyorum. Naz'ın adı dudaklarımda mırıldanan bir yalvarışla karanlığa yuvarlanıyorum.

Yarın benim dűđün gűnűm.

Ve kurmaya cesaret ettiğim her hayalin cenazesi.

ON ALTI

EVA

Sabah oluyor. Onunla birlikte, tuvalette öğürmek için topallayarak banyoya gitmeme neden olan hastalık da geliyor. Ve öğürmek.

Ve öğür.

Sabah bulantısından daha fazlası. Bu aynı zamanda kalp hastalığı. Ruh hastalığı. İliklerime kadar hastayım.

Gün, gök gürültülü fırtınaların uğursuz işaretiyle başladı. Uğursuz ama uygun. Pencerenin önünde durdum ve parıldayan gökyüzüne baktım. Bulutlar kurşuni gri ve bunaltıcı, yere doğru alçakta asılı duruyor ve yağmur püskürtüyor. Aralıklı olarak pürüzlü beyaz şimşekler çakıyor. Gök gürültüsünün bas sesi pencereleri tıkırdatıyor. Yağmur ve ozon kokusu havayı sarıyor.

Havada başka bir şey de var ama ne olduğunu tam olarak kestiremiyorum. Yüklü bir şey. Dikkatli. Dehşetimin altında yatan, etrafımda hissettiğim, karanlık, gergin ve beklentiyle dolu bir şey, tutulmuş bir nefes gibi.

Benimle ilgilenmesi için hizmetçiyi içeri aldığında Stefan'ın gözlerindeki dalgınlıkta. Hizmetçinin dalgın hareketlerinde, yıkanmama ve giyinmeme yardım ederken ellerinin hafifçe titremesinde. Kahvaltımı gümüş bir tepside getiren, beyaz çarşaflar serili bir arabanın üzerinde yuvarlanan şişman, kır saçlı kadının kısık ağzında ve çekik kaşlarında.

uzun saplı beyaz bir gül. Odada yaptığım enkaza göz ucuyla bile bakmıyor.

Ona teşekkür ettiğimde, başını kaldırmadan sessizce Almanca cevap veriyor. "Rica ederim, hanımefendi."

Sesini tanıdım. Bu Astrid, telefondaki ses.

Dost canlısı mutfak hizmetçisi bugün o kadar da dost canlısı değil.

Tavırları beni havadan sudan konuşmaktan alıkoyuyor. Çalışanları korkutan her neyse, merakımı uyandırıyor, ama düşünecek o kadar çok felaketim var ki, geçip gitmesine izin veriyorum.

El değmemiş kahvaltım kaldırıldıktan birkaç saat sonra minibüsler gelmeye başladı.

Onları uzaktan görüyorum, bir cenaze alayı gibi ana yola doğru ilerliyorlar, yarı hızda ilerlerken farları yanıyor. Pencерem kötü bir görüş noktası, odamdan sadece geniş ön çimenliklerin ve asfalt yolun bir kısmını görebiliyorum, ama minibüsler bir virajı dönüp gözden kaybolurken, yanlarındaki iş logolarına göz atıyorum.

Kelimelerin hepsi Lehçe, tanınmaz halde.

Kwiaty. Ciasto. Żywnościowy.

Tanınmaz halde olsalar bile, beni korkudan donduruyorlar. Saatler geçiyor. Kimse gelmiyor. Fırtına daha da şiddetleniyor,

Pencereleri yağmurla dövüyor, ağaçları uğuldayan rüzgarlarla eğiyor. Gün azalıyor, karanlıklaşıyor. Zamanın içinde kaybolmuşum, unutulmuşum, dünyanın terk edilmiş bir köşesindeki harap hapishanemde mahsur kalmışım gibi hissediyorum.

Sonra tekrar bulunuyorum.

Kapıya vurulan yumruk sesiyle sıçradım. Pencerelerin önünde volta atıyor, düşüncelerimde kayboluyordum ama şimdi kalbim küt küt atarak dönüyorum. "Evet?"

Stefan kapıların kilidini açtı ve onları salladı. Daha önce hiç görmediğim iki kadın içeri giriyor. Genç, zayıf, siyah giyinmişler, çok fazla makyaj yapmışlar ve ağır parfüm kullanıyorlar. İkisi de balıkçıların yemlerini saklamak için kullandıkları türden, birbirinin aynısı beyaz plastik takım kutuları taşıyor.

Stefan uzun beyaz bir giysi çantası, ipek kurdele saplı daha küçük parlak mavi bir çanta ve ciltli bir roman büyüklüğünde dikdörtgen siyah kadife bir kutu taşıyor. Bir süre bana sabit bir şekilde bakıyor, sonra çantayı en yakındaki sandalyenin arkasına örtüyor, kutuyu ve mavi çantayı yan masaya koyuyor ve arkasına bakmadan gidiyor.

Omuzlarının gergin çizgisini, gözlerinin gözlerime yapışmasını hayal etmediğimi biliyorum. Yükselen paniğim de hayal gücümün bir ürünü değil.

O büyük beyaz giysi çantasının içinde ne olduğunu çok iyi biliyorum. Metrelerce ipek, dantel ve aşığılama ile uyması için özel olarak ölçüldü.

Kızlar benimle konuşmaya başladı. Lehçe.

"Anlamıyorum," diyorum başımı sallayarak.

Birbirlerine bakıyorlar, sonra pandomim yaparak ve nazikçe iterek beni yatağın kenarına oturmaya zorluyorlar. Siyah saçlı olan saçlarını düşük bir bukleye tutturmuş, renkli tüpler, şişeler, fırçalar ve pudralarla dolu kutusunu açıp içeri gösteriyor. Diğer saçlarımı taramaya başlıyor.

Oturuyorum -altım zonklıyor- ve kızlar beni dönüştürürken sığ nefes alıyorum.

İşlerini bitirdiklerinde, saçı topuzlu olan yüzüme bir el aynası tutuyor. Neredeyse gülecektim, ama dehşet sesimi bastırdı. O kadar pürüzlü ve pudralıyım ki kendimi zor tanıyorum, abartılı bir kedi gözü kalemi, teatral bir allık ve yanaklarımın çukurlarında şekillendirme var. Kırmızı dudaklarım yüzümde kanlı bir çizgi gibi, soluk tenime karşı korkunç. Montmartre'in arka sokaklarındaki on dokuzuncu yüzyıldan kalma bir sokak serserisi klişesine benziyorum, tamamen boya ve çaresizlik.

Gözümün altındaki dikişlerin etrafındaki morlukları kapatarak iyi bir iş çıkardılar, ancak şişlik veya siyah iplikten yapılmış, büzülmüş ve düzensiz Frankenstein dikişleri için hiçbir şey yapılamaz. Dikkatsizce yapılmış bir işti ve çirkin bir yara izi bırakacak.

Büyüyen koleksiyonuma bir tane daha ekliyorum.

Onlar gidiyorlar ve Stefan elbisemi taşımama yardım etmesi için hizmetçiye içeri alıyor. Bu sefer bana bakmıyor.

Hizmetçi giysi torbasının fermuarını açtığında, beyaz bir köpük patlıyor ve bağırsaklarından süs eşyaları dökülüyor. Nefret ve tiksintiyle yanıp tutuşarak elbiseye ve ona uygun duvağa bakıyorum ve ikisini de dişlerimle parçalamamak için kendimi zor tutuyorum.

Hizmetçi bir an acıyan bir bakışla orada durur ve ellerini ovuşturur.

"Sorun yok," diyorum ona, şimdiye kadar söylediğim en büyük yalanı söyleyerek. "Hadi şu işi bitirelim."

Vlad'a da aynı şeyi söylediğimi fark ettim. Muhtemelen bu benim yeni sloganım olacak: Hadi şu işi bitirelim. Bu korkunç şeyi yapalım ki, sıradaki diğer korkunç şeylere geçebileyim.

Gök gürültüsü gökyüzünün kurşuni çanağına çarparken gelinliğimi giyiyorum. Şimşekler çakıyor. Yağmur gözyaşları gibi camlardan aşağı akıyor. Sonra her şey bitiyor ve ben banyo aynasının önünde durmuş, tiksinti ve dehşetin birleşimiyle yansımama bakıyorum, öyle ki uzun dakikalar boyunca konuşamıyorum.

Naz'la değil de Dimitri'yle evlenmem saygısızlık.

O kadar yanlış ki bunun için bir kelime bile yok.

Hizmetçi, Stefan'ın bıraktığı mavi çantayı siyah kadife kutuyla birlikte getirir. Çantadan bir çift zarif bantlı sandalet çıkıyor, yüksek topuklu, kristallerle süslü. Dimitri bunlarla yürümemi nasıl bekliyor, bacaklarımın acınası halini düşününce bilmiyorum. Dengemi koruyabileceğimden şüpheliyim.

Siyah kadife kutu açıldığında ortaya muhteşem bir elmas kolye ve ona uygun küpeler çıkıyor. Hizmetçi kolyeyi boynuma takarken mücevherler buz gibi bir parlaklıkla ışıldıyor. Hiçbir şey hissetmeden parıldayan güzelliklerine bakıyorum.

Demek cehennem böyle bir şey. Gök gürültüsü ve şimşek ve gözyaşı yağdıran gökyüzü, ipek ve elmas ve

seni ıssızlığa sürükler.

"Daha sıcak olur diye düşünmüştüm," diye dalgın dalgın boğazımın çukuruna yerleşmiş büyük taşa dokunuyorum.

Hizmetçi bana garip garip baktı. Açıklamaya zahmet etmedim.

Başka bir hizmetçi giriyor ve bana bir buket beyaz gül uzatıyor.

O zaman başlama zamanı.

Stefan beni malikânenin serin ve sessiz koridorlarında gezdiriyor, bir yer gösterici gibi önümde yürüyor. Ya da daha doğrusu bir gardiyan gibi. Takım elbise giymiş ve kravat takmış, ikisi de kasvetli siyah, cenaze kıyafeti, bu da bana karanlık bir şekilde komik geliyor.

Kederden paramparça olmuş bir halde, çok derin bir nefes aldığımda serbest kalmakla tehdit eden bir tür sessiz histeri içinde onun peşinden gidiyorum.

Çıglıklar boğazımda düğümleniyor. Buket ellerimde titriyor. Her adımda biraz daha yıpranıyorum.

Sırtım kıyma gibi çiğ olduğu için, hizmetçi ipekten kan akmasın diye üzerimde bir rulo gazlı bez kullandı, gerçi şimdi öyle olsaydı daha iyi olurdu diye düşünüyorum. En azından daha dürüstçe. Herkes Dimitri'nin beni ne hale getirdiğini görsün. Açık bir yara olduğumu. Kafesinden özgürce uçmaya cesaret eden ve bunun yerine kırılan aptal küçük kuş.

"Sen kırık değilsin. Sadece eğilmişsin."

Tabby bunu bana bir ömür önce söylemişti ve ben bunu hiç unutmadım. Sanırım beni şimdi görse fikrini değiştirirdi.

Bir köşeyi dönüyoruz ve misafir odası önümüzde açılıyor. Oda taze beyaz Casablanca zambaklarından oluşan vazolarla dolup taşıyor, öyle ki neredeyse bayılacaktım

ezici, hastalıklı ve tatlı bir koku. Eğer midemde bir şey olsaydı, yeniden ortaya çıkar ve cilalı ahşap zemini kirletirdi.

Dimitri'yi şöminenin yanında bir rahiple konuşurken gördüğümde duraksıyorum.

Dimitri de Stefan gibi simsiyah giyinmiş ama Stefan'dan farklı olarak bir bastona dayanıyor. O bastonu görmek ruhuma kamçı etkisi yapıyor. Mükemmel bir kontrolden başka bir şeyle başkalarının önüne çıkmasına izin verdiğine göre ciddi şekilde yaralanmış olmalı.

Ciddi şekilde yaralanmış olmalı.

Dün doktor temizlerken midesinin nasıl göründüğünü, yaranın etrafındaki o iğrenç, mumsu mavi peynir beneklerini hatırlıyorum ve öyle keskin ve sıcak bir sevinç anı yaşıyorum ki dudaklarımdan bir sevinç nefesi süzülüyor.

Kurşun yarası enfekte olmuş. Belki boynundaki yara da öyle. Doğru ya da yeterli antibiyotiği almazsa ölebilir.

Dimitri'ninki de tam olarak antibiyotiğe ihtiyacı olmadığına ısrar edecek türden bir kibir. Ne de olsa tanrılar kendi yaralarını iyileştirebilir.

Nefes alışımı duyunca dönüyor, işte o zaman ruhum korkudan neredeyse bedenimden fırlayacak.

Yüzünün sopayla vurduğum sol tarafı mor-mavi bir çürükle şişmiş. Gömleğinin sert yakasının üzerinde, boğazı da şişmiş, ama sanki bir tümörden kaynaklanıyormuş gibi acayip bir şekilde. Onu bıçakladığım yeri örten bandaj, aksi takdirde çok kötü bir sorun gibi görünen şeye karşı küçük bir antiseptik beyaz kare.

Gerçekten de çok kötü bir sorun.

Ani sessizlikte, kahkaham çok yüksek görünüyor.

"Seni böyle neşeli gördüğüme sevindim," diyor Dimitri, bakışları ölümcül, çenesi sıkılı. "Kaldır kışını da buraya gel."

Zorlukla konuşuyor, kelimeler kalın. Dili de şişmiş olmalı. Umarım beyni şişer ve kulak kanallarından dışarı sızar.

Yavaşça onun durduğu yere doğru yürüyorum, bakışlarım ağırbaşlı bir şekilde alçalıyor. Gülmek bir hataydı ama elimde değildi. Artık daha dikkatli olmam gerekecek. Zayıf düşmüş olsalar bile, apeks yırtıcılar ölümcüldür.

Yeterince yaklaştığımda kolumdan tutup beni vücuduna doğru çekiyor ve bir kurt gibi boğazımı kokluyor. "Düğün hediyeni beğendin mi?" Boynumdaki elmaslara bakıp çenesini sallıyor.

"Çok güzel," diyorum, bakışlarım hâlâ donuk. Sonra, sanki belli değilmiş gibi, sanki deliklerinin ve morluklarının sebebi ben değilmişim gibi, masumca soruyorum: "Kendini iyi hissetmiyor musun?"

Hayvani ve küçümseyici bir hırıltı çıkarıyor. "Doktor bana insülinimi doğru düzgün almadığımı söyledi. O moron ne bilir ki?"

Evet, tıp fakültesinden mezun olmanın insanı vücudun nasıl çalıştığı konusunda tamamen cahil bıraktığını düşünüyorum. Diyabet, Dimitri'nin hiçbir zaman tam olarak kabullenemediği bir teşhisti, ancak onu tanıdığımdan beri bu hastalığı vardı. Eskiden ona günlük iğnelerini yapmak benim işimdi. Benim yokluğumda bunu kimin yaptığını merak ediyorum.

Acaba bilen var mı?

Yüce Tanrım, umarım öyle değildir.

Dimitri durumu hakkında daha fazla yorum yapmadan rahibe döner, ona iki altın yüzük uzatır ve "Başlayalım" der.

Kanım damarlarımda aside dönüşüyor ve paniğim bir intikamla geri dönerek kısa süreli sakinliğimi yok ediyor. Bu yanlış, hem de pek çok açıdan yanlış. Bu gerçekten oluyor olamaz. Bir kâbusun içindeyim, korkunç bir kâbus ve şimdi tek yapmam gereken kendimi uyandırmak.

Uyan artık!

Menekşe ve altın işlemeli cüppeler giymiş, ağır sakallı, yaşlı bir adam olan rahip, ince göğüs kafesinin yarısına kadar sarkan özenle hazırlanmış altın bir haçla bana bakıyor.

Alarm. Ancak görünüşümden bahsetmemesi gerektiğini biliyor ve sanki yardım istiyormuş gibi bakışlarını hızla odaya çeviriyor.

"Tanıklar mı?"

Stefan boğazını temizleyerek öne çıkar.

Rahip kaşlarını çatar. "Sadece bir tane mi?"

Dimitri'nin ağır ağır nefes verışı, tanıkların sayısı konusunda tartışmaya yer bırakmıyor.

Bunun sıradan bir düğün töreni olmadığını ve Dimitri ile benim de sıradan gelin ve damatlar olmadığımızı anlayan rahip, tüm bunlar olağanmış gibi davranmak için elinden geleni yapıyor. Evet, evet, her gün bir araba kazasından kurtulmuş gibi görünen iki insanı, hiçbir arkadaş ya da ailenin hazır bulunmadığı ve gelinin histerisinin odanın üzerinde sis gibi asılı durduğu aceleyle düzenlenmiş bir birliktelikte bir araya getiriyorum.

Tanrı'ya hizmette bir gün daha.

Rahip yüzükleri kutsayarak, onlar ve nişanlılığımız için dua ederek başlıyor, ben orada nefes nefese dururken, yüzümden kan çekilmiş ve gözlerim suyla dolmuşken. Üzerimde bir dalga yükseliyor, beni soğuk akıntısına kaptırmak ve boğulana kadar orada tutmakla tehdit eden bir ıstırap dalgası.

Rahip şöyle der: "Cennetteki Babamız, bu yüzükleri ve bu birlikteliği kutsal kutsamanla kutsa. Hayatları boyunca bu çiftin önünde yürü, çünkü sen her şeyi kutsayan güçsün."

Haç işareti yapıyor, sonra elini uzatıyor ve yüzüğü üçüncü parmağıma takabilmesi için sağ elimi onunkine koymamı bekliyor.

Geleneksel bir Rus Ortodoks düğününde, nişan sırasında çiftin ellerine yüzükleri takan rahiptir. Bu törenin ilk kısmıdır, ardından taç giyme ve mum yakma, ardından ortak kupadan içme ve daha sonra dualar ve kutsamalar gelir. Çok ayrıntılı ve oldukça ritüelleşmiş, sembolizm ve eski geleneklerle dolu, ama görünüşe göre biz DIY ev yapıyoruz

Çünkü rahip, tüm tarafların Tanrı'nın huzuruna özgürce, herhangi bir kısıtlama ya da ön taahhüt olmaksızın geldiklerini beyan etmeleri gereken kısmı atlamıştır. Mumlar, taçlar ya da kadehler de yok.

Dimitri'nin beni izlediğini hissediyorum. Kalbim teklediğinde, çarpmaya başladığında ve tam o anda kırıldığında hissediyorum.

Elim rahibinkıyla buluşmak için kalkıyor ve titriyor.

Naz. Seni seviyorum. Son nefesime kadar seni seveceğim.

"Oh," diyor arkamızdan Rusça gürleyen bir ses.

"Umarım rahatsız etmiyoruzdur."

Döndüğümüzde bir grup adamın odanın girişini doldurduğunu görüyoruz.

Hepsi iri yarı, hepsi heybetli, hepsi pahalı takımlar giymiş, geniş omuzlarına ince yün ya da kürk paltolar örtmüşler. Yaşları kırk ile altmış arasında değişen bu kişilerin hepsi sakallı ve iri yapılıdır ve odayı tehlikeli bir güç dalgasıyla doldururlar.

Grubun başında duran adam konuşan kişidir, çünkü yine aynı viski gibi gür bir sesle konuşur, tavırları sakindir ama siyah gözleri parıldar.

"Davetiyem postada kaybolmuş olmalı."

Grubun en yaşlısı ve aynı zamanda en otoriter olanı. Kırçıl sakalı griye boyanmıştır. Sizi bir duvara yapıştırabilir ve sadece bakışlarının gücüyle orada tutabilir. Parmak eklemlerinin her birinde farklı bir dövme var: kafatasları, harfler, çiçekler.

Aynı dövmeleri daha önce bir yerde görmüştüm ama nerede olduğunu hatırlayamıyorum.

Korkmakla çok meşgulüm.

"Pakhan," diyor Dimitri, sesi şaşırmış ve hiç memnun olmamış gibi çıkıyor. Sonra yutkunur.

Kırlangıçlar.

Arkamızda, rahip işlemeli iç çamaşırını kirletiyormuş gibi bir ses çıkarıyor.

Rus Mafyası'nın vaftiz babası, tüm adamlarıyla birlikte düğününüzde sürpriz bir şekilde ortaya çıktığında verilecek doğru tepki de budur.

YEDİ

EVA

Pakhan ve kaptanları, yanlarında yağmur ve ıslak kürk, puro ve tıraş losyonu kokusu ve her gün şiddetle uğraşan adamların yaydığı o tanımlanamaz karanlık, sinirli feromonu getirerek telaşsız bir rahatlıkla odaya girerler.

Şoktan nutkum tutulmuş, korkudan aptallaşmış bir halde olduğum yere çakıldım kaldım. Dimitri'yle Rusya'da yaşadığım onca yıl boyunca Pakhan onu hiç ziyaret etmemişti. Ve şimdi burada mı? Polonya'da mı?

Düğünümüzde mi?

Dimitri de bunu benim kadar bunaltıcı buluyor. Yanımda, heyecanlandığında bilinçsizce yaptığı gibi elini saçlarının üzerinde gezdiriyor.

Pakhan birkaç adım ötede duruyor ve Dimitri'ye esrarengiz bir bakışla bakıyor, ağzının kenarlarında küçük bir gülümseme oynuyor. Bir zamanlar yakışıklıydı sanırım ama hayat -ve belli ki gördüğü onca ölüm- yüz hatlarını sertleştirmiş ve çizgilendirmiş. Sertleşmiş, magmatik kaya gibi.

Bu onun olağanüstü gücünü bir gram bile azaltmıyor.

Yüzüklü elini Dimitri'ye uzatıyor, o da eğilip saygıyla öpüyor. Dimitri ayağa kalktığında, Pakhan bana keskin bir bakış atıyor.

"Meşgulumüşsün." Alttan alta gelen bir tehlike, sözlerine bir sınır kazandırıyor.

Dimitri sakın bir tavırla, "Seni de davet ederdim elbette ama daha yeni bir araya geldik. Bir ay kadar sonra herkesle birlikte kutlamak için bir parti planlıyorum-"

"Düğününüzden bahsetmiyordum."

Pakhan'ın soğuk sözleri Dimitri'yi kısa keser. Odadaki gerilim daha da artar. Pakhan, "Beni gelininle tanıştır Dimitri," demeden önce bir süre daha oyalanmasına izin verir.

"Elbette," diye mırıldanıyor Dimitri, belli ki telaşlanmış. "Pakhan, bu Evalina. Evalina, bu-"

"Kim olduğunu biliyorum."

Sözünü kesmem Pakhan'ın kaşlarını kaldırmasına neden oluyor. Bakışları keskinleşiyor. "Öyle mi?" Adamlarına bir kenara çekilip, "Şöhretim benden önce gelir," diyor.

Herkes kıkırdar, ses kuyruklarını sallayan bir çingiraklı yılan yuvasına benzer.

Dimitri'nin bakışlarını üzerimde hissediyorum, çok sert, daha fazla bir şey söylemememi ya da gazabıyla yüzleşmemi istiyor, ama avın kokusunu aldım ve bir ava doğru dörtnala gidiyorum.

Çünkü burada kovalanan tilki ben değilim.

"Evet, Dimitri'nin şişko aptal dediği sensin" derken doğrudan Pakhan'a bakıyorum.

Odadaki herkes kıpırdamadan duruyor. Pakhan gözlerimin içine bakıyor, küçük gülümsemesi kaybolmuş. Ona bakmak bir uçuruma bakmak gibi.

Arkamda, rahip duyulabilir bir inilti çıkarıyor.

Dimitri'nin eli kolumu sertçe sıkıyor. "Affet bizi Pakhan," diye tıslıyor. "Tabii ki bu doğru değil. Kendini iyi hissetmiyor. Gördüğünüz gibi başından yaralanmış."

Pakhan onu görmezden gelerek Stefan'a dönüyor. Odaya girdiğimizden beri durduğu yerde, bir kenarda, ayrı ama nişanlı, yeşil gözleri alev alev yanıyor.

"Bahsettiğiniz kişi bu mu?" Pakhan gerçekten kafası karışmış gibi görünerek soruyor.

Stefan başını sallar.

"Basit biri mi?"

Soru adil bir soru. Doğru olsun ya da olmasın, sadece tam bir ahmak ya da ölmek isteyen biri bu sözleri vaftiz babasının yüzüne karşı söylemeye cesaret edebilir.

Ya da kaybedecek hiçbir şeyi kalmamış bir kadın.

Stefan bakışlarını bana çevirdi. Sessizce, "Hayır. O aslan yürekli." dedi.

Dimitri keskin bir ifadeyle bir ileri bir geri bakıyor ve bir anda sadece Stefan'la benim değil, Stefan'la Pakhan'ın da onun anladığından daha fazla bir ilişkimiz olduğunu fark ediyor.

Stefan bir korumadan çok daha fazlasıdır: Pakhan'ın kiralık casusudur.

Dimitri'nin öfkesi aşikârdır, içinde kanlı bir cinayet çılgılığı atan, kafa derisi yüzmek ve intikam almak için haykıran savaşçı bir öfke vardır, ancak tek yapabildiği orada durup sessiz ve iktidarsız bir şekilde her şeyin dağılmasını izlemektir.

Pakhan tekrar bana bakıyor, gür kaşları çatılmış ve gözleri kısılmış. "Aslan yürekli," diye tekrarlıyor düşünceli bir şekilde, sanki kulağa hoş geliyormuş gibi. Elini uzatıp kaba bir parmak eklemine yanağıma sürtüyor.

Bir an için dehşete kapılıyorum ve mafya prensliğinden mafya krallığına terfi edeceğimi düşünüyorum. Ama sonra Pakhan nazikçe soruyor, "Söyle güzelim, yüzüne ne oldu?"

"Dimitri beni tabancayla dövdü."

Patronunu hedef alan Dimitri'nin savunması hızlı ve sert olur. "Kadınlarım benimdir, istediğimi yaparım."

Pakhan çenemi hafifçe kavırıyor ve başımı sağa sola çeviriyor, beni bir kuyumcunun büyüteç altına aldığı bir mücevher ya da satın almayı düşündüğü pahalı bir sanat eseri gibi inceliyor.

"Evet," diyor, "ama böyle bir yüzü bozmak David'e balyoz indirmek gibi bir şey." Sonra, bana: "Peki ya kırık kolun?"

"Beni bir merdivenden aşağı itti."

"Hmpf. Böyle bir hazineye böyle aptalca davranmak."

Bir dedenin yapacağı gibi beni çenemin altından itiyor, sonra Dimitri'ye öyle korkunç bir bakış gönderiyor ki, bana yöneltilmiş olsaydı oracıkta ölmeme neden olurdu.

"Başka hangi aptallıkların peşindesin, Dimitri?"

Dimitri bunun bir tuzak olduğunu biliyor. Yüzü bembeyaz olur. Ağzı nefes almaya çalışan bir balık gibi açılıp kapanır. "I . . . I

. . ."

Dimitri'nin kekeleyerek duraksaması üzerine Pakhan sakince, "Ben ne? Sadakatsizlik mi ettim? Zimmetime para mı geçirdim? Etrafta beceriksizce bıraktığım cesetlerle polisin dikkatini mi çektim?"

"Hayır-"

"Hayır mı?" Pakhan'ın sesi yükseliyor. "Sanırım benden zimmetine geçirdiğin paranın hiçbirini bu Allah'ın belası ülkede paravan bir şirketle mülk satın almak ve bunu gizlemek için de kullanmadın?"

Dimitri terliyor. Nefes alış verişi düzensizleşti. Boğazı sanki kendi dilini yutmamaya çalışıyormuş gibi çalışıyor.

Pakhan bir adım daha yaklaşıyor. "Ama son olarak, en önemlisi, sanırım silahın konuşlandırılması halinde Rusya'ya yoğun bir inceleme getirecek bir silah anlaşması yapmadınız? Çünkü elbette bu anlaşmayı kim yaptıysa, bir nükleer saldırı durumunda, adli bilimcilerin silahın nereden konuşlandırıldığına bakmaksızın nerede yapıldığını tespit edebileceğini biliyordur.

"Ve anlaşmayı kim yaptıysa bunu bildiği için

Uluslararası karaborsa silah endüstrisindeki kesin -nasıl desem?- şöhretimi göz önünde bulundurarak Rusya'daki yetkililerin ilk kimi soruşturacağını da biliyordum. Ve beni soruştururken, benimle Rus ordusu arasında çok ilginç bağlantılar bulacaklardı, ki bu da beni boynumdan asmak için ihtiyaç duyacakları tek şeydi."

Pakhan uzanıp Dimitri'nin yakalarını düzeltiyor, birini yumuşatıyor, diğerinden bir parça tüy siliyor. Düşünceli ve hoş bir ses tonuyla devam ediyor.

"Sizin bu işle hiçbir ilginiz olmadığına göre, Umman Körfezi'nde bir kargo gemisine yüklenmek üzere olan kurşun kaplı bir traktör römorkunun arkasında neden bir UR-100 savaş başlığı bulduğumuzu merak ediyorum. Ve neden hem traktör römorku hem de kargo gemisi -pek çok kişinin yoğun ikna çabaları sayesinde, sizi ayrıntılarla sıkmayacağım-doğrudan size kadar izlendi?"

Dimitri kaskatı kesilmiş, nefes nefese, düşeceğini bildiği baltayı bekliyor.

Pakhan yumuşak bir sesle, "Beni gasp etmeye çalışıyordun," der. Dimitri yarı boğuk bir sesle "Asla yapmam" der.

Sözleri Pakhan'ın keskin komutuyla kesilmeden önce.

"Alın onu!"

O kadar hızlı oluyor ki, köpekbalığı besleme çılgınlığı gibi.

Dimitri bir an yanımda duruyor, sonra bir grup yırtıcı hayvan tarafından kuşatılıyor ve çırpınarak ve çığlık atarak başka bir odaya sürükleniyor. Çığlıklar kısa bir süre yoğunlaşıyor, sonra silah sesleriyle kesiliyor.

Tam olarak üç el silah sesi.

Her birinde rahip sığıyor ve dehşet dolu bir çığlık atıyor.

Bir süre sonra kaptanlar sanki piknikten geliyormuş gibi yavaş adımlarla odaya geri dönerler. Hulking ve kötü niyetli, Pakhan'ın arkasında sıraya girerler.

Sonra herkes bana bakıyor.

Ellerini belinde kavuşturan Pakhan da öyle, "Şimdi seninle ne yapacağız?" diyor.

Bunalmış olan rahip bu fırsatı değerlendirerek bayılır. Yere yığılır ve orada kıpırdamadan yatar, ya da muhtemelen ölür.

Belki de Dimitri'nin ani ölümünden daha çok, Pakhan'ın kayıp nükleer bombaya sahip olduğunu duymak beni hayrete düşürdü. Ve eğer nükleer bomba konuşlandırılırsa tüm parmakların kendisine yöneleceğini düşünmesine bakılırsa, nükleer bomba kayıp olarak kalacak gibi görünüyor.

Yani bir başka umut ışığı. Yüzüm havaya uçmak üzere olsa bile, Venezuela asla silahlarını alamayacak ve milyonlarca Floridalı battaniye kalınlığındaki nemde huzur içinde yaşamaya ve bronzlaşmaya devam edecek.

Sanki çok uzaklardan, "Gitmeme ve hayatımı yaşamama izin vereceksin" dediğimi duyuyorum.

Kaptanlar bunun komik olduğunu düşünüyor. Kıkırdıyorlar, birbirlerine bilmiş bakışlar gönderiyorlar, başlarını sallıyorlar. Ama Pakhan sadece bana bakıyor.

"Bunu neden yapayım ki güzelim? Yaşamak için neyin var?"

Ya bir kedi, bir oyuncağa vuruyor ya da gerçekten kaderimi tartıyor. Düşünüyor.

Çok şey biliyorum. İlk elden çok şey gördüm, buna düğün günü infazı da dahil. Ona kalırsa, aklıma gelse polisle paylaşabileceğim her türlü lanetleyici kanıta sahibim.

Bu yüzden söylediğim her sözün, terazinin benim tarafıma dönmesini sağlayacak kadar ikna edici olması gerekiyor.

Uyumsuz ama acil bir şekilde aklıma bir film sahnesi geliyor. Naz'la birbirimize sık sık alıntıladığımız Prenses Gelin filminden; bir kızı çok seven bir oğlanın, onu öldürmek isteyen korsana iki kelime söyleyerek hayatı için yalvarmasını anlatan bir peri masalı. Kader çarkını farklı bir yöne çeviren iki basit kelime. Gerçeğin iki basit kelimesi.

Gözlerim yaşla doluyor, "Gerçek aşk" diye fısıldıyorum.

Pakhan'ın ifadesi **bozuluyor**. Tekrar Stefan'a dönüyor.

"Kesinlikle basit biri."

"Hayır." Stefan bir adım öne çıkıp yanımda duruyor. Pakhan'a saygıyla bakıyor ama korku belirtisi göstermiyor. "O hamile. Dimitri'den değil."

Adamlar arasında bir şaşkınlık dalgası yayılır. Stefan devam eder. "Dimitri çocuğun babasını öldürdü. "Dimitri çocuğun

Viyana, şu daire olayı. Sonra onu kaçırdı ve buraya getirdi."

Pakhan'ın sert yüz hatlarında bir anlayış beliriyor. Belli ki Viyana'da olanları zaten biliyordu ama şu ana kadar nedenini bilmiyordu.

Bunu izleyen sessizlik hayatımda katlandığım en uzun sessizlikti. Pakhan'ın gözlerinin ardında dönen çarkları görüyorum, tüm adamlarının bu işi bitirmek ve erken bir akşam yemeği yiyebilmek için hamile kadından kurtulmak için sabırsızlandığını görüyorum.

Sessizlik çok uzayınca Stefan, "Ona kefil olurum" der.

Bu ifade Pakhan hariç herkesin gözlerini kırıştıran bir inançsızlıkla karşılanıyor, Pakhan ise beni -zekâm için tam bir hayranlık olmasa da- biraz daha az küçümseyen bir ifadeyle değerlendirmeye başladı.

"Ben de öyle," diyor adamların arkasından ürkek bir ses.

Herkes dönüyor. Kır saçlı mutfak hizmetçisi Astrid koridorda, kimsenin bana adını söylemediği dilsiz hizmetçinin yanında duruyor. Dehşet içinde birbirlerine sarılmışlar, bu adamların kim olduklarını ve az önce ne yaptıklarını biliyorlar, ama titreyen çenelerini kaldırmış, dimdik duruyorlar.

Cesaretleri beni hayrete düşürüyor.

Parmakları yanıp sönen dilsiz hizmetçi Astrid'e işaret diliyle bir şeyler söylüyor, Astrid de tercüme ediyor. "Nadja da öyle." Bana eliyle işaret ediyor. "Bu kadın Dimitri'nin ortağı değil kurbanıydı ve ikimize de iyi davrandı."

Kaptanlardan biri gözlerini devirir. "Hizmetçiler kimseye kefil olamaz."

"Ve ben bir kurban değilim," diyorum yüksek sesle.

Herkes bana dönüyor ama ben kendimi ve bebeğimi kurtarmak için son bir çabayla Pakhan'a tek başıma hitap ediyorum.

Kendimin parlak zırhlı şövalyesi olacağım.

"En azından gitmeme izin verirsiniz olmayacağım. Dimitri'nin günahlarının bedelini kanla ödersem, kurban durumuna düşerim. Benim için istediği, beni yapmaya çalıştığı şey buydu. Her şeyimi elimden almaya çalıştı. Sesimi. Özgürlüğümü. Kendime olan saygımı. Benden sürünmemi istedi.

ona tapmak için, ve ben yapmazdım. Ama eğer sen . . . eğer karar verirsen . . ."

Devam etmeden önce bir an durup hırıltılı bir nefes alıyorum. "Eğer onunla birlikte ölmem gerektiğine karar verirsen, o zaman o kazanır." Sesim nefretle sertleşiyor. "Ve o zavallı piç hiçbir şey kazanmayı hak etmiyor."

Pakhan gülümsemeden önceki ritimde evrenler doğar, ölür ve küllerinden yeniden doğar. Sonra kıkırdar. "Erkek olmaman çok kötü. Senin gibi birini saflarımda kullanabilirdim."

Mafya babalarından gelen iltifatlara bakılırsa bu, olabildiğince abartılı.

Ciddileşiyor ve heybetli boyuna doğru yükseliyor. "Bana tam adını söyle."

"Evalina Nikolaevna Petrovna."

Herhangi bir duraklamanın saygısızlık olarak algılanacağından korkarak tereddüt etmiyorum. Birine gerçek soyadımı söylemeyeli yıllar olmasına rağmen -uzun zamandır Dimitri'nin soyadını kullanmak zorunda kalmıştım- bu tamamen doğal bir his. Bir yılanın deri değiştirmesi gibi, kısıtlamalardan tatlı bir kurtuluş.

"Halkınız nereli?"

"Kirishi." Hala tereddüt etmiyorum, ancak bununla nereye varmak istediği hakkında hiçbir fikrim yok.

Elini sakalının üzerinden geçirerek başını sallıyor. "Kirishi'de bulundum. Ne boktan bir yer."

"Evet. Ailem fakirdi."

Bu tarihi külçeyi önemsemiyor. "Meh. Benimki de öyleydi. Yoksulluk güçlülere zayıflardan ayırır. Eğer hayatta kalabilirsen, kırılmazsın. Ailen hayatta mı?"

"Hayır. İkisi de geçti."

"Yanisenin Baba oldu Nikolai Petrov. Senin Annenin adı?"

Bu gittikçe garipleşiyor, ama yakında ortaya çıkacak bir amaç olduğunu biliyorum. "Sofia."

Sakalını sıvazlayarak düşünceli bir sessizlik içinde bir an beni düşünüyor. Sonra kendi kendine başını salladı.

bir karar.

"Pekala, Evalina Nikolaevna, küçük aslan yürekli güzelim. Git hayatını yaşa. Ama ben senin yüzünü ve hakkında bir iki şey biliyorum. Şimdi senin hakkında her şeyi öğrenebilirim."

Aklına girmesi için duraklıyor. Kıpırdamadan durup bekliyorum, nefes almaya cesaret edemiyorum.

"Polonya'dan çık. Rusya'ya geri dönme. Bu andan önce tanıdığın kimseyle iletişime geçme. Geçmişin öldü." Bakışları yoğunlaşıyor. "Ve bir daha senin hakkında tek bir fısıltı bile duymama izin verme. Ya ortadan kaybolursun ya da bugün iyi bir mizah içinde olduğumu unuturum. Anladın mı?"

Bu bir tehdit ve hiç de ince bir tehdit değil. Adamlarının öldürülmesini iyi niyetle emrediyorsa, öfkesinin neye benzediğini görmekten nefret ediyorum. "Evet," diye fısıldıyorum, umutsuzca yere yığılmamaya çalışarak. "Teşekkür ederim, Pakhan."

Yine çenemin altına vurdu. Sanırım bu evcimen, büyükbabacan jest ile olduğu şey arasındaki tezattan hoşlanıyor.

"Bu evdeki her şey bana ait ama bu mücevherler senin olsun," diye ekliyor kolyeme bakarak. "Eminim seni gitmek istediğin her yere götüreceklerdir. Stefan, cesede iyi bak."

"Memnuniyetle, efendim."

Pakhan döner ve tüm kaptanlarını yanına alarak dışarı çıkar.

Malikaneye geldiğimde giydiğim kot pantolon ve tişörtü malikaneden ayrılırken de giyiyorum.

Ayakkabılar yeni, gelin odasının dolabından alınmış, bir çift tereyağı yumuşaklığında deri mokasen, Dimitri'nin araba kullanmama hiç izin vermediği için ironik bir satın alma olduğu kesin. Pakhan'ın talimatları doğrultusunda diğer her şeye dokunmadım.

Buranın envanterini çıkardığından şüpheliyim, ama asla bilemezsiniz ve işimi şansa bırakmayacağım. Şu andan itibaren düşünmem gereken kendi güvenliğimden fazlası var.

Stefan, Dimitri'nin cesediyle her ne yaptıysa bitirip odama geldiğinde ve beni şehre götürmeyi teklif ettiğinde Astrid ve Nadja -ya da diğer çalışanlar- ortalıkta görünmüyorlar.

"Şehir mi?" Tekrar ediyorum, kafam karıştı.

Boynumda hâlâ parlayan elmaslara bakıyor. "Bunları nakit olarak satman gerekecek. Bir yer biliyorum."

Ayrılırken yemek odasının önünden geçtiğimizde, kayıp personelin hepsi uzun mermer masanın etrafında toplanmış, ayakta, aceleyle yemek servisi yapılmış gibi görünen bir yemeği yiyorlar. Büfenin üzerinde, kimsenin dokunmadığı, şeker çiçeklerle süslenmiş, kat kat buzlu bir pasta duruyor.

Damat törenin yarısında vurulduğunda düğün pastası yemek muhtemelen kötü şanstır.

Herkes durdu ve bir an bana baktı. Sonra biri sessizce "Geh mit gott." dedi.

Tanrı ile git.

Masanın sonunda, Nadja'nın yanında oturan Astrid elini kalbinin üzerine koyup başını sallayarak bu düşüncüyü destekliyor.

Ağlamak istemiyorum ama elimde değil. Gözyaşlarım gelmeye başladı bile, alt göz kapaklarımın üzerinde tepe yapıyor ve yanaklarımdan aşağı kayıyor. Almanca olarak ona "Sen de dostum. Sen de."

Sonra Stefan kolumdan tuttu ve fırtınanın içine girdik.

Şehre doğru giderken sessizdik. Söyleyecek bir şey yok. Stefan'ın çiti bana elmaslar için iyi bir fiyat veriyor, böylece ihtiyacım olacak tüm terapiyi bitirene kadar para konusunda endişelenmeme gerek kalmayacak.

Sonra arabaya geri döndük, yağmur tavana sertçe vuruyordu ve yeni yol arkadaşım histerinin başlangıcı görüşümü akşam gökyüzü kadar karanlık hale getiriyordu.

"Nereye?" diye sorar Stefan, anahtarları kontağa sokarken.

"I . . . Bilmiyorum. Gidecek hiçbir yerim yok."

Polis onu Viyana'da bulduktan sonra Naz'a ne olduğunu, cesediyle ne yaptıklarını, nereye gömüleceğini öğrenmek istiyorum. Tabby ve Connor'ı arayıp onlarla birlikte ağlamak, bizim için yaptıkları her şey için onlara teşekkür etmek, onlara ne olduğunu ve neden olduğunu anlatmak istiyorum. Ve Killian'a da. Naz'ın saçını başını yolmak istemesine neden olsa da bize yardım etmeye çalıştı.

Umutsuzca, çok umutsuzca düzgün vedalar etmek istiyorum, ama bunu yaparsam Pakhan'ın öğrenme riskiyle karşı karşıya kalacağımı biliyorum.

"Ortadan kaybol," dedi. "Tanıdığınız kimseyle irtibata geçmeyin."

Her yerde gözü ve kulağı var. Rusya söz konusu değil ama Naz hakkında araştırma yapmak için Viyana'ya geri dönersem, mutlaka birileri bunu duyacaktır. Viyana'da tanıklar vardı. Fısıldaşan gruplar halinde toplanan ve benim bir minibüse atılışımı izleyen tüm o komşular.

Polis o kadını arıyor olacak. Beni arayacaklar.

Yani Viyana da söz konusu değil ... ve bu yüzden, pişmanlıkla fark ediyorum ki, vedalar da öyle.

Çünkü Pakhan'ın temas kurabileceğim herkesi de ortadan kaldırma ihtimali çok yüksek. Bratva'da gevşek uçlara müsamaha gösterilmez. Gevşek uçlar bir ilmeğe bağlanır.

Ve Stefan bana kefil oldu, bu yüzden onun da boynu ilmikte olacaktı.

Stefan uzanıp bacağıma dokunuyor. Düşüncelerimden irkilerek sığıyorum ve ona bakıyorum.

"Seni mutlu edecek bir yere git," diyor nazikçe, gözleri yumuşak. "Sıcak bir yere, belki."

Güzel bir yere. Git bebeğini büyüt ve arkana bakma. Pişman olma. Geçmiş seni ancak izin verirsen hapsedebilir."

Sert elini sıkıyor ve içimi kemiren tüm duyguları kelimelere dökmek için mücadele ederek derin bir nefes alıyorum. Şok ve sevinç, inançsızlık ve üzüntü, ıstırap ve öfke ve kemikleri sızlatan, göğsü delen keder. Ben bir çelişkiler sepetiyim, her şey çok küçük bir alanda kıvranıyor.

"Sana teşekkür etmek istiyorum," diye tereddütle başlıyorum, bu kadar büyük bir şey için doğru kelimeleri bulabileceğimden emin değilim. "Benim için yaptığın şey için. Bana böyle kefil olduğun için. I . . . Sanırım sen olmasaydın, burada oturuyor olmazdım. Sanırım hayatımı sana borçluyum."

Hayatlarımız. Hala yüksek sesle söyleyemeyecek kadar sarsılıyorum.

Elimi sıktı. "Vova'yı korumaya çalıştın. Bunu yapmaya cesaret edebilecek başka birini tanımıyorum. Ben bile." Birleştirilmiş ellerimize bakıyor, yüzü utançla çarpılmış.

Bu iri yarı, tehlikeli adamın Vlad'a taktığı lakabı ne kadar şefkatle söylediğini, onu kurtaramadığı için, belki de çok geç olmadan ona neler hissettiğini söylemediği için kendini nasıl çarmıha gerdiğini duymak tekrar ağlamak istememe neden oluyor. Sulanan gözlerime öfkeyle vuruyorum ve kurumaları için daha kaç yıl geçmesi gerektiğini merak ediyorum.

"Killian'la temasa geçebilmene ve Pakhan için nükleer bomba hakkında bilgi alabilmene sevindim."

"Onunla irtibata geçmedim. Onu altı kez aramayı denedim ama sadece telesekreter çıktı. Mesaj bıraktım ama beni hiç geri aramadı."

Şaşkınlık, beni saran duygu için yeterince güçlü bir kelime değil. "Ama o zaman Pakhan nereden biliyordu?"

"Bilmiyorum. Ona paravan şirketten bahseden de ben değildim ama belli ki birinin elinde her ikisi için de yeterli kanıt vardı." Omuz silkiyor. "Pakhan'ın bazı şeyleri kendi başına bulma yöntemleri vardır."

Killian neden Stefan'ın aramasına geri dönmedi? Bu hiç mantıklı değil. O da en az herkes kadar nükleer bombayı istiyordu. Tabby miydi? Herkes hakkında her şeyi öğrenebilir ama Pakhan'ı uyarmayı nereden bilsin? Dimitri'nin nükleer bombayı onun izni olmadan aldığını nereden bilsin?

Ne olduğunu, hangi koşulların buna yol açtığını anlamıyorum ama Stefan'ın açıklaması doğru olmalı. Pakhan'ın kendi yöntemleri var. Boşuna Rusya'nın en güçlü adamı olmadı.

Sonra Stefan'ın söylediği başka bir şey aklıma geliyor ve birden nereye gitmek istediğimi anlıyorum.

Sıcak bir yer. Güzel bir yer. Geçmiş i geride bırakabileceğim bir yer.

Böyle tek bir yer biliyorum. Geçmiş i kısa ve güzel bir an için geride bıraktığım yer.

Dünyada gerçekten mutlu olduğum tek yer.

Ön camdan şiddetli fırtınaya bakıyorum ve bir gün, bir şekilde Naz'ın nereye gömüldüğünü bulacağıma dair kendime söz veriyorum. Çocuğumuz hikayeyi duyacak yaş a geldiğinde ona babasını anlatacağım - onun nazik, akıllı, çok komik babasını - ve onu mezarını ziyarete götüreceğim.

Ama bu arada, yapmam gereken bir kayboluş var. Ve bunu nerede yapacağımı biliyorum.

Stefan'a dönüyorum. "Bana kısa sürede sahte kimlik ve pasaport bulabilecek birini tanıyor musun?"

Cevap olarak motoru çalıştırır ve gülümser.

SEKİZ

NAZ

Şimşekli bir fırtınada helikopter uçurmak ilk başta kulağa geldiği kadar kötü bir fikir değildir.

Bir uçağınki gibi, bir helikopterin alüminyum kaplaması da elektriği içinden değil etrafından geçirecek şekilde tasarlanmıştır ve içindeki insanlara koruma sağlar. Helikoptere elektrik çarptığında büyük bir patlama ve parlak bir parlama olur, belki elektriğin çıktığı kuyruk rotörü kanadında bir delik açılabilir ve telsiz ya da aviyonik ekipman dalgalanmadan zarar görebilir, ancak helikopter yine de iniş yapabilmelidir.

Yani hayır, fırtınada uçarken asıl sorun yıldırım çarpma ihtimali değildir.

Lanet olası rüzgar.

"Cehennem çanları," diye mırıldanıyor pilot telsizden, bir başka şiddetli alçalmaya daha çarptığımızda. Etrafımızdaki metal kafes titreyerek yana doğru savrulurken, kuş saniyeler içinde birkaç yüz fit irtifaya dalıyor.

Midem de onunla birlikte dalıyor. Omuzlarım bilmem kaçınıcı kez emniyet kemerine çarpıyor. Pilot uçağı tekrar irtifaya getirip düzlüğe çıkana kadar bir süre debeleniyor ama kalbim bundan çok daha uzun süre göğsümün içinde çarpmaya devam ediyor.

Bir uçak için birkaç yüz metrelik bir düşüş önemli değildir. Ancak genellikle bin fitten daha düşük irtifalarda uçan bir helikopter için öyledir.

Ağaç tepeleri tam altımızda. Bir rüzgar daha eserse pilotun düzeltmesine fırsat kalmadan yere çakılabiliriz.

Kendimi ölümün yakın olduğu ihtimalinden uzaklaştırmak için Eva'yı bulduğumda yapacağım şeylerin bir listesini yapıyorum.

1. Dimitri'yi öldür.
2. Öp onu ve onu sevdiğimi söyle.
3. Diğer herkesi öldür

Pilot "LZ'ye dört kilometre kaldı." demeden önce ancak bu kadar gidebildim.

İniş bölgesi, son varış noktamızın yakınındaki başka bir kır alanı. Yakıt ikmali yapmamız gereken Viyana'dan Kraków'a uçuşumuzdan başlayarak bütün gün bu durumdaydık. Polonya'nın tamamı şiddetli hava koşullarıyla kaplıydı ve bulutlar uydu görüntülerinin nüfuz edemeyeceği kadar yoğundu.

Bu, hava koşullarından büyük bir siktir git, çünkü sadece hava uçmak için çok kötü olduğunda kalkışları ertelemek zorunda kalmadık, aynı zamanda Tabby ve Connor, içine gireceğim şey hakkında yararlı olabilecek herhangi bir şeyi keşfetmek için hedeflerimize yukarıdan bakamadılar.

Aşağıdan -sadece biraz daha lanet olsun diye- bir grup elektrik şebekesi şiddetli rüzgâr ve güç ağındaki basamaklı arızalar nedeniyle devre dışı kaldı.

Yani sadece rüzgarda uçmuyoruz, aynı zamanda karanlıkta da uçuyoruz.

Bunların hiçbirisi beni durduramaz. Gerekirse ellerim ve dizlerim üzerinde sürünürüm.

Alana vardığımızda, altımız dalgalanan siyah bir göl gibi görünüyor. İniş garip ve sert, kemikleri çatlatan bir sarsıntı, rotorlara su dalgaları püskürtüyor.

Kulaklığımı çıkarmadan önce şoför bağırıyor, "Bu cheeser ile kalkış yapamayacağım. Fırtına dinene kadar yine cezalıyız."

Ona küfretmek istiyorum ama o zaten bana büyük bir iyilik yapıyor.

Beni dışarı çıkarması için bu adamı ayarlayan Doc'tu, bir arkadaşı onu son dakikada gitmesi gereken yere uçuruyordu. Aksansız, mükemmel bir İngilizce konuşuyor ama biraz fazla resmi ve televizyonda siyah-beyaz filmler izleyerek öğrendiği gibi, ana dili olamayacak kadar eski zaman sözcükleri serpiştirilmiş.

Adını bilmiyorum. Doc ona sadece "pilot" diyordu ve adamın kendisi de bunu söylemedi, bu yüzden Doc ve Killian'ın çevresindeki herkesin sadece iş unvanlarıyla anıldığını tahmin ediyorum.

Doktor. Pilot. Can sıkıcı casus.

"Anlaşıldı." Koşum kemerini çözüp omuzlarımdan kaydırıyorum, sonra sırt çantamı ve tüfeğimi alıyorum, gece görüş gözlüklerimi indiriyorum ve çizme emen çamurun içine atlıyorum.

Bunu görmezden gelerek, NVG'leri açıyorum ve sırt çantam sırtımda, tüfeğim ellerimde, hayalet gibi yeşil ışıklı ağaçlara doğru doğruya yöneliyorum. Arazi haritasını inceleyerek ağaçların ötesinde bir tepe olduğunu ve tepenin ötesinin de hedefim olduğunu biliyorum. Ama yine de ağır teçhizatla yağmur altında bir kilometrelik bir tümsekten daha fazlası ve bu biraz zaman alacak.

Yaralarım yardımcı olmuyor. Bu noktada, dumanlar ve çaresizlikten başka bir şeyle koşmuyorum. Eğer Eva burada değilse-

Göreve odaklan, asker!

"Seni anlıyorum Başçavuş McCall," diye mırıldanıyorum ve endişelerimi bir kenara iterek tırısı kalkıyorum.

Böyle zamanlarda, kolordudaki günlerimi cehenneme çeviren o yaşlı piçin hayaleti hâlâ kafamın içinde dolaştığı için minnettar oluyorum.

Gözlükler kaliteli ve şimşek gökyüzünde beyaz ateşten parmaklar yaktığında beni kör etmiyor.

Doc'tan bir iyilik daha, tüm teçhizatla birlikte, hatta tüfekte birlikte. Sanırım hepsi teknik olarak Killian'a ait, ama ona minnettar olamayacak kadar kızgınım.

Ben ayrılmadan önce Doc'un ona ulaşma çabalarının hiçbirine yanıt vermedi. Her neredeyse ve her ne yapıyorsa, belli ki gözlerden uzak olmak istiyor.

Ağaç hattını kırıp ilerliyorum, çamur ve sık çalılıkların arasından geçiyorum, yükselen yamaç kaygan ve ayağımı tutmak neredeyse imkansız. Birkaç kez dizlerimin üzerine sertçe çöküyorum. Midem gurulduyor. Ciğerlerim yanıyor. Baldırımdaki dikişli yara çığlık atıyor ve bağırsaklarımdaki yara sızıntı yapıyor gibi hissediyorum. Bugün kat ettiğim kilometrelerce yol yüzünden muhtemelen dikişlerim yırtıldı.

Sık çam ağaçlarının ötesinde, gök gürültülü bulutların önemli bir bölümünü engelleyecek kadar yükselen heybetli bir tepe beliriyor. Gitmeden önce harita üzerinde çalıştığım için yüksekliğini biliyordum ama Polonya'daki her bataklık gibi görünen, ücra kırık arazide aç karnına tüm gün süren dondurucu bir koşuşturmadan sonra yerden bakmak bende bir şeyler vurma isteği uyandırıyor.

Onun yerine, devam ediyorum.

Tepenin zirvesinde yavaşlayıp çömeliyorum, hâlâ ilerliyorum ama daha dikkatli bir şekilde ilerideki karanlığı tarayarak sıcak bedenlere dair herhangi bir işaret arıyorum. Arazi çalılıklara ve bodur ağaçlara dönüşmüş, kamufle olmak daha az kolay, ancak gece zifiri kadar karanlık.

Dimitri'nin Saint Petersburg'daki evine kurduğu güvenlik sistemlerini yaklaştırmakta olduğum bu araziye kurmaya vakti oldu mu bilmiyorum ama hiç değilse arazinin çevresinde devriye gezen adamları olacak.

Eğer buradaysa tabii. Eğer bu mülk ona aitse. Bugün incelediğim diğer tüm malikaneler boştu. Bazıları mobilyalı, bazıları mobilyasız, bazıları da düpedüz terk edilmiş görünüyordu ama hepsinde hayat yoktu.

İleride bunun farklı olacağını söyleyen bir parıltı var.

Son birkaç metreyi karnımın üzerinde sürünerek ilerliyorum, budaklı bir karaçamın dallarının altında kısmen korunaklı bir yer buluyorum ve gece görüş gözlüklerimle aşağıda uzanan küçük vadiye bakıyorum.

Araziyi gördüğümde içimde adrenalın patlaması oldu.

Bir Noel ağacı gibi ışıklandırılmış, binlerce metre kareye yayılmış, devasa ve bembeyaz parlıyor. Üçüncü katta balkonlar, arkada resmi bahçeler, önde büyük bir dairesel araba yolu ve dönümlerce park benzeri bitkilerle çevrilidir. Akla gelen kelime saray gibi. Jeneratörlerle çalışıyor olmalı, çünkü çevredeki şebekedeki diğer her şey karanlık.

Kıpırdamadan yatıyorum, bakıyorum ve dinliyorum, kanım damarlarımda dolaşıyor ve yağmur çarşaflar halinde üzerime dökülürken tenim gerginleşiyor.

Geliyorum, tatlım. Biraz daha dayan. Beastie'n senin için geliyor.

Yaklaşık on dakika sonra, devriye gezen tek bir koruma ya da malikânenin içinde herhangi bir hareket görmedim. Pencerelerin bazılarının perdeleri çekilmişti, ancak şaşırtıcı bir kısmı geceye açıldı ve meraklı gözlerin içeriye kolayca görmesine izin veriyordu.

Hem korumaların olmaması hem de pencerelerin açık olması beni rahatsız ediyor. Dimitri kadar paranoyak bir adam kendini bu kadar savunmasız bırakmaz. Eğer burası ona aitse, silahlı adamlarla dolu ve bekaret kemerinden daha sıkı kilitlenmiş olmalı.

Düşüncelerim karanlığın içinden güneye doğru süzülen far ışıklarıyla bölünüyor. Dolambaçlı bir köy yolunun gerisinde bir araba belirliyor, eve doğru ilerlerken yağmurda dikkatle ilerliyor.

Ayağa fırlıyorum ve düz bir koşuya başlıyorum, bacaklarımı beni taşıyabilecekleri kadar hızlı pompalıyorum.

Araba alçak bir yokuşu tırmanırken yola ulaşıyorum, kayarak duruyorum, NVG'leri açıyorum ve tüfeğimi kaldırıyorum. Nişangâhı sürücüyeye doğrultarak, araba birkaç metre ötede aniden durup tekerleklerinden çakıllar fışkırırken bacaklarımı açarak duruyorum.

Adam - beyaz tenli, otuz yaşlarında, sakallı - arabada yalnız görünüyor. Elleri direksiyon simidini kavrayacak şekilde tamamen görüş alanındadır ve hareket etmeye ya da bir silaha uzanmaya çalışmaz. İfadesinde şaşkınlık ya da korku yok, sadece tuhaf bir kafa karışıklığı var.

Sanki beni daha önce nerede gördüğünü bulmaya çalışıyormuş gibi kaşları birbirine yaklaşmış ve gözleri kısılmış bir şekilde bana bakıyor.

Belki de basit bir sıkıntıdır. Eğer Dimitri için çalışıyorsa, muhtemelen yüzüne silah doğrultulmasına alışkıdır.

Arabaya yavaşça yaklaşıyorum, tüm sinirlerim alarmda, tetik parmağım kaşınıyor. Arka koltukta ya da şoförde herhangi bir hareket beklerken bakışlarım her yere dalıyor, her an silahına davranacağını tahmin ediyorum.

O an hiç gelmedi. Kendimi şoför penceresinin yanında buluyorum. Dikkatlice arabaya doğru ilerlediğim süre boyunca, o sadece orada oturuyor ve bana bakıyor.

Bunun, şiddetli bir fırtınanın ortasında, bu devasa araziye girip çıkan tek yolda manzaralı bir gezintiye çıkmış yerel bir adam olmadığını biliyorum. Her ne ise, burada bir işi var. Ancak tam teçhizatlı ve çelik yelekli silahlı bir adamın kendisine yaklaşması karşısındaki ürkütücü sükûneti sinir bozucu.

"Arabadan çık!" diye bağırdım.

Komutu onaylamak için başını sallıyor, sonra ellerini yavaşça direksiyondan kaldırıyor ve silahsız olduğunu belirtmek için avuç içleri yukarı bakacak şekilde bana gösteriyor. Bakışlarında bir soruyla kapı kolunu işaret ediyor, ona uzanmak için izin istiyor.

Başımı sallıyorum, birkaç adım geri çekiliyorum ve o arabadan çıkarken silahımı göğsünün ortasına doğrultuyorum.

Siyah saçları ve dar beyaz düğmeli gömleği saniyeler içinde sıırıslıklam oldu. Açık kapının yanında duruyor, elleri havada, dondurucu yağmurda nefesi buğulanıyor ve tam bir durgunluk içinde bana bakıyor.

Yüz hatlarında tanıma belirir. İngilizce olarak, "Sen" dedi.

Sırf beni korkuttuğu için onu vurmak üzereydim ki, Tabby'nin gönderdiği istihbarattan onu tanıdığımı fark ettim.

Vlad'ın telefonundan bulduğumuz adam bu. Eski askeri komutan, kötü adamların korumasına dönüşmüş.

Sesim bir hayvanın hırıltısıyla çıkıyor. "Stefan. Dimitri nerede?"

Adını söylediğimde gözlerini kırptırıyor, ilk kez şaşkınlığa yakın bir şey gösteriyor. "Beni nereden tanıyorsun?"

"Beni nereden tanıyorsun?" diye karşılık verdim. "Ölüm ilanından."

Gazetedeki makaleyi görmüş. Kalbim güm güm atıyor, çırpınıyor, atlıyor. Üç uzun adımda tüfeğin namlusunu göğüs kafesine dayadım.

"Dimitri nerede?"

"Öldü."

Bu tepki beni o kadar şaşırttı ki neredeyse kazara tetiği çekip göğsünde bir delik açacaktım. Bunun yerine geri çekilip ona bakıyorum.

"Saçmalık."

Evi işaret ediyor. "İstersen sana cesedi gösteririm. Onu plastik bir bidona koydum ve sodyum hidroksitin içine daldırdım. Biz konuşurken kemikleri kaynayıp çamur haline geliyor."

Şüpheliyim. "Etrafta plastik bir bidon ve birkaç sürahi sodyum hidroksit vardı, değil mi?"

Omuz silkiyor. "Birinin bana ne kadar sık cesetten kurtulmamı söylediğini bilsen şaşarsın."

Gözlerimi kısma sırası bende. "Patronunu tasfiye etmek zorunda kaldığın için pek üzgün görünmüyorsun."

"Başına geleni hak eden değersiz bir pislikti. Aslında aldığından daha kötüsünü hak ediyordu. Benim hoşuma gitmeyecek kadar çabuk bitti."

Ses tonunda ve gözlerinde bir sertlik var, bana dürüst olduğunu söyleyen sahte olmayan bir duygu kabarması var. Bundan ne anlam çıkaracağımı bilmiyorum. Emin olduğum tek şey, milyonlarca sorum olduğu ve bunları sağanak yağmurda ayakta sormak istemediğim.

Çenemi sandığa doğru salladım. "Aç şunu." "Anahtarın üzerindeki düğmeyle açılıyor."

Bu da demek oluyor ki ya arabaya geri dönecek, arabayı kapatacak ve anahtarı çıkaracak -muhtemelen sakladığı silahı da çıkaracak- ya da ben bunu yapacağım ve bu sırada ona sırtımı döneceğim.

Bir adım geri çekilip tüfeği yüzüne doğrultuyorum. "Yanlış bir hareket yaparsan Dimitri'ye o davulda katılırsın."

Başını sallıyor, sonra ellerini görmeme izin vererek arabaya biniyor ve motoru kapatıyor. Bagajı açıyor, sonra arabadan iniyor ve ben bir gözüm onda, diğer gözüm bagajda yavaşça geriye doğru yürürken ellerini kaldırmış öylece duruyor.

Boş.

Kapıyı kapattım, arkada yerde saklanan kimse olmadığından emin olmak için içeriye hızlıca bir daha taradım, sonra ona arkasını dönmesini ve ellerini çatıya koymasını söyledim.

Bunu tek bir tartışma sözcüğü ya da en ufak bir direnç göstermeden yapıyor.

Üzerini arıyorum, her an bir bıçak çıkarıp gözüme saplamaya çalışmasını bekliyorum, ama bu da beklenen bir başka an ama gelmiyor. Ellerimi üzerinde gezdirirken hareketsiz ve rahat duruyor. Ayak bileğine bağlı bir tabanca ve pantolonunun kemerinde bir tabanca daha buluyorum ve neden beni öldürmeye çalışmadığını merak ederek ikisini de fırlatıp atıyorum.

Casusluk yapmakla görevlendirildiğiniz adamdan nefret etmek bir şeydir. Silah kuşanmış eski bir asker olmak başka bir şey, silah kuşanmış başka bir eski asker ıssız bir köy yolunda hayatınızı tehdit ettikten sonra size ateş açıp silahlarınızı etkisiz hale getirdiğinde küçük bir kuzu gibi uysal davranmak başka bir şey.

Ve ben onu kabaca ararken gözleri kapalı ve ağzı gevşek bir şekilde orada durması ... neredeyse hoşuna gidiyor gibi.

"Atla."

Bana itaat ediyor, ellerini hafifçe direksiyona dayayarak sürücü koltuğuna oturuyor. Gözlerimi ondan ayırmadan, çantamı ve tüfeğimi arka koltuğa atıyorum, taktik yeleğimin cebinden bir tabanca çıkarıyorum, sonra yolcu koltuğuna geçip ona doğrultuyorum.

"Ani hareket yok yoksa beynini sıvılaştırırım. Kapını kapat."

Kapıyı kapatıyor, sonra ellerini tekrar direksiyona koyuyor ve sabırla bir sonraki talimatımı bekliyor.

Bu herif ya kafayı yemiş ya da çelik gibi taşakları var. "Evde kaç koruma var?"

"Ben ayrıldığımda on iki kişiydiler, ama şimdiye kadar diğer personelle birlikte gitmiş olacaklar."

"Gitti mi? Neden?"

Sırılsıklam, başını çeviriyor ve karanlık içeriden bana bakıyor. Yağmurun sesi çatıda kurşun yağmuru gibi duyuluyor. "Bir yüzbaşı sadakatsizlik yüzünden öldürüldüğünde, personeli suç ortağı olarak görülme riskini göze almaz. Kimse Pakhan'ın onlara başka bir iş bulup bulmayacağını görmek için etrafta dolanmaz."

"Pakhan?"

"Tüm patronların patronu. Karşı gelmek istemeyeceğiniz kişi."

"O zaman neden geri dönüyorsun?"

"Çünkü onun için çalışıyordum. Dimitri'ye göz kulak oluyordum, rapor veriyordum."

Tanrım. Bir casus daha. Boğazıma kadar bu pisliklere battım. "Yani Dimitri'yi bu Pakhan mı öldürdü?"

"Evet. Pakhan'ın emriyle diğer kaptanlar da öyle yaptı."

Eva değil o zaman. Garip bir nedenden dolayı, bu beni rahatlattı. Onu öldürmeyi çok istediğini biliyorum ama aynı zamanda bir can almanın, o can ne kadar kötü olursa olsun, vicdanını rahatsız edeceğini de biliyorum. "Dimitri'nin yanında bir kadın var mıydı?"

Çok uzun süre sessiz kaldığında, "Esmer. Büyük kahverengi gözler. Çok güzel."

Bana bir şey söyleyip söylemeyeceğine karar vermeye çalışıyor gibi görünüyor, ben de onu doğru yönde biraz dürtüyorum ve silahımı kaşlarının arasındaki boşluğa sokuyorum.

Hafızasının kilidini açar. "Evalina'yı kastediyorsun."

Onun adını duyduğumda içimde patlayan duygular tarif edilemez. Elimdeki silah titremeye başladı. "Nerede o?"

"Şimdi mi? Bilmiyorum."

"Onu Pakhan mı aldı?" Lütfen, Tanrım, hayır de.

"Hayır" diyene kadar nefesimi tutuyorum.

Aman Tanrım. Tatlı Meryem Ana. Nefes al, Naz. Sadece nefes al. Bir anlığına rahatlıyorum, ama bu Pakhan denen kişinin yapabileceği daha kötü bir şey olduğunu fark ettiğimde tarifsiz bir duygu kazanına dönüşüyor.

"O ..."

Stefan rahatlamış bir sesle, "Hayır. git."

Nefesimi kontrol altına almak için bir an duruyorum.

Ben sormadan önce kontrol et, "Gitmek mi?"

Nereye? Nerede o?" "Sana söyledim.

Bilmiyorum."

Doğruyu söylüyor gibi görünüyor ama onun malikânede olmadığından, yaralı ya da daha kötü durumda olmadığından emin olmalıyım. Hâlâ dışarıda bir yerlerde nefes aldığı sürece onu bulabilirim ama önce burada olmadığını teyit etmeliyim.

"Tamam, casus. Eve doğru sür. Yavaşça."

Arabayı vitesle taktı ve gaza bastı. Çakıllı yolda, sadece arada sırada yukarıdan gelen gök gürültüsünün bas sesiyle bölünen bir sessizlik içinde sürünerek ilerliyoruz. Ana araba yoluna ulaştığımızda, bir dönüş yapıyor ve evin yan tarafına ve garajların yanına kadar takip ediyoruz.

Stefan, "Şu ucundakini uzaktan kumandayla açacağım. Vizöre takılı. Sakın beni vurma."

Yukarı uzanıp küçük siyah kumandadaki bir düğmeye parmağını sokmadan önce iyi olduğundan emin olmak için bana bakıyor. Bankanın sonundaki bir kapı makaralar üzerinde kayarak açılıyor ve büyük, düzenli, ışıklı bir alan ortaya çıkıyor. İçeri girdiğimizde sol tarafımızda egzotik arabaların yanı sıra tavandan tabana gömülü dolapları görüyorum.

Dolabın yanında, çöp tenekesi büyüklüğünde, ancak daha endüstriyel ve çok daha ürkütücü görünen bir dizi uzun mavi plastik bidon gizleniyor.

Bir yerde duruyoruz. Stefan "Kapatayım mı?" diye sordu. "Evet. Sonra ben ineceğim ve sen oturacaksın. sıkı."

Motoru durduruyor, sonra ellerini tekrar direksiyona koyuyor ve dümdüz karşıya bakıyor. Bir şey yapmamı beklediğini hissediyorum ama ne yapacağımı bilmiyorum. Vurayım mı? Bayıltayım mı? Daha fazla soru mu sorayım?

Yukarıdakilerin hepsi masada, demek istiyorum ama bunun yerine arabadan atlayıp arkadan dolanıyorum ve tabancamı camdan ona doğrultuyorum. "Dışarı gel."

Dışarı çıktı, kapıyı arkasından kapattı, epoksi zemine su damlattı. Beni tepeden tırnağa süzüyor, keskin bakışları görünüşümün her ayrıntısını katalogluyor.

Sonra, beni tamamen şaşırtmak için, tamamen dürüst bir yüz ifadesiyle "Çok fotojeniksin, ama şahsen çok daha yakışıklısın" dedi.

Gözlerimi kırıştırarak ve başımı sallayarak o komik çift çekimlerden birini yapıyorum. "Uh . . ."

"Sanırım bu egzotik elmacık kemikleri. Ve o kalçalar -Çok çalışıyor olmalısın. Şimdi sana Dimitri'yi göstermemi ister misin?"

Sanki az önce kucağıma bir el bombası atmamış gibi sakın bir elini plastik bidonlara doğru kaldırıyor.

Kalçalarım mı?

Kendimi toparlamak için duraksıyorum, çünkü ben yetişkin bir adamım, bir profesyonelim ve tamamlamam gereken bir görevim var. Eğer bu adam sevimli olduğumu düşünüyorsa, bununla başa çıkmam gerekecek.

"Evet."

Dönüp dolaplardan birine doğru kayıtsızca yürüyor, açıyor, içinden kimyasal bir maske, lastik bir önlük ve kalın lastik eldivenler çıkarıyor, sonra hepsini giyiyor. Bana da bir maske uzatıyor.

"Dumanlar için," diye açıklıyor, sanki bir fabrikayı geziyormuşuz gibi.

Dolaptan metal bir levye çıkardığında, yüksek alarm moduna geçiyorum, ama beni görmezden geliyor, bunun yerine davullardan birine doğru yürüyor ve kalın kapağı kaldırıyor. Yaklaşmama izin vermek için geri çekiliyor ama bir adım öteden bile içinde ne olduğunu anlıyorum.

Yüzünün derisi erimiş, alttaki kas ve kemikler ortaya çıkmış olsa da, onun Dimitri olduğunu söyleyebilirim.

Sonra koku beni çarptı. Olgunlaşmış mezbaha leş kokusu.

Maskeyi yüzüme geçiriyorum ve silahı Stefan'a doğru sallayarak örtüyü tekrar takmasını sağlıyorum.

Hızlı ve etkili bir şekilde yapıyor, sonra koruyucu giysileri çıkarıyor ve her şeyi düzgünce dolaba yerleştiriyor. "Burada olmadığından emin olmak için evi aramak isteyeceğinizi varsayıyorum?"

Bu iş benim hoşuma gitmeyecek kadar düzgün gidiyor. Maskeyi bir kenara atıp "Arkanı dön." diyorum.

İtaat ettiğinde onu yakasından tutup silahımı sırtının küçük kısmına dayıyorum. "Sen önden gideceksin. Bulduğumuz herkes kurşunu yiyecek. Aptalca bir şey yaparsan, kurşunu yersin. Anlaştık mı?"

"Anlaştık," diyor hemen. "Astrid ve Nadja hâlâ burada değilse tabii. Onları vurmak istemezsin. Çok iyiler."

Astrid ve Nadja'nın kim olduğunu sorma zahmetine girmiyorum. Sadece başımı sallayarak onu ileri itiyorum.

Mekân çok büyük olduğu için odadan odaya dolaşmamız biraz zaman alıyor. Kimseyle karşılaşmıyoruz ve içeride insanların olduğunu gösteren hiçbir şey görmüyor ve duymuyorum. Bembeyaz kocaman bir süite girdiğimizde onu kapının girişinde durduruyorum ve şaşkınlıkla ortalığa bakıyorum.

Birisi kuduz bir Wolverine'i serbest bırakmış gibi görünüyor.

Bir banyoya girene kadar parçalanmış vazoların, devrilmiş masa ve sandalyelerin ve tahrip edilmiş sanat eserlerinin arasından geçiyoruz. Bitişikteki dolabın içinde mücevher tonlarındaki elbiseler karmakarışık yığınlar halinde yere saçılmış. Havayı hafif bir yasemin kokusu sarıyor.

Tanıdıkça tüylerim diken diken oluyor. "Burası Eva'nın odasıydı." "Evet." Bir süre sonra Stefan ekledi, "Dimitri burada uyu."

Sanırım beni daha iyi hissettirmeye çalışıyor. Ancak hissettiklerim ne cennetteki ne de yeryüzündeki hiçbir şey tarafından daha iyi hale getirilemez. Eva'ya neler yapmış olabileceğini düşündükçe boğazımın arkasındaki safra şimdiden yükseliyor. Her türlü sapkın ve şeytani ihtiyacını karşılamak için onunla kaç saat baş başa kaldığını düşündükçe.

"O da yaralanmıştı."

Stefan'ın sesi beni düşüncelerimden uyandırıyor. Huysuzca "Ne?" dedim.

"Dimitri. Buraya geldiklerinde karnından vurulmuştu. Sanırım bunu sen yaptın? Viyana'daki dairedaki silahlı çatışma mı? Her neyse, tedavi için hastaneye gitmedi. Eva bunun sebebinin

paranoyak olduğunu ve kendini tanrı sandığını söyledi. Her iki konuda da haklıydı, ama benim söylemek istediğim şu ki ..."

Devam etmeden önce bir süre kelime arıyor. "Yara çabucak enfekte oldu. Çok acı çekiyordu."

Bana kibarca söylemeye çalıştığı şey, Dimitri'nin cinsel performans sergileyebileceğini düşünmediği.

Omzundan tutup yüzünü bana dönmeye zorluyorum, sonra da silahın namlusunu boğazının dibine dayıyorum. Yaklaşık aynı boydayız, yani göz göze duruyoruz. "Başka ne var?" Talep ediyorum.

Kaşlarını kaldırdığında sesimi yükseltiyorum. "Burada olan biten her şeyi biliyor gibisin. Başka ne oldu?"

Yüzümü dikkatle inceliyor. Bir süre sonra, "Sayısız adama liderlik ettim. Savaşta, işte, hayatta. Onun gibi birini tanımadım. Burada olan şey, kadınının bana baskı altında dayanıklılık dersi vermiş olması. Her şeye mal olsa bile doğru şeyi yapma dersi verdi. Bana cesaretin gerçekte neye benzediğine dair bir ders verdi."

"Tanrım," diyorum, sesim titriyor. "Ona ne yaptı böyle?"

"Demek istediğimi anlamıyorsun."

Kendimi kaybettim ve bağırmaya başladım. "O zaman senin amacın ne?"

"Olanlar hakkında endişelenmeyi bırakın ve önemli olana odaklanın."

Bu küçük tavsiye beni o kadar çileden çıkarıyor ki, onu duvara doğru itiyorum ve sol elimi boğazına sıkıştırarak gücümle tanışmasını sağlıyorum.

Dişlerimi göstererek ona hırladım, "Benimle oyun oynamayı bırak. Bilmem gereken her neyse, söyle. Hemen şimdi, yoksa Tanrı yardımcım olsun, bir nefes daha alacak kadar uzun yaşayamayacaksın."

Cevap olarak, sadece sağına doğru sivri bir bakış gönderir.

Bakışlarını takip ediyorum. Banyo tezgâhına bakıyor; çift lavabonun kesintiye uğrattığı pırıl pırıl beyaz mermerden uzun bir parça. "Ne? Neye bakıyorsun?"

Bizim taraftaki lavabonun yanında duran küçük pembe karton kutuyu gösteriyor. Bir ucu yırtılmış. Yapıştırılmış kapakların arasından katlanmış beyaz bir kağıt parçası çıkıyor.

"Bu da ne böyle?" "Lehçe okuyamıyor musun?"

Elim boğazında daha sıkı kenetleniyor.

Sesi boğuk, "Bu bir hamilelik testi." diyor. Zaman durdu.

Kalbim durur. Dünya dönmeyi bırakıyor.

Onu bırakıyorum, birkaç adım geriye sendeliyorum, sonra silahı yanıma indirmiş ve tüm vücudum titrerken onunla küçük pembe kutu arasında ileri geri bakıyorum.

Öksürüyor, birkaç hırıltılı nefes alıyor, boğazını temizliyor. "Merak ediyorsan söyleyeyim, pozitif çıktı."

Ses tonu alaycı. Onu vururdum ama tetiği çekmek için gereken çabayı koordine edemeyecek kadar sersemlemiş durumdayım. Hamile. Eva hamile. Tanrım.

Her şey aynı anda üzerime geliyor. Duygular, anılar, sıcak ve soğuk flaşlar, ani ve neredeyse bastıran bir ağlama dürtüsü. Stefan çaresizliğimi görüyor ve iç çekiyor.

"Tamam, sert çocuk. Sana yardım edeceğim ama bunu sadece onun da isteyeceğini bildiğim için yapacağım."

Sersemlemiş bir halde ona göz kırpıyorum.

"Beni yolda durdurduğunuzda nereden döndüğümü sorun."

Dudaklarımı yalıyorum. Ağzım o kadar kuru ki konuşabileceğimden emin değilim, ama yine de başarıyorum. "Nereden dönüyordun?"

Gülümsüyor. "Arkadaşım Thelma N. Dudley için yeni kimlik ve seyahat belgeleri almaktan. Nereye gittiğini bilmiyorum ama oraya ulaşmak için kullanacağı ismi biliyorum."

Thelma ve Dudley. Cozumel'deki sahte isimlerimiz.

Sanırım bayılmak üzereyim.

Bunun yerine Stefan'a kaburgalarımı kıracak şekilde sarıldım ve "Teşekkür ederim. Oh lanet olsun. Oh Tanrım. Çok teşekkür ederim."

Sırtımı sıvazladı. "Bir şey değil. Şimdi lütfen beni serbest bırak, eğer başka bir erkeğin ereksiyonunu büyük kaslı kalçada hissetmekten hoşlanmıyorsan."

Buğulu gözlerle ve sırtarak ondan uzaklaşıyorum. "Kardeşim, bu durumda, neredeyse buna değer." Kaşlarını kaldırıp yeşil gözlerinde neşeli bir parıltı belirdiğinde, "Neredeyse" diye vurguluyorum.

Kıkırdamalarının sesini hızla arkamda bırakarak kapıdan dışarı fırlıyorum.

NINETEEN

EVA

Meksika'ya.

Dalgalanan palmiyelerin ve güneşli gökyüzünün, tropik esintilerin ve dostça gülümsemelerin, antik tapınakların, el değmemiş plajların ve hayat dolu nemli yağmur ormanlarının güzel ülkesi. Orada yaşayan ve ziyaret eden herkes için bir cennet.

Ama özellikle de kaybolmaya ve öyle kalmaya ihtiyacı olanlar için.

Los Cabos'u engebeli kıyı güzelliğinin yanı sıra turistler arasındaki popülerliği için de seçtim. Her hafta binlerce yeni yüz gelip gidiyor, bu geçici gelgit hoş bir anonimlik perdesi sağlıyor. Daha küçük bir kasabada olsaydım, dikkat çekerdim. Yeni gelenler fark edilir. Yeni yüzler merakla ya da güvensizlikle karşılanır. Ama insanların metro turnikelerinden geçen yolcular gibi sürekli girip çıktığı bir yerde kimse hiçbir şeyi fark etmiyor. Kimse göze çarpmaz.

Kim olduğunuz, nereden geldiğiniz ya da kalbinizin ne kadarını geride bıraktığınız kimsenin umurunda değil.

Geldiğimden bu yana geçen bir hafta içinde yaptığım tek önemli şey bir daire kiralamak oldu. Eşyalı, temiz ama yıpranmış mobilyalar ve muhteşem bir deniz manzarası ile geldi. Eski buzdolabının dondurucusu yok. Klima, oturma odasının karşılıklı iki tarafındaki iki paslı pencerenin açılmasıyla sağlanıyor. Ama ihtiyacım olan her şey var ve hepsinden önemlisi, hepsi benim.

Bizimkiler. Benim ve her gün tüm bağırsak yolumu kusmam için elinden geleni yapan Bebek Beastie'nin.

Yerel açık hava pazarında parlak kırmızı acı biberlerin sergilendiği bir tezgahın önünde dururken bir mide bulantısı dalgası beni vuruyor. Elimi karnımın üzerine bastırıp bir nefes çekiyorum ve pazar tezgahının dönmeye başlamasını engellemek için gözlerimi kapatıyorum.

Yaptığım bir başka önemli şey daha vardı: doktora gitmek. Plastik çubuğun önceden söylediği şeyi doğruladı ve bana doğum öncesi vitaminler vermeye başladı. Önümüzdeki birkaç hafta içinde kolumdaki alçıyı aldirmek için tekrar ona gideceğim.

Nasıl kırdığımı merak ettiğinde, ona bunun gerçekten önemli olup olmadığını sordum. Bir an duraksadı, yanağımdaki dikişlere baktı, sonra sessizce polise şikayette bulunmak isteyip istemediğimi sordu.

"Bu konuda endişelenmeyin. Çoktan halledildi."

Sanırım gülümsemem onu tedirgin etti. Ondan sonra muayene odasından hızla çıktı.

"¿Estás bien, señorita?"

Sebze tezgahının sahibi olan yaşlı kadının derisi eyer derisi renginde ve geniş, aralık dişli bir sırtışı var. Ancak şu anda her zamanki sırtışı yerini endişeli bir ifadeye bırakmış durumda. Buraya geldiğimden beri neredeyse her gün onun tezgahını ziyaret ettim ve onu sevmeye başladım. Bana her zaman küçük bir şey veriyor, elimi okşuyor ve dilini gıdıklıyor.

Doktor gibi onun da alçı ve dikişlerimin kökenine dair şüpheleri olduğu açık. Çok fazla tekmelenmiş bir köpek gibi ürkek bir korku havası yaymaya başladığım için biraz endişeliyim.

"Estoy bien, gracias."

Ben iyiyim. Bir yalan, ama beyaz bir yalan. Bu güzel kadına çirkin gerçeği, beni elinde tutan mafya prensi tarafından öldürülen ölü sevgilimden hamile olduğumu söyleyemiyorum.

Yedi yıl boyunca köle olarak çalıştıktan sonra düğünümüzün ortasında patronu tarafından öldürüldü.

Yaşlı kalbi bunu kaldıramazdı. Benimki onlarca yıl daha genç ve zar zor idare ediyor.

Karnımın üzerine bastırdığım elime bakıyor. Sırtışı geri döndü. İspanyolca bir şeyler söylüyor, kıkırdıyor, sonra bir parmağını kaldırıyor, arkasını dönüyor ve ahırının arkasına doğru ilerliyor. Küçük tahta sandıkları karıştırarak aradığı şeyi buluyor, sonra bana dönüp elini uzatıyor.

Avucuma boğumlu bir zencefil kökü parçası attı. Elleriyle işaret ederek, mide bulantıma iyi gelmesi için dilimleyip yemem gerektiğini söylüyor.

"Oh, ne kadar tatlısınız. Muchas gracias, señora."

Bana gülümsüyor. Ben de ona.

İşte o zaman, nazik bir yabancıyla bir gülümsemeyi paylaşıırken o.

İlk başta bir karıncalanma. Hassas bir elektrik akımı Derimin üzerinde sıçrayan bu his, ensemdeki tüm minik tüyleri diken diken ediyor. Bu küçük karıncalanma hızla tüm vücudumu saran bir titreme ve ürpertiye dönüşüyor ve beynimin en derin çukurunda, beyinciğin biz akıl yürütebilen ya da konuşabilen canlılar olmadan çok önce var olan o kadim kısmında bir alarm çalıyor. Karanlıkta yaklaşan tehlikenin kokusunu almak için burnumuzu kaldıran, keskin duyulara ve vahşete sahip sürü hayvanlarından başka bir şey olmadığımız zamanlarda hayatta kalmamıza yardımcı olan o kablolu alarm sistemi.

Bu içgüdü. Farkındalık. Ani ve inkar edilemez bir bilgi.

Ve derimin altında yaşayan hayvanın uluduğu şey, yakınlarda bir yerde birinin bana bakıyor olması.

Sert görünüyorsun.

Nabzım hızlanıyor, nefesim de öyle, ama dışarıdan bir tepki vermiyorum. Sadece sebze poşetimin parasını ödüyorum ve arkamı dönüp kalabalık pazarı zoraki bir sakinlikle tarıyorum.

Olağandışı hiçbir şey ve hiç kimse görmüyorum. Satıcılarla çevrili güneşli meydan alışveriş yapan, sohbet eden, yemek yiyen, sigara içen ve renkli şemsiyelerin gölgesinde kahvelerini yudumlayan insanlarla dolu. Teneke bir radyoda Mariachi müziği çalıyor. Gülen çocuklar kaldırım taşlarının üzerinde birbirlerini kovalıyor. Havada baharatlı kavurma etinin ve tuzlu suyun kokusu dolaşıyor.

Her şey normal görünüyor, ama yine de o eski alarm zili orada, kafamda ve midemde çalıyor, beni bir yırtıcıya karşı uyarıyor.

Silahsızlığıma lanet ediyorum ama tamamen silahsız değilim. Gittiğim her yere yanımda bir stiletto taşıyorum, evimdeki mutfak çekmecesinin arkasında bulduğum paslanmış bir örnek. Temizledim ve yağladım, bıçağını bir kağıt parçasını tereyağı gibi kesene kadar keskinleştirdim.

Dimitri'nin öldüğünü biliyorum ama paranoyam onunla birlikte ölmedi. Ve eğer Pakhan fikrini değiştirip adamlarından birini peşimden gönderdiyse, o adam Rusya'ya geri dönmeyecek.

Bir daha hiçbir yere gidemeyecek.

Bir insanın tehlike içgüdüsünden bile daha güçlü olan, bir annenin çocuğunu koruma içgüdüsüdür. Beni tehdit etmeye cüret eden biri, tüm anne ayıların krakenini serbest bırakır. Onu Şükran Günü hindisi gibi doğrarım.

Kulaklarımı dikmiş, gözlerimi dört açmış, Jet Ski'sinden düşmüş aptal bir turistmişim gibi gülümseyerek, bir tehdit oluşturmayacak kadar aptal, sakar ve yaralı bir şekilde yavaşça tezgahdan uzaklaşıyorum. En azından beni izleyenlerin böyle düşündüğünü varsayıyorum. Kırık kolum ve dikişlerimle ben. Ben, küçük sevimli sebze torbamla.

Eteğimin kıvrımlarına sakladığım bıçağımla ben.

Cesaretin varsa gel ve beni al.

Bir ara sokaktan sağa dönüyorum ve pazarı arkamda bırakıyorum. Hızımı artırarak, genellikle evime dönmek için kullandığım güzergâhtan ilerliyorum.

demiryolu rayları ve yüzeyi grafitilerle kaplı, dikenli tellerle çevrili yüksek bir çimento duvar.

Bloğun sonunda, evlerden bile daha perişan, küçük beyaz kerpiç bir kilise var. Ölü otlarla kaplı kare bir parsel üzerinde yavaş yavaş yıkılmaya yüz tutmuş kilisenin ikiz kuleleri ve sarkık bir çatısı var. Yan şapelin kapısının bütün gün ve gece açık bırakıldığını biliyorum, çünkü her tuhaf saatte dua etmek için buraya geldim.

Umarım rahip içeride değildir. Benim iyi bir kız olduğumu düşünüyor. Pençelerimi görmesini istemiyorum.

Bir cesetten nasıl kurtulacağımı sonra düşüneceğim. Birden Stefan'ı ve onun bu konudaki becerisini diliyorum ve göğsümden histerik bir kahkaha kabarcığı kopmakla tehdit ediyor.

Kilisenin gıcırdayan kapısını iterek nemli kasvetin içine giriyorum. İçerisi havasız, hava hareketsiz ve bayat. Beyaz kumaşla örtülü basit ahşap sunağın her iki yanında metal fiçilerde mumlar yanıyor. Duvardaki çarmıhından aşağı bakan çarmıha gerilmiş İsa bana ilahi bir hayal kırıklığı bakışı gönderiyor.

"Beni yargılama," diye mırıldandım. "Elimden gelenin en iyisini yapıyorum."

Kilise, ana koridoru çevreleyen iki sıra sıranın bulunduğu tek bir büyük odadan oluşuyor. Arka taraftaki günah çıkarma odası dışında saklanacak bir yer yok, ki birini bıçaklamak için ona çok yakın olmanız gerektiğini düşünürsek, bu benim amacıma gayet uygun.

Kendimi bu karmaşadan kurtarır kurtarmaz iyi bir terapist bulmayı aklıma not ederek, aceleyle günah çıkarma kabinine geçiyorum, kapıyı açıyorum ve kapıyı arkamdan sessizce kapatarak içeri giriyorum. Sonra nefesimi tutarak bekliyorum.

Uzun bir süre hiçbir şey olmuyor. Ter elbisemin koltuk altlarını ıslatıyor. Bir sinek tembelce tepemde uçuyor, tavana çarpıyor. Dışarıdan geçen arabaların, ara sıra bir köpeğin havlamasının sesini duyuyorum.

Sonra bir döşeme gıcırıyor.

Nabzım fırlıyor. Ellerim titremeye başlıyor. Bıçağı eteğimin cebinden çıkarırken, avucumun terden kayganlaştığını fark ettiğimde soğuk bir dehşet anı yaşıyorum. Ya bıçağı kullanamadan düşürürsem?

Ancak bir sonraki anda, günah çıkarma odasının diğer tarafındaki kapıyı açan ve içeri yerleşen biriyle birlikte bu endişe yerini inançsızlığa bırakır.

Aramızdaki oyma gizlilik perdesi yüz hatlarını gizlese de onun bir erkek olduğunu söyleyebilirim. İri yarı, geniş ve rahat görünüyor; bir bacağını diğerinin üzerine atıp ellerini dizlerinin üzerinde kavuşturuyor.

"Devam et, bhrèagha," diyor İrlandalı bir brogue, her yerde tanıyabilirim, "tüm günahlarını itiraf et. Ama sadece ilginçlerse. Tanrı'nın adını nasıl boş yere andığın hakkında saçma sapan şeyler duymak istemiyorum."

Günah çıkarma odasının benim tarafımdan dışarı fırladım ve diğer kapıyı açtım.

Ve orada oturuyor, her zamanki gibi kendini beğenmiş, onu orada bulduğuma şaşırdığım için aptalmışım gibi bana gülümsüyor.

"Killian!" diye bağıriyorum.

"Evet, kızım. Kim olduğunu sanıyordun, Noel Baba mı?"

Onu Gümüş Gölge'de ilk gördüğüm zamanki gibi giyinmişti. Solmuş kot pantolon, siyah botlar, geniş göğüs kaslarının üzerine gerilmiş beyaz bir tişört. Her iki kaslı kolunda da aşağı yukarı uzanan ve gömleğinin yakasından görünen dövmeler. Günlerin biriktirdiği kirli sakallar çenesini gölgeliyor. Bu kez farklı olan tek şey, o korkutucu kaşlarını çatmak yerine gülümsüyor olması.

"Öyle ağzın açık bana bakıp durma. Ya elindeki bıçağı bana sapla ya da bana sarıl ama acele et. Yetişmem gereken bir uçak var."

Bıçağı düşürüyorum ama başka türlü hareket edemiyorum. Sanki orada büyümüşüm gibi olduğum yere yapıştım.

Ben Killian. Burada.
Meksika'da. "Nasıl?" diye sordum.

Anlamak, yani o nasıl burada, beni nasıl buldu, diye kıkırdıyor ve başını sallıyor.

"Herkes bana bunu sorup duruyor. Ben bir casusum, işte böyle. Ve tabii ki son derece zekiyim, ama bundan bahsetmeyecek kadar da alçakgönüllüyüm." Uzun bacaklarını açarak kabinden kalktı ve sıcak bakışlarını bana dikti. "Berbat görünüyorsun."

"Diğer adamı görmelisin."

Başını geriye atıp kahkaha atıyor, boş kilisede yankılanan bas bir gümbürtü kirislerdeki güvercinleri ürkütüp uçuruyor. "Evet, bunu duymuştum. Bazı çevrelerde oldukça ün kazandığınızı bilmek sizi memnun edecektir. Aslında, efsanevi olan tek kişinin ben olmadığımı söylemek yanlış olmaz."

"Belirli çevreler mi? Bratva'daki insanları tanıyor musun?"

Ela gözlerinde bir şey değişiyor. Bir ışık hafifçe kararıyor. Küçük bir şey ama belirgin, güneşin bir bulutun arkasından geçmesi gibi. "Ya vsekh znayu." diyor.

Herkesi tanıyorum.

Rusçası mükemmel.

Yaşadığım şokla birlikte bir şey ellerine bakmamı sağladı. Parmaklarının arkasındaki dövmelere. Kafatasları. Harfler. Çiçekler.

Pakhan'da da aynı dövmeler vardı.

Tenim yine o hayvani tanıma hissiyle karıncalanıyor. Fısıldıyorum, "Pakhan'ı tanıyorsun."

"Oh, bana öyle bakmayı kes. Buraya seni öldürmeye gelmediğimi biliyorsun."

Sesi sinirli geliyor, sanki böyle bir şey düşündüğüm için hakarete uğramış gibi. Aslında böyle bir şey düşünmüyordum. Onun gerçekte kim olduğuna dair bulmacayı bir araya getirmeye çalışıyordum, ama şimdi başka bir zihin karmaşası yaşıyorum çünkü az önce söylediği İngilizce cümlede kesinlikle İrlanda aksanı yoktu.

Ben öylece ağzım açık ona bakarken, o gülümsüyor. Hala aksansız bir şekilde şöyle diyor: "Ne kadar çok

seni şaşırtabilmeyi seviyorum."

Bir süre sonra ağzım kelimeleri nasıl oluşturacağını hatırlıyor. "Sen . . . İrlandalı değil misin?"

"Hayır. Yine de harika insanlar. Arkadaş canlısı, çekici, harika bir mizah anlayışları var. Benim hoşuma gitmeyecek kadar sık şarkı söylüyorlar ama kimse mükemmel değildir."

"Ama ... ama ..." Gereksiz sayıda göz kırpmıyorum.

Çenesini kaşıyor, tavana bakıyor ve düşünceli gibi davranıyor. "Seni görmek istememin nedeni bana söz verdiğin öpücüğü düşünmemdi."

Yaşadığım şoka rağmen -bana yaşattığı onca şoka rağmen- gülümsemek zorundayım. Killian'ın bu versiyonunu tanıyorum. "Sana öpücük sözü vermedim, seni aptal."

Alınmış görünmeye çalışıyor. "Kesinlikle yaptın. O sırada yarı bilinçli ve uyuşturulmuş olduğun için bundan kurtulmaya çalışma. Anlaşma anlaşmadır."

Gülmeye başlıyorum, önce zayıfça, sonra hayatımın çılgınlığı beni vurdukça daha büyük bir coşkuyla. Killian'ın kolları etrafımı sarana ve beni nazikçe göğsüne çekene kadar yüzümü avucumun içine bırakıp gülüyorum.

Ağzını kulağıma yaklaştırıyor ve mırıldanıyor, "İyi misin? Öğrenmeye geldiğim tek şey bu. Bana doğruyu söyleyen iyi edersin."

Göğsüne doğru cevap veriyorum, yanağımı göğüs kafesine bastırıyorum, böylece kalbinin güm güm attığını duyabiliyorum. "Yoksa ne, beni cezalandıracak mısın?"

Hoşnutsuz bir ses çıkarıyor. "Gümüş Gölge'de yaptıklarım için beni affettiğini söylemiştin."

"Evet, ama bu sana bu konuda bok atamayacağım anlamına gelmiyor."

İç çekiyor. "Ah, şu dil. Naz senin üzerinde kötü bir etki bırakmış."

Kıpırdamadan düşünüyorum, sonra bir acı patlamasına karşı gözlerimi kapatıyorum.

Naz.

Tanrım, bu acıttı. Killian
usulca "Hey." dedi.

Ona bakıyorum. Biraz bulanık çünkü gözlerim suyla
doluyor.

"Her şey yoluna girecek. Söz veriyorum."

Başımı sallayarak burnumu çekiyorum. "Öyle değil. Ne
olduğunu bilmiyor musun? O . . . Naz vuruldu ve o ..."

Devam edemiyorum. Başımı eğip gözlerimi tekrar
kapatıyorum ve gözyaşlarına boğulmamak için kendimi zor
tutuyorum.

İrlanda aksanı tekrar yerine oturan Killian sert bir
şekilde, "Ach, bhrèagha. Bu kadar sert küçük bir şey için,
çok ağlamaklısın."

Kollarından kurtulup yumruğumu göğsüne vuruyorum.
"Kes şunu!" Bağırıyorum. "Bir aksana karar ver ve ona sadık
kal! Bu saçmalıkla beni deli ediyorsun!"

Kahkahalara boğuluyor, kendini kahkahalara bırakırken
midesini tutuyor.

"Bu kadar komik olan ne?"

İrlandalı rolünü tekrar bırakıyor ve aksana dair hiçbir
ipucu olmadan İngilizce konuşmaya geri dönüyor. "Bir
elmanın iki yarısı gibisiniz, hepsi bu. Senin çocuğun küçük
vahşi bir Viking olacak, etrafta küfürler savurarak
koşturacak ve evdeki tüm mobilyaları kıracak."

Elimi karnımın üzerine bastırarak ona baktığımda
gülmeyi kesiyor.

"Evet, hamile olduğunu duydum. Ve senin adına
gerçekten çok mutluyum." Gözleri kurnazlaşıyor ve
gülümsemesi sıırtmaya dönüşüyor. "Ama fırında bir çöreğin
olması, bana borçlu olduğun öpücükten kaçabileceğin
anlamına gelmiyor."

"Şu anda seni öpemem. Bıçağı alıp sana birkaç delik
açıp açmayacağıma karar veriyorum."

Büyük botlarından biriyle stilettoya tekme atıyor.
Pürüzlü ahşap zeminin üzerinde kayarak uzaklaşır,
ulaşamayacağı bir yerde

Sıra. Sonra şöyle der: "Senin için karar verdim. Şimdi bana öpücüğümü ver."

Ona kızarak ayağımı yere vuruyorum ve bağırmaya başlıyorum. "Killian! Bana neler olduğunu anlat! Stefan'ın telefonlarına neden cevap vermediğini, Pakhan'ın nükleer bombayı nasıl öğrendiğini, seni son gördüğümünden beri nerede olduğunu ve ne yaptığını ve hamile olduğumu nereden bildiğini söyle! Ve en önemlisi, bana kim olduğunu söyle!"

Gülmemeye çalışır gibi dudaklarını dişlerinin arasına almış bana bakarken, "Ne?" diye homurdandım.

"Kelimenin tam anlamıyla ayağını yere vurdun."

"Ne olmuş yani?"

"Bunu gerçek hayatta yapan birini hiç görmemiştim. Bu çok sevimli."

"Aman Tanrım," diyorum yüksek sesle, ona ters ters bakarak. "Naz haklıydı. Sen gerçekten de dünyadaki en sinir bozucu adamsın."

Bir elini havada sallıyor. "Saçmalama. Ben harikayım." Sonra bir adım daha yaklaşıyor, neredeyse göğüs göğüse geliyoruz. "Şimdi. Benim öpücüğüm."

Hareket etmeyince sert yanağına vuruyor. "Hadi ama. Sadece küçük bir tane, sonra sana kim olduğumu söyleyeceğim." Kaşlarını kaldırıyor. "Söyleyecek misin?"

Başını sallıyor, daha yakına eğiliyor. "Evet. Yemin ederim." Yüzünü yana çevirip yanağını öpmemi bekliyor.

Bir nefes çektim. Yanaktan bir öpücük bilgi için ödenecek küçük bir bedel gibi görünüyor, bu yüzden bunu yapmaya karar veriyorum.

Ama tabii ki, Killian Killian'dır, işler planlandığı gibi gitmez.

Parmak uçlarımda yükselir yükselmez ve dudaklarım tenine santimetrelerce yaklaşır yaklaşmaz, yüzümü büyük, sert ellerinin arasına alıyor ve ağızlarımızı birbirine bastırıyor. Beni usulca, neredeyse şefkatle öpüyor, yüzümü bir aşığın yapacağı gibi kucaklıyor. Ama dilini dudaklarımın arasından geçirmeye çalışmıyor.

hızla uzaklaştı. Ben başımı sallayıp iç çekerken o bana gülümsüyor.

"Yalan söyledin."

"Ben bir casusum. Bu iş tanımımın büyük bir parçası."

"O zaman bana kim olduğunu söylemeyecek misin?"

Bir süre bana bakıyor, başparmaklarını yanaklarımda hafifçe gezdiriyor. Çok yumuşak bir sesle, "Bir arkadaş, Evalina. Ben bir dostum."

Ellerini bırakır ve arkasını döner.

"Hey!" diye bağıriyorum arkasından, kilisenin orta koridorunda ilerlerken. "Nereye gittiğini sanıyorsun? Sorularım var! Konuşmamız lazım!"

"Merak etme, bir ara beni yine göreceksin." Ana kapılardan birini iterek açıyor, sonra elini tahtaya dayayarak duraklıyor. Güneş ışığı başını aydınlatırken omzunun üzerinden bana bakıyor ve gülümsüyor. "Gözüm üzerinde olacak, bu yüzden beladan uzak dursan iyi olur."

Kapı çarparak kapanır ama bir saniye bile geçmeden tekrar açılır. Killian kafasını tekrar içeri sokar. "Oh, ve onu gördüğünde sakın ona seni ilk benim bulduğumu söyleme. Bu onu gerçekten delirtecektir."

Bir an duraksıyor, sonra sıırtmaya başlıyor. "Bir daha düşündüm de, kesinlikle ona söyle."

"Kim?" Kafam karışmış bir şekilde söylüyorum ama bana sadece göz kırpmıyor. Kapı kapandı ve gitti.

YİRMİ

EVA

Sokağa çıktığımda Killian ortalıkta görünmüyordu. O orospu çocuğu bana bir Houdini numarası yaptı ve "o" derken kimi kastettiğini söylemesi için onu zorlayamadan bir duman bulutu içinde ortadan kayboldu.

Yolun geri kalanını daireme doğru yürürken kafama dank etti: Connor.

"Elbette," diye mırıldanıyorum kendi kendime yürürken, düşüncelerde kaybolmuş bir halde. "Tabby herkesi her yerde bulabilir. Bir şekilde takma adımı keşfetti. Ama bu nasıl mümkün olabilir ki? Bunu sadece Stefan ve kimliğimi yapan adam biliyor ve ikisi de konuşmuyor. Belki de havaalanındaki bir güvenlik kamerasında yüzümü görmüştür? Ya da belki Killian onları kendisi ihbar edecektir?"

Her ne olduysa, Tabby ve Connor'ın benimle konuşması güvenli değil. Ne kadar kısa olursa olsun, bir telefon görüşmesiyle bile. Eski hayatımdan kimseyle iletişim kurmamam gerekiyor ve Pakhan bir şekilde bunu yaptığımı öğrenirse

"Kelleler uçacak" ifadesi sadece laf olsun diye söylenmiş bir söz olmayacak.

Daireme geri döndüğümde hala düşüncelere dalmış durumdayım. Dikkatim dağılmış bir halde kapıyı açıp içeri giriyorum ve esintiyi içeri almak için pencereleri açıyorum. Güzel bir gün, ılık ve güneşli, gökyüzü pırıl pırıl masmavi

Mavi, bu yüzden kafamı boşaltmak ve düşünmek için okyanusta yüzmeye karar verdim.

Pencereden döndüğümde, bir dachshund yavrusu oturma odamın zemininde oturuyordu.

Bir ceviz kadar kahverengi, sarkık kulakları, neşeli siyah gözleri, sevimli güdük bacakları ve gülümseyen burnunun yanından dışarı sarkan küçük pembe bir dili var. Yakasında kalp şeklinde gümüş bir isim etiketi asılı.

Kuyruğunu sallayarak kişniyor, sonra oynamak için kıvranmaya ve nefes nefese kalmaya başlıyor.

"Beni içeri kadar takip ettin mi ufaklık?" Yanına gidiyorum, kalbim eriyor. Sosis köpeklere karşı hep bir ilgim olmuştur ve bu tatlı bebek de bir istisna değil. Onu kucağıma aldığımda yine havlıyor, kollarımda kıpırdanıyor ve coşkuyla yüzümü yalamaya başlıyor.

"Tamam, tamam," diyorum gülerek ve karnını kaşıyarak. "Ben de seni seviyorum ama bakalım kime aitsin, böylece seni annenle babana geri götürebiliriz."

O kadar kıvranıyor ki küçük künyesini kavramak zor oluyor ama birkaç denemeden sonra başarıyorum.

"Sinyor Sosis II," diyorum yüksek sesle, gülümseyerek. "Oh, çok şirin!"

Daha önce bu isimde bir dachshund ile tanıştığımı fark ettiğimde gülümsemem donuyor.

Cozumel'de Naz'la birlikte bir film izledikten sonra sokakta gezintiye çıkmıştık. Ona Dimitri'den ilk bahsettiğim geceydi, beni güvende tutacağına söz vermişti. Sokakta sahibi tarafından gezdirilen bir köpek gördük ve sohbet etmek için durduk. Sahibine köpeğin adını sorduğumuzda, "Senyor Sosis" diye cevap verdi.

Sonra Naz'a karısına bir köpek alması gerektiğini söyledi.

Kalbim çarpmaya başladı. Ellerim titremeye başlıyor. İçimden bir titreme geçiyor, başlangıçta iyi ama hızla kontrol edilemez bir titreme çağlayanına dönüşüyor.

"Seni ilk benim bulduğumu söyleme," dedi Killian, sonra kimi kastettiğini sorduğumda göz kırparak ortadan kayboldu.

Hayvani içgüdülerim Connor'dan bahsetmediğini haykırıyor.

Kıvranan Sör Sosis II'yi göğsüme yaslayarak ayaklarımı yerden kesiyorum ve kalbim göğsümden çıkacakmış gibi hissederek yavaşça yatak odasına doğru yürüyorum.

Boş.

Banyo da öyle.

Daireme kimsenin girdiğine dair bir işaret yok ama ben tesadüflere inanmam.

Ancak inandığım şey -kırık kalbimin tüm parçalarıyla inandığım şey- mucizelerdir.

Ve mutfak lavabosunun üzerindeki pencereden dışarı baktığımda, çitlerle çevrili küçük bahçemin ötesinde kumların üzerinde duran, ellerini gülünç bej bir kargo şortunun ceplerine sokmuş, bana uzun uzun bakan siyah saçlı güzel bir adam gördüğümde, beni sarsan güçlü duygu dalgası, yeni keşfedilen dinin coşkusuna benzer bir şeydir.

YİRMİ BİR

NAZ

Beyaz yüzlü ve vahşi gözlü Eva pencereden bana bakıyor. Köpeği göğsüne o kadar sıkı bastırıyor ki onu ikiye ayırabileceğini düşünüyorum.

O tiz sesler çıkardığında, kız irkilip sığıyor ama benimle göz temasını kesmiyor. Ben de onunla göz temasını kesemiyorum. Bakışlarımız birbirine kaynaşmış, duygularla yanıyor ve çıplak, o kadar çıplak ki tüm derim soyulmuş, her sinirim açık havaya maruz kalmış gibi çıplak duruyorum.

Sonra yüzü buruşuyor ve hıçkırır hıçkırır ağlamaya başlıyor. Omuzları titreten, vücudu parçalayan, nefes nefese bırakan hıçkırıklarla ona ulaşmak için koşmaya başladım.

Dairesinin kapısını açtığımda ve gözlerimiz aramızdaki boşlukta buluştuğunda, artık dik duramıyor. Mutfak zemininde dizlerinin üzerine çöktü.

Oturma odasını uçarak geçip çömeliyorum ve onu kollarımın arasında yakalıyorum, yavru köpek aramızda kıvrılırken, ikimizi de yalayıp neşeyle havlarken yüzümü saçlarına bastırıyorum.

Eva başını kaldırıp bana bakıyor. Yüzü kırmızı, ıslak ve şimdiye kadar gördüğüm en güzel şey.

"Beastie," diyor düzensiz bir fısıltıyla, sesi duyguyla boğulmuş, gözleri sevgi ve inançsızlıkla parlıyor. Sonra daha fazla konuşamıyor ve hıçkırarak ağlamaya devam ediyor, başı göğsüme düşüyor.

"Buradayım tatlım," diye mırıldanıyorum, sırtını okşuyorum ve ona karşı dikkatli olmaya çalışıyorum çünkü yanağında dikişler var ve kolunda bir alçı var - lanet olası bir alçı - ama kollarım onu olabildiğince sert bir şekilde sıkmak istiyor.

Köpek aramızdan sıyrılıyor ve etrafımızda zıplayıp hoplamaya başlıyor, bacaklarımızı mıncıklıyor ve deli gibi havlıyor.

Sonra ağızlarımız birbirini buldu. Dudaklarımız kader gibi birbirine yapışıyor, her zaman olması gerektiği gibi. O da benimkine eşdeğer bir tutku ve çaresizlikle beni öpüyor, bana yapışıyor, eli gömleğime dolanıyor, bana doğru eğilirken boğazının derinliklerinden çılgınca sesler çıkarıyor.

Öpüşme bittiğinde, ikimiz de nefes nefese kaldık. Ağlıyorduk. İliklerimize kadar sarsıldık.

"Yaşıyorsun," diye fısıldıyor, ıslak yüzüme dokunmak için uzanıyor. "Nasıl yaşıyorsun?"

"Çünkü aramıza hiçbir şeyin girmesine izin vermeyeceğim tatlım, ölümün bile."

Bu onu yeni bir hıçkırık nöbetine sokar. "Gazete. Ölüm ilanın-"

"Sahte. Dimitri'nin hatırı için, takip ettiğimi düşünmesin diye. Göreceğini bilmiyordum. Gördüğün ve düşündüğün için çok üzgünüm-"

"O öldü!"

"Biliyorum-"

"Ve Killian-"

"Bana yardım eden o-" "Nükleer bomba-"

"Onu bulacağız-"

"Pakhan çoktan buldu!"

Nefes nefese, ağızımızdan kaçırdığımız itiraflara ara verip birbirimize bakıyoruz, burunlarımız santim aralıklarla.

Kalbim o kadar çılgınca atıyor ki tehlikeli gibi geliyor, sanki ıslak bir şekilde patlamadan önce daha fazla dayanamayabilirmiş gibi

göğüs kafesimin içinde bir karmaşa. İstirap ve özlem ve şiddetli, aşırı ısıtılmış bir şefkat beni içten içe hırpalıyor. Onun yaralarına duyduğum öfke beni pençeliyor. Ve tüm bunların altında, ona defalarca yapacağıma söz verdiğim tek şeyde başarısız olduğum için kendimden duyduğum nefretin ve utancın acı tadı: onu korumak.

Yüzündeki o dikişler ve kolundaki o alçı, başarısızlığımın ne kadar pahalıya mal olduğunu hatırlatıyor. Kim bilir başka ne dehşetlere katlandı, iz bırakan türden kâbuslar. En kötü türden izler, asla iyileşmeyen ve görülemeyen izler.

Bir deniz kabuğu kadar içi boş ve kırılabilir olana kadar sizi içten dışa yiyerek iltihaplananlar.

Kollarım titrerken onu göğsüme doğru çektim. "Sana söylemem gereken o kadar çok şey var ki." Kendimi sabitlemek için bir nefes alıyorum. "Özür dilemem gereken çok şey var. Açıklamam gereken çok şey-"

Parmaklarını dudaklarıma bastırarak beni susturuyor. Burnunu çekiyor ve parmaklarını ıslak gözlerine götürüyor. "Hayır. Özür dilemek yok. Pişmanlık yok. İkimiz de hayattayız ve bu çok değerli bir hediye. Bunu çarçur etmeyi reddediyorum. Arkamızda bıraktığımız enkaza bakarak tek bir anımı bile boşa harcamayı reddediyorum, çünkü önümüzde bakmamız gereken çok şey var."

Beklentiyle bana bakıyor, gözlerinde hararetli bir aşk parlıyor. Bir an için duygularıma yenik düştüm ve konuşamadım.

Sonra elimi tutup karnına bastırıyor ve bu kez göğüs derinliğinde, bedenini parçalayan hıçkırıklar ondan gelmiyor.

Benden geliyorlar.

YİRMİ İKİ

EVA

Bir ay sonra

"Beni gıdıklamayı kes."

"Seni gıdıklamıyorum."

"Cidden Naz, gıdıklanmaktan ne kadar nefret ettiğimi biliyorsun."

Bana masumca göz kırpmıyor ve gülümsemeye karşı koyuyor. "Biliyorum, bu yüzden asla yapmam!"

Ona ters ters bakmaya çalışıyorum ama bu imkansız. Ters ters bakamayacak kadar mutluyum. Yakışıklı yüzü benimkinden birkaç santim uzakta, yastığının üzerinde duruyor ve gözleri sevgi dolu. Güneşli bir hafta içi sabahında yatakta uzanıyoruz, kollarımız ve bacaklarımız birbirine dolanmış, bedenlerimiz hala uykunun ağırlığını taşıyor.

O hain parmak uçları kaburgalarımın girene kadar uykum ağırdı.

Bunu tekrar yaptıklarında, sarsılıyorum ve çığlık atıyorum, yatağın ayak ucundaki köpek kafesindeki Sir Sausage II'nin endişeyle havlamaya başlamasına neden oluyorum.

"Şaka yapmıyorum! Canınızı yakacağım bayım! Seni yere sereceğim!"

Naz kıvrınmama izin vermiyor, bunun yerine beni kollarının güçlü çemberine hapsediyor. Kıkırdarak üstüme yuvarlanıyor, sıcak, lezzetli, erkeksi ağırlığıyla beni düzleştiriyor.

Ama kızmış gibi yapıyorum, bu yüzden ne kadar hoşuma gittiğini ona belli edemiyorum. "Oof. Önce gıdıklama, şimdi de boğma. Bırak beni, seni maymun. Nefes alamıyorum."

"Üstünde olmamdan hoşlanmıyor musun?"

Cevap verirken yüzümü tamamen düz tutuyorum, çünkü az önce denediğim bakışlar kalıcı olmayacaktı. "İğrenç. Berbat bir şey. Şu anda başka bir şey yapıyor olmayı tercih ederdim. Çamaşır. Bulaşıklar. Şüpheli bir beni aldırmaı."

Burnumun ucunu öpüyor ve bana bakıyor. "Şu haline bak, dişlerinin arasından yalan söylüyorsun. Yalan söylemeye çalıştığında çok tatlı oluyorsun, biliyor musun?"

Gözlerimi ona dikiyorum, çünkü ellerinden birinin yavaşça belime dolandığını hissediyorum. Sürpriz bir gıdıklama saldırısı başlatmak üzere, piç herif.

Ama gıdıklama saldırıları ya da başka herhangi bir şeyle dikkatini dağıtmak için kendi yöntemlerim var.

Kollarımı boynuna dolayarak ve göğüslerimi çıplak göğsüne bastırarak onu derinden öpüyorum.

Dudaklarımız buluştuğunda her zaman yaptığı gibi tüm vücudunu eritiyor. Tüm kasları yumuşuyor, gevşiyor, teni benimkine karşı ısınıyor. Boğazının arkasından küçük bir ses geliyor, zevk ve uyarılma, derin, içgüdüsel bir ihtiyaç iç çekışı.

"Hiç adil değil Thelma," diyor boğuk bir sesle, bir an için gözlerini ayırıp bana bakıyor, gözleri sıcak ve yarı kapalı.

Gülümsemem sakarin gibi tatlı. "Affedersin Dudley, ama hatırladığım kadarıyla bana aşkta ve savaşta her şeyin adil olduğunu söyleyen sendin."

"Bu çok saçma bir klişe," diye cevap verdi hemen, alaycı bir alınganlıkla, "ve Üstün İnsan asla böyle bir saçmalık söylemez."

Ayak parmaklarımı ayaklarının üst kısmına sürüyorum, bacaklarımı esnetiyorum ve vücudunun benimkiyle bu kadar rahat hizalanmasının keyfini çıkarıyorum. Onun büyük, sert, erkeksi vücudu.

Zor demiş miydim?

Fısıldıyorum, "Hey."

Burnunu kulak mememin hemen altındaki hassas noktaya sokuyor ve kokumu çalmak için nefesini içine çekiyor. "Öyle mi?"

"Sanırım aramıza bir şey girdi."

Kahkahası yarı homurdanma, yarı kıkırdamadır. "Öyle mi düşünüyorsun?"

"Evet." Boğazıma tüy gibi hafif öpücükler bıraktı. "Muhtemelen bu sorunla nasıl başa çıkacağımızı konuşmalıyız."

Başını kaldırıp bana bakıyor, kara kaşları ikiz bir şekilde kalkmış. "Sorun mu var?"

Ereksiyonunun göbeğime sıkışmış hissini severek, çok ciddi ve endişeli görünmeye çalışarak kalçalarımı ona doğru sallıyorum. "Evet, Dudley. Bu büyük bir sorun, oldukça büyük ve söylemem gerekirse, oldukça ... acil görünüyor. Çözümü tartışmalıyız."

Gülümsemesi tembel, seksi ve içimi zevkten titretiyor.

"Haklısınız. Sorunumuzun çözümünü tartışmalıyız. Yetişkinler gibi."

Ağırlığını kaydırıyor, böylece ereksiyonu kalçalarımın arasından aşağı kayıyor, sonra başını eğiyor ve meme uçlarımdan birini ağzına alıyor. Beklediği küçük zevk nefesini alana kadar emiyor. Sonra dudaklarını diğer meme ucuma götürüyor ve ona da ilgi gösteriyor.

Sesim nefes nefese çıkıyor. "Evet. Sanırım ... oh." Dişlerinin hassas çıkıntıya hafifçe bastırması hissini tadını çıkarmak için bir an duraklıyorum. "Dediğim gibi, sanırım -Madem bu kadar ağırsın, ben de senin üstüne çıkayım ve bu sorunu sonuna kadar götüreyim."

"Anlıyorum. Çok mantıklı bir çözüm. Hmm. Bunu bir düşünüyüm."

Dili gergin göğüs ucumda geziniyor ve geziniyor. Eli bacaklarımın arasına iniyor ve çok hafifçe, avuç içi düz olacak şekilde ovmaya başlıyor.

Sessiz bir zevk sesi çıkarıp kalçalarımı daha geniş açtığımda, başparmağını kıvrımlarımın arasından geçiriyor ve

Pürüzlü pedle klitorisimin etrafında yavaşça dönmeye başlıyor. Bu ona düşük bir inilti kazandırıyor, bu da onun tekrar kıkırdamasına neden oluyor.

Kulağıma ateşli bir şekilde fısıldıyor, "Sorunumuz için başka bir çözümüm var, Thelma. Duymak ister misin?"

Başparmağı dönüp duruyor, şimdi kaygan, biraz daha hızlı gidiyor. Nefes almaya başlıyorum. Cevap vermemi beklemiyor.

Onun yerine bana göstermeye karar verdi.

Kalçalarımın arasına diz çökene kadar vücudumun uzunluğundan hızla aşağı kayıyor, eğiliyor, bacaklarımı omuzlarına atıyor ve inanılmaz yetenekli ağzını - sıcak, ıslak, yetenekli ağzını - tam ortama koyuyor.

Eğildim ve inledim. Gözlerim kayarak kapanıyor. Zevk ve mutluluk vücudumda havai fişekler gibi patlıyor.

"Bunu yapmayı sevmene bayılıyorum," diye fısıldıyorum nefes nefese, ağzına karşı sallanarak. "Tanrım, bunu çok seviyorum-"

Kalın bir parmağını içime soktuğunda sözlerim bir başka iniltiyle, bu seferki daha yüksek sesle kesiliyor. Bu sırada zeki, akıllı dili beni bir su birikintisine dönüştürüyor.

Parmaklarım saçlarında kenetlendi, boşalıyorum, adını haykırıyorum ve çırpınıyorum. Orgazmım bitmeden vücudumun uzunluğuna tırmanıyor, kalçalarımın arasına yerleşiyor ve bir eliyle kıcımlı kavrayıp diğeriyle başımı tutarak içeri giriyor.

Beni derinden, tutkuyla öpüyor, tekrar tekrar içime girerken kendimi tatmama izin veriyor, kalplerimiz birbirimizinkine karşı sertçe çarpıyor, vücutlarımızın ritmi mükemmel bir şekilde eşleşiyor.

Bocaladığında, kolları titrediğinde, boğazından boğuk küçük inilti çıkıldığında, çok yaklaştığını ama uçuruma gitmemeye çalışıldığını anlıyorum. Bir süre hareketsiz yatıyoruz, sadece öpüşüyoruz. Uzun, telaşsız, samimi ve inanılmaz ateşli öpücükler, özellikle de hâlâ içimde gömülü olduğu için.

Yüzünü boynuma saklıyor. Avuçlarımı sırtına doğru kaydırıyorum, ellerimin altında dalgalanan kasların verdiği hissin tadını çıkarıyorum.

"Seni seviyorum." Sesi boğuk, acı verici derecede çığ, duygularla daralmış. "Eva, seni o kadar çok seviyorum ki."

Gözlerim yaşıyor. "Biliyorum Beastie," diye fısıldıyorum. "Ben de seni seviyorum."

Ve yapıyorum. Bazen o kadar çok seviyorum ki nefes almak bile acı veriyor. Bu adamı seviyorum ve ölene kadar da seveceğim.

"Tatlım. Neden ağlıyorsun?"

Naz'ın şefkatli sesi kalbimi delen bir ok gibi. Islak yanaklarımı öpüyor, kollarını etrafımda sıkıyor.

Ona cevap vermeden önce birkaç derin nefes almam gerekiyor. "Onu aldığımıza neredeyse inanamıyorum."

"Neyi anladın?"

"Sonsuza dek mutlu yaşamımız. Bazen rüya görüp görmediğimi anlamak için kendimi çimdiklemem gerekiyormuş gibi hissediyorum."

"Rüya görmüyorsun aşkım," diye mırıldanıyor, gözlerinde yaşlarla bana bakıyor. "Ve bundan sonrası sadece daha iyi olacak."

"Söz veriyor musun?"

Çarpık bir gülümsemeye idare ediyor. "Üstün Adam sana söz veriyor."

"Tamam o zaman." Duraksıyorum, ona gülümsüyorum. "Ama sorunumuz hâlâ çözülmedi."

Öfkeli. "Ne görev adamı ama! Bu kadar dayanılmaz, otoriter bir cadaloza bağlandığıma inanamıyorum!"

"Arabani mı bağladın? Kaç yaşındasın sen, doksan mı?"

Kalçalarını benimkilere bastırıyor, kendini daha derine çekiyor,

Gözleri ateşle parlıyor. "Bu sana doksan yaşındaymışım gibi mi hissettiriyor?" diye homurdanıyor.

Gülüştüm zevk ve neşeye gırtlaktan geliyor. "Hayır. Devasa egona yaptığım bu korkunç hakaret için beni affet, Üstün Adam. Bazen ne kadar kırılgan olduğunu unutuyorum."

Göğsünü şişirerek esniyor. "Kırılgan mı? Ha! Benimle ilgili kırılgan tek bir şey bile yok, bebeğim. Ben teflonum. Paslanmaz çelik gibiyim!"

Gözlerimi devirmemeye çalışıyorum, çünkü bu sadece onu kızdırır. Bunun yerine, başını aşağı çekip onu tekrar öpüyorum, kalbimi ve ruhumu koyarak ona ihtiyacı olanı veriyorum.

Hepsini bana iki katıyla geri veriyor.

Nihayet yataktan kalkmamıza saatler var ama önemli bir randevumuz var ve ona geç kalmak istemiyorum.

Doktorun muayenehanesi evden yirmi dakikalık keyifli bir yürüyüş mesafesinde. Oraya vardığımızda, takma adımla giriş yapıyorum ve sıkışık bekleme odasında oturup, iğrenç uyumlu ekose sandalyelerimizde birbirimize aptalca gülümsüyoruz.

"Evet, Thelma," diyor Naz, bronzlaşmış bacak bacak üstüne atarak. Karşımda oturuyor, varlığıyla odadaki tüm alanı kaplıyor, içeri girdiğimizde genç ve güzel resepsiyonistin gözlerini çılgınca ona dikmesine neden olan o güçlü erkeklik. Aptal kargo şortu bile çekiciliğini azaltamıyor.

Hepsini yakmakla tehdit edip duruyorum ama yakmayacağımı biliyor. Bu aptal şeyler aslında beni etkiliyor.

"Evet, Dudley?"

"Tahminin nedir? Erkek mi kız mı?"

Yüzüm zevkten kızarıyor. Bana genişçe gülümsüyor, büyük yakışıklı baba ayı, çok gururlu. "Oğlum, sanırım."

"Öyle mi? Nedenmiş o?"

"Haftalardır beni hasta ediyor. Muhtemelen anne karnında kargo şortu giyiyordu."

"Ha. Komedyen olarak çalışmalısın."

"Oh, bundan bahsetmemiş miydim? Bir yolcu gemisinde tam da bunu yapan bir iş buldum."

Birkaç sandalye aşağıda elinde dergi olan yaşlı bir kadın okuma gözlüğünün kenarından bana bakıp kaşlarını çatıyor. İş seçimimden memnun değil.

"Şimdi mi?" Naz'ın sesi sertleşiyor, gülümsemesi soluyor. Bir dinleyicimiz olduğunu biliyor. "Peki bunu bana ne zaman söyleyecektin?"

Omuz silkiyorum, olabildiğince kaygısız bir şekilde, kadının bakışlarının üzerimde keskinleştiğini hissediyorum. "Sana şimdi söylüyorum. Muhtemelen yarın ayrılacağımı da söylemeliyim. Sabah tam dokuzda Avrupa'ya yelken açıyoruz."

"Avrupa mı?" Naz öfkelenmiş gibi yapar. "Çocuğumu ülke dışına mı götürüyorsun?"

Saçlarımı savuruyorum ve esnememi bastırıyorum. "Norveç. Hep fiyortları görmek istemişimdir. Ve henüz bu aptal bebeği doğurmadım bile, o yüzden sakın ol. Senden izin almadan istediğim yere gidebilirim."

Çevresel görüşümden kadının yüzünün kızardığını görüyorum. Dergisini şaklatıyor, artan bir telaşla kalın bacaklarını çaprazlayıp açıyor.

Naz ve ben birbirimize sahte bakışlar atıyoruz, ikimiz de gülmemeye çalışıyoruz.

"Hayır, istediğin yere gidemezsin. Ben babayım. Benim haklarım var."

Dramatik bir ergen iniltisi çıkarıyorum, sandalyemde arkaya yaslanıyorum ve iç çekiyorum. "Sen benim patronum değilsin, dostum. Ve bu bebeğin hayallerimin önüne geçmesine izin vermeyeceğim, anlıyor musun? Yani, onu evlatlık vermeyi ciddi ciddi düşünüyorum. Kimin böyle bir bağlılığa ihtiyacı var ki? Bebekler sıkıcıdır. Yakınlarda bir bar var mı? Gerçekten bir martini alabilirim."

Kadın keskin bir nefes alarak dergisini hışırdatıyor. Neyse ki resepsiyon görevlisi bizi doktoru görmemiz için içeri çağırıyor, çünkü aksi takdirde yüzüme bir magazin gazetesi çarpacaktı.

Bekleme odasının kapısı arkamızdan kapanırken Naz kışımı çimdikliyor ve eğilerek fısıldıyor: "Sence sosyal hizmetleri arar mı?"

"Kesinlikle. Buradan bir an önce girip çıkmalıyız."

Doktorun muayenehanesine giriyoruz, belli ki küçük ayaklı küçük insanlar için yapılmış bir yer. Naz rahatça sığamayacak kadar büyük. Sonunda duvara yaslanana kadar bir şeylere çarpmaya devam ediyor, doktor içeri girdiğinde sallanan kapı tarafından ezilmemek için kendini düzleştiriyor.

"Thelma. Seni tekrar görmek güzel."

Doktor, bana doğum öncesi vitaminleri veren ve alçımı çıkaran doktorla aynı kişi. Adı Flora ve hastalarıyla, özellikle de aile içi şiddete maruz kaldığından şüphelendikleriyle ilk isim bazında iletişim kurmakta ısrar ediyor.

Naz alçığı aldırma için benimle birlikte geldiğinde, buz gibi bakışları neredeyse yüzünü donduruyordu.

Şimdi ona hoş bir şekilde gülümsüyor ve gözlerinin hafifçe kısılmasıyla karşılık alıyor.

"Doktor."

"Efendim."

Orada ilk isim yok. Onun için üzülüyorum ama bunun üzerinde duramayacak kadar heyecanlıyım. "Nereye gideyim?"

Flora küçük bir masanın yanındaki ince beyaz kâğıtla kaplı rahat mavi koltuğu işaret ediyor. Masada bir bilgisayar, bir klavye ve monitör ile en önemlisi rahmimin sonogramını çekip ekrana aktaracak olan transdüser olmak üzere çeşitli tıbbi cihazlar bulunuyor. Küçük plastik bir çubuk, bir bilgisayar faresinden çok büyük değil.

"Lütfen şuraya uzanın ve gömleğinizi kaldırın. Görüntülemeye yardımcı olması için cildinize biraz jöle süreceğim. Biraz soğuk olabilir."

Sandalyeye zıpladım ve talimatlarını yerine getirdim, gömleğimi kaldırdım ve eteğimi kalçalarım kadar indirdim, böylece

Karnıma geniş bir erişim. Doktorun bana ikinci üç aylık dönemde şişmeye başlayacağını söylediği hala düz olan karnım.

Bunun için sabırsızlanıyorum. Şu anda deli gibi görünüyorum, var olmayan şişliğimi hazımsızlık çekiyormuşum gibi kucaklayarak dolaşıyorum.

"Tamam. İşte başlıyoruz."

Flora bir çift ince mavi eldiven giyiyor, sonra bir tüpten mideme büyük bir jöle damlası fışkırtıyor.

Yalan söyledi. Hava "biraz" soğuk değil, bir buzdağının sıcaklığı kadar. Titreyerek ciyakladım.

"Özür dilerim."

Üzgün görünmüyor ama gülümsemesi sıcak olduğu için onu affediyorum. Sonra dönüştürücü çubuğu yapışkan madde yığınının içine sokuyor ve etrafa sürerek büyük, yapışkan bir karmaşa halinde karnımın üzerine yayıyor.

Bilgisayar ekranında bulanık siyah-beyaz bir görüntü belirir. Hiçbir şeye benzemiyor. Yabancı bir manzara gibi. Karanlık bir mağara ve etrafında uçuşan beyaz hayaletler.

Gözlerimi kısarak bir şekil çıkarmaya çalışıyorum. "Neye bakıyoruz?"

"Bir kafa."

Naz'ın sesi kısık ve saygılı. Ona doğru bakıyorum. Hâlâ duvara yaslanmış durumda ama şimdi gözleri fincan tabağı gibi. Solgunlaştı ve elleri titriyor.

Tekrar ekrana bakıyorum. "Nerede? Baş hangi blob?"

Doktor işaret ediyor. Hâlâ bir şey göremiyorum. Her şey bir balonun içinde yüzen dim sum parçaları gibi görünüyor.

Sonra doktor klavyesindeki bir tuşa basar ve odayı garip bir ses doldurur. Garip bir su altı sesi, hızlı ve düzensiz, sanki biri denizaltında rastgele bir kapıya vuruyormuş gibi.

"Bu benim bağırsaklarım mı?"

"Bu bebeğin kalp atışı."

Neredeyse sandalyeden düşüyordum. Muhtemelen sokaktan duyulacak kadar yüksek sesle, "Bebeğin kalp atışı?" diye bağıyorum.

Naz'a baktığımda gözyaşları yüzünden aşağı akıyordu. Ona elimi uzattığımda tökezledi, yuvarlanan metal bir tepsiyi kenara fırlattı ve aletleri uçurdu.

Nefes nefese, "Bebeğin kalp atışı." dedi. Gözlerimizi kocaman açmış birbirimize bakıyor, mucizevi sesi sanki cennetten gelen trompetler bir grup meleğin gelişini işaret ediyormuş gibi dinliyoruz.

"Oh," diyor doktor.

Sesinin şaşkın tonu neredeyse kalp krizi geçirmeme neden olacaktı. "Oh? Ne oh? Bu da ne demek?" diye bağırarak ayağa kalktım.

Önce bana, sonra Naz'a baktı. "Birden fazla kalp atışı var, millet" demeden önce o lanet olası tatlı zamanını alıyor.

Elimi kıran Naz, üzerime yığıldı. "Bebeğin iki kalbi mi var?" diye bağıyor.

O bir profesyonel, hakkını vermek lazım. Çılgılık atan iki delinin karşısında sabırlı ve sakin bir şekilde duruyor, sadece en ufak bir tiksinti ifadesiyle aramızda bir ileri bir geri bakıyor. "Hayır, efendim. İki fetüs var. İkizleriniz olacak."

Odadaki tüm hava çekilir. Sonsuzluktan sonra Naz fısıldar, "İkizler."

Başımı çeviriyorum ve onun bakışlarıyla karşılaşıyorum. Onun şaşkın, sevgi dolu, mutluluk dolu bakışlarında güzel geleceğimi görüyorum.

Şok olmuş bir sessizlik içinde eve doğru yürüyoruz. Oraya vardığımızda, ön merdivenlerde muhteşem bir çiçek buketi bizi bekliyor. Parlak ve renkli, ayçiçekleri, Hawaii zencefili ve papatyalardan oluşuyor.

Naz buketten iliştirilmiş notu alıp okuyor ve sonra - sessizce- gülmeye başlıyor.

"O nedir, tatlım? Ne yazıyor?"

Başını sallayıp sırtarak başka bir şey söylemeden bana uzatıyor ve kapıyı açıp buketi içeri götürüyor. Sr Sosis II onu neşeli bir havlamayla karşılıyor.

Nota baktım ve okudum.

Sevgili Naz ve Eva,

İkizleriniz olduğu için tebrikler. Kişisel deneyimlerime dayanarak söyleyebilirim ki ikizler Tanrı'nın cennetten bir hediyesidir. Oğlana benim adımı verdiğinizde hiç şaşırmayacağım.

Killian

"ocuk mu?" zellikle kimseye bağırmıyorum.

"Bebeklerden biri erkek mi? Bunu nereden biliyor?"

Yakınlarda bir kahkaha sesi duyduğumda arkamı dönüyorum ama orada kimseyi bulamıyorum.

O zaman geriye bir tek ben glerim.

EPİLOG

NAZ

Bir yıl sonra

Ben dindar bir adam değilim.

Beni yanlış anlamayın, dışarıda benden daha büyük bir şey olduğuna kesinlikle inanıyorum. Herkesten daha büyük. Evreni yöneten ve tüm bu işi milyonlarca yıl önce başlatan sonsuz bir zeka. Eğer dikkat edersek, kalplerimiz ona izin verecek kadar açıksa, içine girebileceğimiz bir enerji. Ama ben asla kiliseye gidip ilahiler söyleyen ve dua etmek için sıralarda diz çöken biri olmayacağım. Beni İncil'den alıntı yaparken ya da göğsümün üzerinde haç işareti yaparken yakalayamazsınız.

O şeyleri yapmama gerek yok. Ben ve bazı insanların Tanrı dediği güç artık bir anlayışa sahibiz. Basit ve açık, benim sevdiğim şekilde.

Ben ona inanıyorum. O da bana inanıyor.

Biz iyiyiz, ben ve o evrensel enerji. Ve böyle zamanlarda - Eva'yı dans stüdyosunun penceresinden küçük çocuklara bale öğretirken izlerken - bu enerjinin içimde alev alev yandığını hissediyorum, öyle sıcak ve göz kamaştırıcı ki Musa'nın lanet olası yanan çalısı bile olabilirim.

Şöyle bir bakıyor ve beni izlerken yakalıyor. Beni gördüğünde her zaman yaptığı gibi, yüzü bir gülümsemeyle aydınlanıyor.

Bu gülümseme çok güzel. Bugün bulunduğumuz yere gelmek için yaşadığımız her şeyi göz önünde bulundurursak, bu gülümseme bir mucizeden başka bir şey değil.

Bir elimi kaldırıp ona sırtıyorum, sonra başımı eğerek arkadan geleceğimi haber veriyorum.

Bana bir öpücük veriyor, sonra dikkatini tekrar çocuklara çeviriyor. Solunda, aynalı duvara yaslanmış, çift kişilik gri bir bebek arabası, sarı battaniyelere sarılmış, uyuklayan bir çift bebeği taşıyor.

Eva, sarının cinsiyet ayrımı gözetmeyen bir renk olduğunu söyledi. Yarısı pembe yarısı mavi şeyler almak istemiyordu ve ayrıca insanların çocuklarını erkeklik ve kadınlık hakkındaki modası geçmiş fikirlere göre giydirmek zorunda kalmalarının aptalca olduğunu söyledi. Bundan anladığım şu ki, oğlum bir gün elbise giymek istediğine karar verirse ve kızım asker botlarını ve ince çizgili takımları sevdiğine karar verirse, gözümüzü kırpmadan "Tabii" diyeceğiz.

Yani, aşkın bütün amacı bu değil mi? Koşulsuz olması?

En azından bizim için öyle. Çünkü ikimiz de çok iyi biliyoruz ki aşka kısıtlamalar getirmeye başladığınızda artık aşktan bahsetmiyorsunuz demektir.

Gerçek aşkın bir bedeli yoktur.

Kollarımı Eva'ya dolamak için sabırsızlanarak tuğla binanın yanından geçip arka taraftaki kısa sokağa doğru ilerliyorum. Los Cabos'ta ılık ve güneşli bir sabah, her zamankinden daha nemli, gökyüzü mükemmel, bulutsuz bir mavi. Köşeyi dönüp arka otoparka girer girmez olduğum yerde duruyorum.

Sonra gülmeye başladım.

"Vay, vay, bu sinir bozucu casus değil mi?"

Dans stüdyosunun arka kapısının yanındaki duvara yaslanmış, bir ayağını duvara dayamış, dövme kollarını göğsünde kavuşturmuş, başını arkaya eğmiş ve gözlerini kapatmış olan Killian gülümsüyor. "Muhteşem casus," diye düzeltiyor, kalın İrlanda aksanıyla. Başını çeviriyor ve

bana bakıyor. "Bunu sana kaç kere söylemem gerekiyor, dostum?"

Kıkırdıyorum ve ona doğru yürüyorum. Duvardan uzaklaşıp doğruldu, bana sırttı ve el sıkıştık.

Tam bir eziyet. Serçe parmağımın kırıldığından eminim, onunkinin de kırıldığından eminim, ama birbirimize aptallar gibi sırtmaya devam ediyoruz, ikimiz de ilk bırakan olmak istemiyoruz.

"Muhtemelen sana sahte aksanları bırakmanı kaç kez söylediysem o kadar," diyorum. "İlişkimizin bu noktasında bunu aşmadık mı?"

"Alışkanlık," diyor bileğimdeki bir kemiği kırarak.

Karşılığında daha sert sıkıyorum ve sol göz kapağının seğirdiğini görmek beni memnun ediyor. "Ben yokken onlara göz kulak olduğun için teşekkürler."

Aksanını bırakarak, "Ne zaman istersen. Nasıl gitti?"

Kolumdaki hissi kaybetmeye başlıyorum ama önce elimi bırakmaktansa vurulmayı tercih ederim. "Kaçıranlar dikkatsizdi. Kızı sadece birkaç gün içinde bulduk. Kolay bir işti."

Killian'ın gözlerinde yeni ve şüpheli bir pırıltı var. "Elbette öyleydi. Metrix insanları bulmakta üstüne yoktur."

Elini sıkımayı bırakıyorum ama bırakmıyorum ve ona ters ters bakıyorum. "Eğer bana kaçırılan kızın yerini bulmamızla bir ilgin olduğunu söylemeye çalışıyorsan, muhtemelen boğazını yumruklarım."

Başını geriye atıp gülüyor. Sonra elimi bırakıyor ve omzumu dostça itiyor. "Oh, öfke! Senin tarafından tehdit edilmekten ne kadar hoşlandığımı unutmuşum." Sanki duyguları incinmiş gibi dramatik bir şekilde iç çekiyor. "İş için ülkeden ayrılmak zorunda kaldığında ailene göz kulak olmak için her zaman gönüllü olmama rağmen."

Bileğimi bükerek homurdandım, "Muhtemelen dedim. Ve ikimiz de neden gönüllü olduğunu çok iyi biliyoruz, seni pislik, bu yüzden bir azizmişsin gibi davranma."

Omuz silkiyor. "Eğer gerçekten endişelenseydin, bana sorup durmazdın."

Hâlâ kadınıma karşı bir şeyler hissettiğini bildiğim için utanmış görünme nezaketini bile göstermiyor. Ama haklı: Bu konuda endişelenmiyorum. Eva onu ağabeyi olarak görüyor ve tüm egoist ve vicdansız tavırlarına rağmen asla çizgiyi aşmayacağını biliyorum.

O pislik aslında bir beyefendi. Ölüm acısı altında bile bunu itiraf etmem ama ona güveniyorum.

Adamın kelimenin tam anlamıyla var olmadığı gerçeğine rağmen.

Tabby'ye göre, hiçbir yerde izini bırakmamış. Parmak izi yok, DNA yok, doğrulanmış bir isim ya da doğum tarihi yok. CIA veya Ulusal Güvenlik İdaresi'nin veri tabanında bile yok, bu da Tabby'nin kendisini içeriden silmiş olabileceğini düşünmesine neden oldu.

Elindeki tek somut şey adamın ellerindeki dövmeleirdi. Keşfettiği dövmeleir, organize suç örgütlerinden siyasete ve iş dünyasına kadar uluslararası liderlik pozisyonlarında bulunan bir düzine önde gelen adam tarafından paylaşılıyordu. Parmak eklemlerindeki işaretler dışında hiçbirisi arasında dışa yansıyan bir bağlantı yok ama hepsi de güçlü, birbiriyle bağlantılı ve Tabby'nin deyiimiyle "ahlaki açıdan muğlak".

Hepsinin iyi şeyler yapan kötü adamlar olduğunu söyledi. Yoksa kötü şeyler yapan iyi adamlar mıydı? Her iki durumda da, görünüşe göre Killian, gerçekten kötü şeyler yapan gerçekten kötü adamları kontrol etmeye ve dengelemeye odaklanan isimsiz bir yeraltı ağının parçası.

Başka bir deyişle, o bir anti-kahraman.

Benim beğenime göre biraz fazla havalı bir terim, özellikle de piçin her genç kızın mükemmel kötü çocuk fantezisine benzediğini düşünürsek.

Ugh.

Yüz ifademi gören Killian tekrar gülüyor. "Tanrım, bu yüz. Eğer bakışlar öldürebilseydi."

"Binlerce kez ölmüş olurdun," diyorum ısıtmadan.
"İçeri gelip merhaba diyecek misin, demeyecek misin?"

Gözlerini kısarak güneşe bakıyor. "Hayır. Eva'ya merhaba dediğimi söyleyebilirsin."

"Çok kızacak."

"Bunu
atlatacaktır."

"Sen bilirsin." Bir an duraksadım. "Ve teşekkür ederim."

Dudakları alaycı bir kıvrımla bana baktığında, ciddiyetle, "Ciddiyim," diyorum. Teşekkür ederim, Killian. Sen iyi bir arkadaşsın."

Başını eğip yüzümü inceliyor, kaşları düşünceli bir şekilde birbirine yaklaşıyor. "Arkadaş," diye tekrarlıyor, sanki bu kelimeye yabancıymış gibi.

Gözlerimi deviriyorum. "Oh, Tanrı aşkına, kardeşim. Hem bir arkadaşın olabilir hem de hala belalı bir süper casus olabilirsin."

Kaşları havaya kalktı. "Benim belalı bir süper casus olduğumu mu düşünüyorsun? Ve sen bana iki cümle içinde 'arkadaş' ve 'kardeş' mi dedin? Bana aşık olduğunu itiraf etmek üzere misin? Çünkü bence çok hoş birisin ama ben bu tür şeylerden pek hoşlanmam-"

"Bana bir daha kibar derseni seni döverim."

Gülümsüyor. Memnuniyet sızdırıyor. "Daha iyi. Tehditler konusunda daha rahatım."

"Arkadaş edinme konusunda rahat olsan iyi olur dostum, çünkü istesen de istemesen de bir arkadaşın var."

Gülümsemesi kayboluyor. Bir an için sadece birbirimize bakıyoruz, ta ki o "Huh" diyene kadar.

Şaşırmış görünüyor. Güzel. "Evet. Anlaştık. Ve biliyorsun bu iş iki taraflı yürür. Bana ihtiyacın olursa, beni ara, oradayım. Anladın mı?"

Bilmesem gözlerinin buğulandığını düşüneneğim. Ama sonra başını çevirip gözlerini kısarak güneşe bakıyor ve her zamanki sinir bozucu haline geri dönüyor.

"Kimsenin yardımına ihtiyacım yok," diyor ve elini umursamaz bir şekilde sallıyor.

Kıkırdayarak, "Tamam. İyi konuşmaydı. Yakında görüşürüz." Veda ederken omzuna vuruyorum ve arkamı dönüyorum.

"Almanlar yaptı" dediğini duyduğumda bale stüdyosunun kapısını açıyordum.

Arkamı dönüp ona bakıyorum. "Almanlar mı? Sen neden bahsediyorsun?"

Başparmaklarını kot pantolonunun kemer halkalarına geçiriyor ve başını sallıyor. "Dimitri'nin Eva'yı nasıl bulduğundan bahsediyorum."

Kanım dondu. Metrix hâlâ Almanlarla operasyon yürütüyor. Ne zaman Avrupa'da birilerine ihtiyacı olsa, Connor Günter ve çetesini arıyor. Kapıyı yavaşça kapatıyorum ve ona bakıyorum.

"Ama onlar arkadaş. Connor onlarla yıllardır çalışıyor. Kulübedeki en keskin aletler değiller ama incelenmişler."

Killian başını sallıyor. "Sana uzun zaman önce söyledim Nasir, insanların gerçekten kimin tarafında olduğunu asla bilemezsin. Günter ve çetesini kendilerini en yüksek teklifi verene kiralarlar. Ülkeleri yok, ahlakları yok, soğuk ve sert nakit dışında hiçbir şeye bağlılıkları yok. Son derece dikkatli oldukları için biraz zamanımı aldı ama elimde sağlam kanıtlar var."

Dimitri'nin Eva'yı Viyana'daki daireden aldığı gece hipoglisemik olduğu için yemek yemeyi bıraktıklarını söyleyen o küçük, titiz Alman'ı düşünüyorum. Günter'in yüksek mevkilerde tanıdıkları olduğunu söylemesini, Günter'in polisle buluşmaya gittiğinde nasıl da sakin ve kendinden emin olduğunu düşünüyorum.

İki tarafı da oynuyorlardı. Tüm tarafları. "Anne. Şerefsiz."

Killian yüzünü buruşturur. "Evet, muhtemelen o da var. Onlarla ben ilgilenecektim ama bu onuru senin yaşamak isteyebileceğini düşündüm."

İhanetlerinin yol açtığı her şeyi düşününce kanım kaynamaya başlıyor. Ellerimi yumruk yapıyorum. "Çok haklısın, biliyorum. Elinizde ne kanıt varsa, mümkün olduğunca çabuk bana gönderin."

"Olur. Şimdi izin verirsiniz, dünyayı kurtarmaya geri dönmem gerekiyor. Bhrèagha'ya selamlarımı ilet."

"Bu bana pisliği hatırlattı: O kelimeyi araştırdım. 'Güzellik' anlamına geldiğini biliyorum."

Bana yumuşak bir bakış atıyor, ben de ona kendini beğenmiş bir gülümsemeyle karşılık veriyorum, Almanlara olan kızgınlığım bir an için bir kenara itiliyor.

"İskoç Galcesi, İrlanda Galcesi değil. Yabancı dildeki evcil hayvan isimlerini biraz daha iyi araştırmalısın."

Şimdi rahatsız görünüyor.

"Gerçekten mi?" "Ben olsam bir palavracıya palavra sıkmazdım."

Bir süre sessizce bana baktıktan sonra ekşi bir sesle, "Bunu yüzüme vurmak için ne zamandır bekliyorsun?" dedi.

Kendini beğenmiş gülümsemem sırtmaya dönüşüyor. Ona puan kazandırdığım çok nadirdir, bunun her anının tadını çıkaracağım. "Dert etme kardeşim. Mükemmel olmadığını kimseye söylemem."

İç çekerek başını sallar. "Ve sen benim sinir bozucu."

Sonra dönüyor ve omzunun üzerinden bana ukala bir selam vererek uzaklaşıyor. Binanın köşesinde gözden kaybolana kadar onu izliyorum, muhtemelen sırta kadem basmak için.

Ya da bir pencere camındaki yansımasına hayranlıkla bakar.

Hâlâ sırtarak stüdyonun arka tarafına geçiyorum. Koridorun aşağısından piyano müziği geliyor ve ben koşmaya başlıyorum. Sadece birkaç gündür yoktum ama ailemden ayrı geçirdiğim tek bir gece bile beni tedirgin ediyor.

Kimi kandırıyorum ki? Bir saatlik mesafe bile göğsümü ağrıtıyor.

Eva'nın sesini duyduğumda kalbim çarpmaya başlıyor.

". . . ve plié. Ayağını dışarı çevir, Blanca. Júntalos. Sí, bien. Bük, şimdi düzelt . . . ponte derecha. Güzel!"

İspanyolcası her geçen gün daha iyiye gidiyor. Sürücü kursunda edindiği bir arkadaşının yardımıyla haftada üç kez İngilizce ve İspanyolca karışımı bir dille ders veriyor.

İkizler doğmadan önce kaydolmuş. Çoğunluğu dört ile sekiz yaş arasındaki kızlardan oluşan öğrencileri ona bayılıyor, o da onlara. Çocukları çok seviyor. Aslında, ikizleri henüz birkaç aylık olmasına rağmen daha fazlasını istediğini söyledi bile.

Tabii ki bunun gerçekleşmesi için elimden geleni yapıyorum.

Ve kendimi bu göreve son derece adadım.

Güneş ışığıyla aydınlanan geniş stüdyoya açılan koridorda bir an durup kadınımı hayranlıkla seyrediyorum. Sırtı bana dönük bir şekilde öğrencilerine bakıyor, dikkati ise barda sıralanmış pembe ve beyaz mayolu küçük kızların üzerinde.

Yalınayak, hareket ettikçe ince bacaklarının etrafında uçuşan beyaz şifon elbisesi ve omuzlarına dökülen güneşte kızarmış saçlarıyla bir melek gibi görünüyor.

O bir melek. Benim meleğim. Sert ve tatlı, güçlü ve cesur, şeytanın bile çentik atamayacağı kadar iyi bir kalbe sahip güzel bir ruh.

Ve denemediği için değil.

"¡Hola, Señor Naz!"

Çocuklardan biri beni fark etti ve deli gibi el sallamaya başladı. Sonra herkes bana katıldı. Bir düzine küçük kız yukarı aşağı zıplamaya ve el sallamaya başlıyor, hep bir ağızdan merhaba diye bağırıyorlar.

Eva dönüyor, eteği bacaklarının etrafında dalgalanıyor. Parlak gözleri ve kahkahasıyla bana doğru sıçırıyor ve uzattığım kollarıma düşüyor.

"Erken döndün!"

Kollarımı ona sımsıkı sararak yüzümü boynuna gömüyorum ve teninin kokusunu içime çekiyorum. Evimin kokusunu. Sesim boğuk ve hafif bir titremeye çıkıyor. "Doğruca havaalanından geldim."

Kahkahası alçak ve gırtlaktan geliyor. Şakağıma bir öpücük konduruyor ve kulağıma fısıldıyor: "Beni özledin, değil mi?"

Hafifçe geri çekiliyorum ve güzel yüzüne gülümsüyorum. "Thelma, sana zar zor katlanabildiğimi biliyorsun, o yüzden fazla heyecanlanmayalım, tamam mı? Doğruca buraya geldim çünkü ..." Yarım yamalak makul bir açıklama bulmak için çırpınıyorum. "Bu bale işini denemeye karar verdim."

"Oh?" Eva kaşlarını çatıyor, gözleri kahkahalarla dans ediyor. "Bu ileri yaşımda mı, Dudley? Bu eklemlerin için zor olmaz mı?"

Ona sert, kapalı ağızlı bir öpücük veriyorum ve karanlık bir şekilde mırıldanıyorum, "Sana sert davranacağım, kadın."

Başını geriye atar ve güler. "Bilmiyor muyum?"

Narkolepsi hastası yaşlı bir kadın olan ve sık sık dersin ortasında aniden uykuya dalan piyanist boğazını temizliyor.

Eva ve ben ona baktığımızda, gözlüğünün kenarından bize bakıyordu, ağzı bir

Erik.

Sevgi gösterilerimize alışkın ama bu onları onayladığı anlamına gelmiyor.

"Sorun değil Eva. Dersi bitireceğim."

Eva'nın sürücü kursunda edindiği arkadaşı Inez gülümseyerek yanımıza geliyor. Tatlı bir yüzü ve buna uygun bir mizacı olan ufak tefek bir esmer.

Eva "Emin misin?" diye soruyor.

"Evet." Inez bana bir komplocu göz kırpması gönderiyor ve sesini alçaltarak piyanoya doğru bakıyor. "Senyora Garcia'yı kızdırmadan eve git." Küçük kızların olduğu sınıfa dönüp İspanyolca bazı talimatlar vermeye başlıyor ve Sinyora Garcia'ya müziğe devam etmesini işaret ediyor.

Kimsenin fikrini değiştirmesini beklemiyorum. Bebek arabasını ve Eva'nın elini tutup oradan uzaklaşıyorum, kadını eve götürmek ve giydiği elbiseden kurtarmak için çırpınıyorum.

Sir Sausage II, biz içeri girdiğimizde oturma odasının pencerelerinin yanındaki en sevdiği halının üzerinde güneşleniyor. Ön kapının açıldığını duyunca sırt üstü yuvarlanıyor, geriniyor, uykulu bir havlama sesi çıkarıyor ve selamlamak için kuyruğunu sallıyor, sonra esniyor ve gözlerini kapatıyor.

Eva ona sesleniyor, "Baban geldi! Gel de merhaba de!" Cevap olarak bir esneme daha duyuyoruz.

"Bu hayvan yarı tembel hayvan." Her iki kolumda bir bebeği dengede tutarak kapıyı ayağımla kapatıyorum. Eva bebek arabası ve hantal bebek bezi çantasıyla önümde, omzuna kocaman bir çanta asmış. Etrafında taşıdığı eşyalarla bir Sherpa olabiliirdi.

"Aç mısın?" diye sesleniyor omzunun üzerinden, çantasını ve bebek bezini koridordaki uzun ahşap bankın üzerine bırakarak. "Bize biraz yemek hazırlayabilirim."

Bebek arabasını katlarken arkasından yaklaşıp başının arkasına bir öpücük konduruyorum. "Evet, baban acıktı," diyorum saçlarının arasından, sesim hırıltılı. "Ve lanet olası yemek için değil."

Beni azarlamak için usulca gülerek arkasını döndü. "Diline dikkat et, tatlım."

"İkizler henüz ne dediğimi anlayamıyor." Sağ kolumun kıvrımındaki bebeğe bakıyorum. Şansına Sofia'da annesinin gül goncası ağzı, iri gözleri ve aynı taç yaprağı yumuşaklığındaki teni var. "Yapabilir misin, tatlım?"

Bebek minik yumruklarını sallayarak bana miyavladığında, sol kolumun kıvrımındaki kundağa dönüyorum. "Peki ya sen, Nico? Babanın çişli ağzını anlayabiliyor musun?"

Derin uykuda olduğu için tek cevabı çenesinden aşağı süzülen salyası oluyor.

Eva alaycı bir umutsuzlukla şöyle der: "Çocuğumuza bir rock yıldızının adını vermene izin verdiğime hâlâ inanamıyorum. Daha tanışmadığım birinin!"

"Affedersiniz ama o rock yıldızı benim en iyi arkadaşım. Ve biliyorsun ki, bir rock yıldızının lojistiği üzerinde çalışıyoruz."

ziyaret edin, bu yüzden gevezeliği bırakın."

"Oğlunuz ergenlik çağına girdiğinde ve kendine bir hayran çetesi kurmaya başladığında bana şikayet etmeye gelmeyin."

Bu, ikimizin de hassas bir konuymuş gibi davrandığı ama aslında hoşumuza giden, aramızda sıkça konuşulan bir konu. Çünkü biz böyle tuhafız.

"Sırf ünlü bir müzisyenin adını taşıyor diye öyle olacak diye bir şey yok. Unuttuysan söyleyeyim, anlaşılmamıza göre sen bir isim seçecektin, ben de diğerini seçecektim."

"Evet, Sofia'ya da annemin adını verdim. Bu bir aile ismi. Sen de bir aile ismi seçebilirdin!"

"Haklısın. Bebeğe babamın adını vermeliydim." Dramatik bir şekilde duraklıyorum. "Zouhair."

İkimiz de bebeğe bakıyoruz. Eva çekingen bir şekilde, "Yani . . . büyüyebilir mi?"

"Böyle bir isme sahip olmanın ne kadar uzun sürdüğü hakkında bir fikrin var mı?"

"Muhtemelen yüz yıl."

"Aynen öyle. Nico kapıdan çıkar çıkmaz çalışıyor. Tartışma bitmiştir. Şimdi şu çocukları biraz uyutalım, kadın." Sesimi alçaltıyorum. "Çünkü anne ve babanın da uykuya ihtiyacı var."

"Şekerleme mi?" diyor Eva masumca, Sofia'yı benden alıp göğsüne yaslıyor. Dönüp kalçalarını sallayarak koridordan ikizlerin yatak odasına doğru ilerlerken onu takip ediyorum.

Ailemiz genişlediğinde, eski dairemizin olduğu yere yakın bir bungalov eve taşındık. İçimden bir ses gelecek yıl bu zamanlar tekrar taşınacağımızı söylüyor.

Eğer istediğim gibi olursa, otel büyüklüğünde bir yere taşınmamız gerekene kadar büyümeye devam edeceğiz.

Eva aynı hafif, masum tonda devam ediyor. "Biliyor musun, dün gece gerçekten iyi uyudum. Kendimi hiç yorgun hissetmiyorum. Aslında bu öğleden sonra biraz bahçe işleriyle uğraşmayı planlıyordum. Belki bazı evrak işlerini de hallederim."

Şımarık küçük fahişe. Uzanıp kışını çimdikledim.
Gülüyor.

"Tamam, patron. Belki de kısa bir şekerleme yapmalıyım."
Kapıdan geçerken bana utangaç bir bakış fırlatıyor.

Gülmek zorundayım, çünkü ikimiz de biliyoruz ki "kısa" ikizlerin aşağıda kalacağı süre anlamına geliyor, bu da saatler sürebilir.

Ebeveynlik birbirimizi ne kadar çok arzuladığımızı azaltmadı. Yalnız kaldığımız zamanları en iyi şekilde değerlendirme konusunda profesyonel olduk.

Bebeklerin altını değiştirip beşiklerine yerleştirme işini çabucak hallediyoruz. Sonra yan yana duruyoruz ve yaptığımız muhteşem küçük yüzlere huşu dolu bir sessizlikle bakıyoruz. Tüm o mükemmel küçük el ve ayak parmaklarına.

Yaşayan en şanslı adam olduğumu biliyorum. Yapbozda eksik olan tek bir şey var, mutluluğumu tamamlayacak tek bir parça. Her şeyi planlamış olsam da, bu an geçmesine izin veremeyeceğim kadar kutsal geliyor.

Sessizce "Senin için bir şeyim var." dedim.

Eva'nın kıkırdaması kuru. "Biliyorum kovboy. Bir saniye daha pantolonunun içinde tut."

"Ben bundan bahsetmiyorum."

Gözlerinde bir soruyla bana dönüyor. Ona ne kadar dikkatle baktığımı görünce yüz ifadesi telaşlandı.

"Aman Tanrım. Acele et ve en kötüsünü düşünmeden önce bana söyle." "Cebime uzan."

Eva gözlerini devirir. "Tatlım. Az önce sana onu pantolonunun içinde tutmanı söyledim mi söylemedim mi? Bebeklerin odasındayız, Tanrı aşkına!"

"Kadın," diyorum sertçe, onu kendime doğru çevirip yüzünü ellerimin arasına alarak, "bir kez olsun sana söyleneni yap ve uzan. İçine. Cebime. Cebime."

Bakışı bozuldu. Ama sonra bir mucize olur ve yumuşar.

"Peki, tamam. Giydiğiniz bu özel pantolonda normalde yirmi iki cep yerine sadece iki cep olduğu için uzanacağım. Ama eğer bir yerinizde stratejik olarak açılmış bir delik varsa, bayım ..."

Ağır iç çekişim onu gülümsetiyor.

Ama sağ cebime uzandığında gülümsemesi olduğu yerde donup kalıyor. Bir an etrafı yokluyor, gözleri açılıyor.

Yüzünü ellerimle hafifçe kavrayarak, "Büyük bir şey istemediğini biliyorum ama kendime engel olamadım," diyorum.

Yavaşça, elleri titreyerek cebimden küçük siyah kadife kutuyu çıkarıyor ve ona bakıyor.

Koridorda koca bir göbekte yürümek istemiyordu ve annesi tek çocuğunun kilisede evlenmediğini bilseydi mezarında ters döneceğini söylediği için mahkemeye gitmek istemiyordu, bu yüzden bu konuyu tartışmak için ikizler doğana kadar beklemeye karar verdik.

Ama sonra. Ve daha fazla bekleyemem.

Dudaklarımı hafifçe onunkilere dokundurup fısıldıyorum, "Eva. Aşkım benim. Ruhlarımız çoktan birbirine bağlandı. Hayatım seninkine bağlı, kalbim de öyle, sonsuza dek. Bunu yasal olarak da bağlayıcı hale getirelim. Evlen benimle."

Gözyaşları sessizce yanaklarından aşağı süzülüyor. Burnunu çekiyor, sonra fısıldıyor, "Kesin bir cevap vermeden önce bu yüze bakmam gerektiğini hissediyorum. Çünkü eğer mücevher zevkiniz giyim zevkinize benziyorsa-"

Ağzımı onunkine yapıştırıyorum ve ikimizin de asla unutamayacağı bir öpücük veriyorum.

Çünkü tam ortasında hıçkırığa hıçkırığa ağlamaya başlıyor ve "Evet!" diye bağırıyor.

Bu da bebekleri uykudan uyandırır, böylece ağlamaya başlarlar.

Sonra hepimiz ağlıyoruz ama Eva ve ben gözyaşlarımızın arasından gülüyoruz.

TEŞEKKÜRLER

Ne yolculuktu ama. Üç kitap boyunca Naz ve Eva için kan döktüm ve çabaladım ve şimdi bitti, üzgün ve mutluyum, bitkin ve heyecanlıyım ve hak ettikleri tüm neşeye ve huzura sahip olmalarını dört gözle bekliyorum. Tanrı biliyor ki bunu hak ettiler.

Montlake Romance'deki harika editörüm Maria Gomez'e inceliği, profesyonelliği ve desteği için teşekkür ederim. Sizi hayal edebileceğinizden çok daha fazla takdir ediyorum. Melody Guy, gelişim editörüm, sen bir dahisin ve onsuz kitaplarımın bu kadar iyi olamayacağı birisin. Sana da çok minnettarım. Montlake ve Amazon Yayıncılık'taki ekibime - redaktörler, düzeltmenler, pazarlama departmanı ve orada çok sıkı çalışan herkes dahil - çalışmalarımı daha iyi hale getirmek ve okuyucuların eline ulaştırmak için yaptığınız her şey için içten bir teşekkür.

Okurlardan bahsetmişken, siz olmadan bir kariyerim olmazdı, bu yüzden bu kitabı satın alan herkese ve kafamda yarattığım insanlar hakkında böyle nazik şeyler söyleyen tüm uzun süreli okurlarıma teşekkür ederim. Siz okumak istediğiniz sürece hikâyelerimi paylaşmaya devam edeceğim.

Her ikisi de doymak bilmez birer okur olan ve bana ömür boyu sürececek bir kitap sevgisi aşıl原因an anne ve babama, hayatımın temel taşı ve tanıdığım en iyi insan olan kocam Jay'e teşekkür ederim. Asla yirmi kitap yazamazdım.

Bana olan sarsılmaz güveniniz olmadan bir roman bile yazamam. Sabrınız ve iyi niyetiniz büyük bir lütuf.

Son bir teşekkür de uzun zaman önce ilmiyal derslerimi veren Rahibe Mary Claire'e. Benim saygısız bir umutsuz vaka olduğumu düşündüğünü biliyorum, ama Tanrı'nın lütfu hakkındaki derslerin yazdığım tek derin dindar karakterin şekillenmesine yardımcı oldu. Eva'nın inancı ona güç verdi - muhtemelen benim bitmek bilmeyen sapkın sorularıma cevap vermek için gereken güçle aynı türden bir güç. Gerçekten dinlediğim ortaya çıktı.

YAZAR HAKKINDA

J.T. Geissinger, Tehlikeli Güzellik, Tehlikeli Oyunlar ve diğer duygu yüklü romantizm ve kadın kurgularının çok satan yazarıdır. Komik, alıngan romantik komedilerden yoğun, keskin gerilimlere kadar uzanan kitapları bir milyondan fazla satmış ve birçok dile çevrilmiştir. En İyi İlk Kitap dalında Prism Ödülü ve En İyi Şehir Fantezisi dalında Golden Quill Ödülü sahibi olan yazar, Amerika Romantizm Yazarları RITA© Ödülü için iki kez finalist olmuştur. Ayrıca Booksellers' Best, National Readers' Choice ve Daphne du Maurier Ödülleri'nde finalist olmuştur. Kocas ve sağır kedisi Ginger ile birlikte Los Angeles'ta yaşamaktadır. Daha fazla bilgi için www.jtgeissinger.com adresini ziyaret edin.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.